

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
955**

ΚΛΕΩΠΑ Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΦ. ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΝΤΑΧΘΕΙΣΑ

Συμφώνω μὲ την ελευταῖον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα
της Σεπτεμβρίου 1913 τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Μετὰ πολλῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ἐπιτύμπου γεω-
γραφέας καὶ χάρτου τῆς Ηλαστένης.

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΖΗΚΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

1925

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΛΕΩΠΑ Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΦ. ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣΑ

συμφώνως με τὸ τελευταῖον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα
τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1913 τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας.

Μετὰ πολλῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ἐπιτόμου γεωγραφίας καὶ χάρτου τῆς Παλαιστίνης.

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΖΗΚΑΚΗ
ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ-ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
1925

002
Κ1Σ
Στ2Α
955

Η ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ
ΥΛΗ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΤΩ ΕΚΔΟΘΕΝΤΙ ΤΩ (1913) ΕΠΙΣΗΜΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

Τάξες Δ'.

α'.) Τὰ κατὰ τὴν Θεοτόκον. 1) Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου, 2) Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, 3) Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου (Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε απλ.), 3) ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

β'.) Τὰ κατὰ Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον. 1) Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου, 2) Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου. 3) ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου.

γ'.) Τὰ κατὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰσοῦν Χριστόν. 1) Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ (δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ κλπ., Χριστὸς γεννᾶται κλπ. Ἡ γέννησις σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν κλπ.), 2) ἡ προσκύνησις τῶν μάγων, 3) Ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον, 4) ὁ Ἰησοῦς δωδεκατής ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἱερουσαλήμ, 5) ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ (Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε κλπ.), 6) ἡ ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, 7) τὸ ἐν Κανᾶ θαῦμα, 8) ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας ἐν Ναΐν, 9) ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαϊδού, 10) ἡ θεραπεία τῶν 10 λεπρῶν, 11) ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου ἐν Καπερναούμ, 12) ὁ ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναούμ καὶ ὁ Χριστός, 13) ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦ, 14) ὁ χορτασμὸς τῶν πεντακισχιλίων διὰ πέντε ἄρτων, 15) ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου ἐν Βηθεσδᾷ, 16) ἡ κατάπαυσις τῆς θικυμίας, 17) ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, 18) ἡ ησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος, 19) ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου (ιὴν κοινὴν ἀνάστασιν

πρὸ τοῦ σοῦ πάθος πιστούμενος κλπ.), 20) ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζαχαρίος, 21) ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις, 22) ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου, 23) ἡ παραβολὴ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, 24) ἡ παραβολὴ τῶν μωρῶν παρθένων, 25) ἡ παραβολὴ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου, 26) ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, 27) ἡ εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα, 28) ὁ Ἰησοῦς ὅμιλεī κατὰ τῶν Φαρισαίων, 29) τὸ ἀνώτατον συμβούλιον καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, 30) ὁ μυστικὸς δεῖπνος, 31) ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ ἐν Γεσθημανῇ, 32) ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ συνεδρίου, 33) ἡ ἀρνησις τοῦ Πέτρου καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα 34) ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου, 35) ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ (Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου, δὲν ὕδασι κλπ.), 36) ταφὴ τοῦ Ἰησοῦ ('Ο εὐσκήμων Ἰωσῆφ κλπ. 'Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν κλπ.), 37) ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ (Χριστὸς ἀνέστη). Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα κλπ. Ἀναστάσεως ἡμέρα κλπ. Πάσχα, ιερὸν ἥμιν σήμερον ἀναδέδεικται κ. τ. λ. 38) ἡ ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ ('Ανελήφθης ἐν δόξῃ κ. λ. π.), 39 ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ (Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὅρει κλπ.).

Β' Προσευχαί, ως καὶ ἐν τῇ γ' τάξει ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Γ' Ποιήματα καὶ ὄσματα θρησκευτικὰ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀναγνωστικῷ βιβλίῳ περιεχομένων καὶ τῶν ἐν τῷ προγράμματι τῆς φδικῆς ἀναγραφομένων.

Δ' Γεωγραφία τῆς Παλαιστίνης.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

“Η ιερὰ ιστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης ἔξετάζει τὸν βλόν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὅποιος ἐμεσολάβησε διὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

“Η Καινὴ Διαθήκη εἶναι ἡ μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων νέα συμφωνία, κατὰ τὴν ὥποιαν ὁ Θεὸς προστατεύει καὶ ἀμείβει πάντα ἀνθρώπων εἰλικρινῶς πιστεύοντα εἰς αὐτὸν καὶ ἔκτελοῦντα τὸ θέλημά του.

Κατ’ ἀντίθεσιν τῆς γενομένης διὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συμφωνίας, γῆτις ἔπαινος νὰ ἴσχυῃ μεταξὺ Θεοῦ καὶ Ἐβραίων, καθόσον φωνίας, γῆτις ἔπαινος νὰ χαρέως καὶ χαράσσως πιστεύειν τῶν δὲν ἔτήρουν τὰς ἐντολάς του.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

• Η γέννησις τῆς Θεοτόκου. •

“Η μητέρα τῆς Θεοτόκου ὀνομάζετο Ἀννα, ὁ δὲ πατέρας αὐτῆς Ἰωακεῖμ, κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ Δαβὶδ. Ἐπὶ καιρὸν πολὺν οὗτοι ἦσαν ἀτεκνοί, ἔφερον δὲ τοῦτο βαρέως καὶ παρεκάλουν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν Κύριον νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς βρέφος πρὸς παρηγορίαν τῆς μοναξιᾶς των καὶ γλυκεταν ἐλπίδα εἰς τὰ γηρατεῖα των.

Τὸ δῶρον ἐδόθη, ἡ παρθένος Μαριάμ, ἡ ὡρισμένη νὰ γεννήσῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ νὰ λάμψῃ ὡς κατ’ ἔξοχήν εὐλογημένη μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

“Η Θεοτόκος ἐγεννήθη ἐξ ἐπαγγελίας περὶ τὸ 16ον ἢ τὸ 17ον ἔτος πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως. Κατὰ τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἦμῶν ἡ Παναγία

ἐγεννήθη μὲ τὸ προγονικὸν ἀμάρτημα, ἀπὸ τὸ ὄποιον τὴν ἐκκαθάρισεν ἡ πίστις προς τὸν Σωτῆρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ὑπῆρξεν ὅμως ἐντελῶς ἀθικτὸς καὶ ἀγνή ἀπὸ πᾶσαν ἀλλγη ἀμαρτίαν.

‘Η Θεοτόκος ἡτο ἐκείνη, ἐκ τῆς ὄποιας ἔμελλε νὰ προέλθῃ ὁ ὥρισμένος νὰ πατάξῃ καὶ νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὅφεως. ’Ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ ἐδόθησαν πολλαὶ προϋποτυπώσεις αὐτῆς. ‘Η ἐπὶ τοῦ ὅρους Σινᾶ βάτος, ἡ ὄποια ἐφλέγετο καὶ δὲν κατεφλέγετο, ἡτο εἰκόνισις τῆς Παρθένου, ἡ ὄποια θὰ ἐγέννα διατηροῦσα συγχρόνως ἀλώδητον τὴν παρθενίαν της. Τὴν γέννησιν τῆς Θεοτόκου ἑορτάζομεν τὴν 8ην Σεπτεμβρίου.

Τὰ Εἰσόδεα τῆς Θεοτόκου

Κατὰ τὴν παράδοσιν οἱ γονεῖς τῆς Θεοτόκου ἀφιέρωσαν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, μόλις τριετῆ. Ὁπόταν ὁ ἀρχιερεὺς Ζαχαρίας, γνωρίσας ἐξ ἀποκαλύψεως ὅτι μυστήριον καὶ θεῖον ἔμελλε νὰ τελεσθῇ διὰ τῆς παιδὸς ἐκείνης, εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὰ “Ἄγια τῶν Ἅγιων, τὸν σεπτὸν καὶ ἀδυτὸν ἐκείνων τόπον, ὅπου μόνος ὁ ἀρχιερεὺς εἰσήρχετο μίαν φορὰν τὸ ἔτος. Ἐκεὶ ἔμεινεν ἡ παρθένος, ἐπὶ ἔτη δώδεκα ἐξῆλθε δὲ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐνσαρκώσεως καὶ διὰ τῆς διὰ ταύτης ἀνθρωπίνης σωτηρίας.

Τὴν ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἑορτάζομεν τὴν 21ην Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Ο Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ὁνομαζομένην Ναζαρέτ, κατώκει ἡ παρθένος Μαρία, ἡ ὄποια ἡτο πολὺ εὔσεβής, ἀγαθὴ καὶ ταπεινή. Πρὸς ταύτην ἦλθεν ὁ ἀγγελος Γαβριὴλ ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του ἐνώπιον τοῦ Ζαχαρίου καὶ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνουν ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὁ Ἡρώδης καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν: «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος εἰναι μετὰ σου εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ». Δηλαδή: μαζὶ σου. Μεταξὺ τῶν γυναικῶν σὺ εἰσαι ἡ εὐλογημένη. Ψήφιστοι θηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

· Η Μαρία, δτε είδε τὸν ἄγγελον καὶ ἤκουσε τὸν χαιρετισμόν, ἐτρόμαξε, διότι δὲν ἐγνώριζε τὴν εἰδους χαιρετισμὸς ὅτι οὗτος. · Αλλ' ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ : Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ, διότι εὑρες χάριν παρὰ τοῦ Θεοῦ. θὰ γεννήσῃς υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὄνομάσῃς Ἰησοῦν. Οὗτος θὰ είνε μέγας καὶ θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας».

· Ο Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.

Τότε ἔλαβε θάρρος, ἡ Μαρία καὶ εἶπε· «Πῶς εἰναι δύνατὸν νὰ γίνῃ τοῦτο; » · Ο δὲ ἄγγελος εἶπεν. «Πνεῦμα ἄγιον θὰ ἔλθῃ ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις Υψίστου θὰ σὲ ἐπισκιάσῃ διὰ τοῦτο καὶ τὸ γεννώμενον θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς Θεοῦ, καὶ θὰ σώσῃ ὅλον τὸν λαὸν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας». · Ή δὲ Μαρία εἶπεν. «Ιδού ἡ δεύτη Κύριου, γεννηθήτω κατὰ τὸ ῥῆμά σου». Καὶ ὁ ἄγγελος εὐθὺς ἔγινεν ἀφαντος. Τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἑορτάζομεν τὴν 25ην Μαρτίου. Θεοτόκα παρθένα (τραπάριον).

· Η Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

· Περὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἡ Ἐκκλησία ἔξι ἀρχαῖας παραδόσεως τῶν πατέρων παρέλασε τὰ ἔτη :

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

¹ "Οτε ἐπλησίασεν ὁ κατιρός, κατὰ τὸν διποῖον ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ηὔδόκησε νά' παραλάβῃ πλησίον του τὴν μητέρα του, ἐμήνυσεν εἰς αὐτὴν δι' ἀγγέλου πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τὴν ἀπὸ τῆς προσκαλέρου ζωῆς μετάδοσιν αὐτῆς εἰς τὴν αἰώνιον καὶ μακαρίαν. Ἡ Θεοτόκος ἀκούσασα τοῦτο ἀνέθη μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ δρός τῶν Ἐλαιῶν, ὃπου προσευχήθεισα καὶ εὐχαριστήσασα τὸν Θεόν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἤτοι μαζεύε τὰ πρὸς ἐντιαφριασμὸν χρειώδη.

Ἐνῷ ἐγίνοντο ταῦτα, νεφέλαι ἀρπάσασαι τοὺς Ἀποστόλους ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, ὃπου ἔτυχεν ἔκαστος νὰ κυρύτῃ συνήθροισεν αὐτοὺς διὰ μιᾶς περὶ τὴν αἰλίνην τῆς Θεοτόκου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέκειτο προσμένουσα τὴν στιγμὴν τῆς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀποδημίας της.

Καὶ τότε δρᾶμά τι θεσπέσιον ἐτελέσθη ἐκεῖ. Δηλοῦσθη ἀντηλλάγμασαν οἱ ὑψηλότεροι λόγοι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ θλιψίας μικρὸν κυριαρχήσασα, ὑπεχώρησεν εἰς χειμαρρον θείας χαρᾶς, ἡ ὅποια ἐδρόσιεν ὑπερψυῶς ὅλας τὰς ψυχὰς τῶν παρισταμένων. Κατόπιν ἡ Θεοτόκος ὑψώσε τὰς χεῖρας της εἰς τὸν οὐρανόν, ἐδεήθη ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ηὐλόγησε τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἐπὶ τῆς αἰλίνης αὐτῆς ἀναπεσοῦσα παρέδωκε τὴν παναγίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Γεοργίου καὶ Θεοῦ της.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι ἐσήκωσαν τὸν κράβατον, ἐπὶ τοῦ ὅποιου τὸ σεπτὸν αὐτῆς λειψανον ἀνεπαύετο, καὶ μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν Γεσθημανῆ, ὃπου ἦτοι μασμένον τὸ μέλλον νὰ δεχθῇ αὐτὸν μνῆμα. Καὶ ἐνῷ ἡ ἀγία ἐκείνη συνοδεῖα ἐπορεύετο ἀλλοτε μὲν φάλλουσα, ἀλλοτε δὲ μετὰ σιωπῆς, ἥκούντο ἀνερχόμενοι ἄνωθεν καὶ ὅμινοι ἀγγειοί, διαλαλούντες τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ὅποιαν οἱ οὐρανοὶ γισθάνοντο μέλλοντες νὰ δεχθῶσι τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως των. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τοῦ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἐντὸς τάφου λαξευτοῦ κατέθεσαν τὸ πανάγιον τῆς Θεοτόκου σκήνηνος.

Κατὰ τὴν ἴστοριαν, τὴν ὅποιαν Βεδαῖοι ἡ παράδοσις, ἡ θεῖα

1 Σημ. "Ὡς γνωστόν, εὐθὺς μετὰ τὸν θίνιτον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ιδίου, παρέλαβε τὴν Παναγίαν μητέρα του ὁ Εὐχγελιαστής Ιωάννης εἰς τὸν οἶκον, ὃπου διέμενεν αὐτός, ὁ ἀδελφός του Ἰάκωβος καὶ ἡ μητήρ αὐτῶν Σαλόμη, στρέψας τοὺς πίστεις τοῦ Ιησοῦ Εκπαιδευτικής Πολιτικῆς

οίκονομία ἔκαμεν, ὥστε εἰς ἐκ τῶν Ἀποστόλων ὁ Θωμᾶς, νὰ ἀπουσιάζῃ μόνος ἀπὸ τὴν ἀθρόαν σύναξιν τῶν ἄλλων. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔφθασε καὶ αὐτὸς καὶ παρεκάλεσε τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους νὰ τὸν συνοδεύσουν εἰς τὸν τάφον, διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἄγιον τῆς Θεοτόκου σῶμα.

“Η παράκλησίς του εἰσηκούσθη, ἀλλ’ ὅτε ἤνοιξαν τὸν τάφον, κατάπληξις καὶ θάμβος ἐκυρίευσεν αὐτούς. Τὸ σῶμα ἔλειπε καὶ μόνη ἡ ἐντάφιος σινδόνη κατέκειτο ἐν τῷ μνήματι.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Θεοτόκου ἀνηγέρθη κατόπιν ναὸς μεγαλοπρεπῆς ὑπὸ τῆς ἀγίας Ἐλένης, μητρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου.

Τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἑορτάζομεν τὴν 15ην Αὐγούστου.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

•Ο Ζαχαρίας•

Εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὑπῆρχε μέγας ναὸς καὶ εἰς αὐτὸν ἤσαν πολλοὶ ἱερεῖς, οἵτινες ὄφειλον νὰ προσφέρουν τὰς θυσίας καὶ νὰ τελούν τὰ λοιπὰ ἱερατικὰ αὐτῶν καθήκοντα. Εἰς ἐκ τούτων τῶν ἱερέων ὠνομάζετο Ζαχαρίας καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἐλισάβετ. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἤσαν πολὺ δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἤγάπα αὐτούς. Ἀλλὰ ἤσαν προχωρημένοι τὴν ἡλικίαν καὶ δὲν εἶχον τέκνα, διὰ τοῦτο παρεκάλουν πάντοτε τὸν Θεόν νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τέκνον.

Ἐνῷ μίαν ἡμέραν ὁ Ζαχαρίας ἐθυμίαζεν εἰς τὸν ναόν, ἔχαλφης ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἐράνη ἐνώπιόν του, σταθεὶς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ Ζαχαρίας ὡδὼν τὸν ἄγγελον ἐφοδήθη, ἀλλ’ ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτὸν «Μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία, ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχήν σου, καὶ θὰ γεννήσῃς υἱόν, τὸν ὃποιον θὰ δνομάσῃς Ἰωάννην, καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι θὰ μετανοήσουν δι’ αὐτοῦ καὶ θὰ πιστεύσουν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν». Ἀκούσας ὁ Ζαχαρίας ταῦτα εἶπεν «Εἰναι ἀληθίες τάχα τοῦτο;» Τότε εἶπεν ὁ ἄγγελος. «Ἐγώ εἰμαι ὁ ἄγγελος Γαρύνη, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευσας εἰς τοὺς λόγους μου, πρέπει σοι ἀμφιπέπειρο τὸ Ιουτερόντο Εκπαιδεύσας τὴν θεοτοκίαν σου θὰ

γένη τοῦτο». Καὶ πράγματι ὁ Ζαχαρίας ἦτο ἄλαλος μέχρι τῆς δηγδόνης ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου. Τότε ὁ ἄγγελος, ἀφοῦ εἶπε ταῦτα ἔγινεν ἀφαντος ὁ δὲ Ζαχαρίας ἐξελθὼν τοῦ ναοῦ δὲν ἤδυνατο νὰ ὅμιλήσῃ εἰς τὸν λαόν, καὶ ἐνόησεν ὁ λαός ὅτι μέγα θαῦμα συνέδῃ εἰς τὸν Ζαχαρίαν.

Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου.

“Οτε δὲ ἦλθεν ὁ προσδιωρισμένος καιρός, ἐγέννησεν ἡ Ἐλισά-
θετ υἱόν. Οἱ δὲ συγγενεῖς καὶ γείτονες, μαθόντες ὅτι ἡ Ἐλισάθετ
ἐγέννησεν υἱόν, ἦλθον καὶ συνέχαιρον αὐτῇν. Μετὰ δὲτὸν ἡμέρας
συνήλθον οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχα-
ρίου διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τὸ νεογέννητον παιδίον ὄνομα. Οἱ παρευ-

‘Ο Ζαχαρίας γράφει ἐπὶ τοῦ πινακίδου τὸ ὄνομα τοῦ Ιωάννης.

ρισκόμενον νὰ ὄνομασθῇ ὅπως καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ζαχα-
ρίας ἀλλ’ ἡ μήτηρ ἦθελε νὰ ὄνομασθῇ Ἰωάννης. Ἐπειδὴ δμως
ἐφιλονίκουν, ἥρωτήσαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ ἐπειδὴ οὗτος δὲν ὠμί-
λει ἐζήτησε πινακίδιον καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα Ἰωάννης καὶ ὡς τοῦ

θαύματος! παρευθὺς ἐλύθη ἡ γλῶσσά του καὶ διὰ τοῦ στόματός του εἶπεν· «Ιωάννης ὀνομάζεται».

Οἱ γείτονες καὶ οἱ συγγενεῖς ἐθαύμασαν διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο ὅτι ὁ Ζαχαρίας γῆράντο νὰ λαλῇ, ἐνῷ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἦτο ἄλαλος. Ὁ δὲ Ζαχαρίας ηὔχαριστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν γένησιν τοῦ μικροῦ Ἰωάννου.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου.

Αφοῦ ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἐμεγάλωσε κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἥλθεν εἰς κάποιαν ἔρημον, κειμένην πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐκεῖ κατοικοῦσε. Ἐφόρει δὲ ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν ἔρημον δέρμα τι ὡς ἔνδυμα ἐκ τριχῶν καὶ ἔτρωγεν ἄγρια χόρτα καὶ ἄγριον μέλι. Ἐκεὶ ἐδίδασκεν ὁ Ἰωάννης τοὺς προσερχομένους πρὸς αὐτὸν μὲ πολλὴν αὐστηρότητα. Ταχέως δὲ ἐγένετο γνωστόν, ὅτι ἔξω εἰς τὴν ἔρημον παρὰ τὸν Ἰορδάνην κατοικοῦσε κάποιος εὐσεβής προφήτης. Μαζεύοντο λοιπὸν ἀνθρώποις καὶ ἔκ τῶν τριγύρω καὶ ἐκ μεμακρυσμένων χωρῶν πρὸς τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἤκουον αὐτὸν μετὰ προσοχῆς. «Μετανοεῖτε, ἔλεγε· διότι ἐπλησσασεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» Τοῦτο ἐσήμανεν. «Ἄνθρωποι διορθωθῆτε, διότι ταχέως ἔρχεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς ὑμᾶς, καὶ διτις δὲν διορθωθῆ, δὲν θὰ τὸν παραλάβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Οἱ δὲ ἀνθρώποι, δοι επίστευον εἰς ταῦτα, τὰ ὅποια ἐκήρυττεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἀπεφάσιζον νὰ διορθωθοῦν, οὓτοι ἐδαπτίζοντο ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ἰωάννης τόσους πολλοὺς ἀνθρώπους ἐδάπτιζεν ἐπωνομάσθη Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής.

Ο Ἰωάννης ἐγένετο μέγας ἀνήρ, ὅπως καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ φίλοι ἔκτοτε ἐμάντευσαν, ὅτε ἀκόμη ἦτο βρέφος. Ο Θεὸς εἶχεν δρίσει αὐτὸν, διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸ τοῦ Σωτῆρος καὶ νὰ προείπῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ Σωτήρ μας ἔρχεται, μετ' ὀλγῶν καὶ νὰ μετανοήσουν.

Η ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου.

Ο Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής μαθὼν ὅτι ὁ Ἡρώδης ὁ αἵρετος Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

“Ηρώδου ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ὁ Χριστός, εἶχε λάβει διὰ βίας Ἡρωδιάδα, τὴν γυναικα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἔζη μετ’ αὐτῆς παρανόμως, ἥλθε μετὰ θάρρους ἐνώπιον τοῦ Ἡρώδου καὶ τὸν ἐπέπληγτε λέγων· «Δὲν εἰναι δίκαιον νὰ ἔχῃς τὴν γυναικα τοῦ ἀδελφοῦ σου». Ἀλλ’ ὁ βασιλεὺς ἀντὶ νὰ σωφρονισθῇ, ὠργίσθη καὶ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ ἀλλ’ ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο τὸν λαόν, διατις τὸν ἐσέδειτο ὡς προφήτην, διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἑώρταζεν ὁ Ἡρώδης τὰ γενεθλιά του καὶ εἶχε μέγα συμπόσιον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἐνῷ ἐκάθηντο οἱ προσκεκλημένοι παρὰ τὴν

“Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου.”

τράπεζαν, εἰσέρχεται ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐνδεδυμένη μεγαλοπρεψες εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔχόρευσε. Τοῦτο ηὔχαριστησε τοὺς προσκεκλημένους, ἵδιως δὲ ἤρεσεν εἰς τὸν Ἡρώδην τάσσον, ὡστε εἶπε πρὸς αὐτήν· «Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ ὀρκίζομαι δτι θὰ σου τὸ δώσω.

Τὸ κοράσιον ἐξῆλθεν διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὴν μητέρα του, τι νὰ ζητήσῃ. “Ἡ δὲ μιαρὰ μήτηρ τῆς λέγει πρὸς αὐτήν : «Ζήτησον τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐντὸς πινακίου». Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Τότε εἰσήγλωθε τὸ κοράσιον καὶ ἐγένητο τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου. Ἀκούσας τοῦτο ὁ Ἡρώδης ἐταράχθη καὶ ἐλυπήθη. Ἄλλ' ἐντρεπόμενος τοὺς προσκεκλημένους, ἐπειδὴ εἶχεν ὄρκισθη, διέταξε τὸν δῆμιον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν νὰ ἀποκεφαλίσῃ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἔφερε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐντὸς πινακίου πρὸς τὸν Ἡρώδην, καὶ οὗτος ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸ κοράσιον. Τὸ κοράσιον λαβὼν αὐτὴν τὴν ἔφερε πρὸς τὴν μητέρα του.

Μαθόντες δὲ οἱ μαυηταὶ τοῦ Ἰωάννου (διότι εἶχε καὶ αὐτὸς μαθητὰς) τὸν θάνατόν του ἦλθον εἰς τὴν φυλακήν, ἔλασον τὸ σῶμα του καὶ ἔθαψαν αὐτό.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ

Ἡ Μαρία ἡτο μηνηστευμένη μετὰ τοῦ Ἰωσήφ, διτις ἡτο τέκτων.

Ἡ χώρα, εἰς τὴν ὥποιαν κατώχουν, ἡτο ὑποτεταγμένη εἰς τοὺς Ρωμαίους, ὃ δὲ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ὠνομάζετο Καίσαρ (¹). Τότε Καίσαρ ἡτο δι Αὔγουστος, διτις ἐξέδωκε διάταγμα, κατὰ τὸ ὅποιον ὥφειλον πάντες οἱ Ἰουδαῖοι νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν πατρικήν των πόλιν ἔκαστος διὰ νὰ καταγραφοῦν. Ἐπορεύθησαν λοιπὸν δι Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία εἰς τὴν πατρικήν πόλιν τοῦ Δαβὶδ, διότι κατήγοντο ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Οτε δὲ ἐφθασεν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία εἰς Βηθλέεμ, δὲν εὑρον δωμάτιον διὰ νὰ διανυκτερεύσουν καὶ διηγθύνθησαν εἰς ἐν σπήλαιον.

Ἄλλα κατὰ τὴν γύκτα ταύτην ἦλθεν ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὥποιαν ἡ Μαρία ἔμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν μικρὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε φέρει οὔτε κλίνην οὔτε κούνιαν μαζὶ τῆς περιετούλιξε τὸ μικρὸν παιδίον εἰς τὰ σπάργανα καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὴν φάτνην. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ὅπου ἐγεννήθη τὸ θεῖον βρέφος, φῶς οὐράνιον περιέλαμψε τοὺς ἐκεὶ πλησίον εὑρισχομένους ποιμένας φυλάττοντας τὰ πρόσωπά των. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λάμψεως ταύτης ἐπαρουσιάσθη ἄγγελος ἐμπροσθεν τῶν ποιμένων καὶ λέγει πρὸς αὐ-

(1) Ὁκταβιζνὸς Αὔγουστος.

τούς. «Μὴ φοβεῖσθε· ἵδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἵτις θὰ εἰναι ἐπὶ παντὸς τοῦ λαοῦ. Σήμερον ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ ὁ Κύριος ἐν τῇ πόλει Δαβὶδ. Πορεύθητε ταχέως εἰς Βηθλέεμ, ἐκεῖ θέλετε εὑρεῖ τὸ παιδίον ἐν τῷ σπηλαίῳ κατακείμενον ἐντὸς φάτνης». Ἀλλοι

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

δὲ ἄγγελοι κατέδαινον καὶ ηὔλογουν τὸν Θεὸν λέγοντες. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ». (Ἄσ εἰναι δόξα εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος εύρεσκεται εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἄσ εἰναι εἰρήνη εἰς τὴν γῆν καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους) Ἐλθόντες δὲ κατόπιν οἱ ποιμένες εἰς τὴν φάτνην, εύρον τὸν Σωτῆρα, τὸν ὅποιον προσεκύνησαν.

Ἡ Υπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ παρῆλθον ἡμέραι τεσσαράκοντα· τότε δὲ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἔφεραν τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν ναὸν ἐν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ ἀφιερώσουν αὐτὸν εἰς τὸν Θεόν, ὡς πρωτότοκον, καὶ διὰ νὰ εὐλογηθῇ ἡ Παρθένος.

Τότε δὲ εἰς τὸν ναὸν ἱερεύς τις εὐσεβῆς καὶ δίκαιος ὀνομαζόμενος Συμεὼν καὶ πολὺ γέρων. Εἰς αὐτὸν ἦτο ὁρισμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ ἀποθάνῃ πρὶν ἴδῃ τὸν Σωτῆρα. «Οτε λοιπὸν ἔφεραν

τὸν Ἰησοῦν οἱ γονεῖς του εἰς τὸν ναόν, ὁ Σημεὼν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τὸν Σωτῆρα καὶ εἶπε : « Κύριε εὐχαρίστως ἀποθνήσκω, διότι εἶδον οἱ ὄφθαλμοί μου τὸν Σωτῆρα, τὸν ὅποιον ἀπέστειλας, διὰ νὰ σώσῃ καὶ φέρῃ εἰς σωτηρίαν τοὺς ἀνθρώπους ».

Αφοῦ ἐτέλεσαν οἱ γονεῖς πάντα τὰ νόμιμα, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Τὸ παιδίον ηὔξανετο, σοφία καὶ χάρις Θεοῦ ἦτο ἐπ' αὐτοῦ.

‘Η προσκύνησες τῶν μάγων. ‘Ο ‘Ηρώδης καὶ ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Δὲν εἶχε παρέλθει πολὺς χαιρός, ἀφ' ὅτου ὁ Κύριος κατέδη εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἥλθον εἰς Ἱερουσαλήμ τρεῖς σοφοὶ ἀνδρες, οἱ ὅποιοι ἐκαλοῦντο μάγοι καὶ ἤρχοντο ἐκ τῆς ἀνατολῆς. « Οτε δὲ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ἥρωτων : « Ποῦ ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἴδομεν τὸν ἀστέρα του εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἤλθομεν, διὰ νὰ τὸν προσκυνήσωμεν ».

Ακούσας ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης ὅτι μάγοι ἐρωτοῦν περὶ νεογεννήτου βασιλέως, ἐταράχθη πολὺ καὶ ἐσκέφθη : « Τί σημαίνει τοῦτο, ἐνῷ ἐγὼ εἰμαι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; « Καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ παρουσιασθούν ἐνώπιόν του πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. « Παρετηρήσατε καλῶς εἰς τὴν Βίθλον, ποῦ είναι γραμμένον ὅτι θὰ γεννηθῇ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ». Οἱ γραμματεῖς παρετήρησαν τὴν Βίθλον καὶ εἶπον πρὸς τὸν Βασιλέα : « Ἐν Βηθλεέμ, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἰουδαίας θὰ γεννηθῇ ».

Ο βασιλεὺς τότε προκαλεῖ τοὺς μάγους καὶ λέγει πρὸς αὐτούς. « Πορεύθητε εἰς Βηθλεέμ καὶ ἵητήσατε τὸ παιδίον» καὶ ὅταν εὕρητε αὐτὸν καὶ τὸ προσκυνήσετε κάμπετε τοῦτο γνωστὸν καὶ εἰς ἐμέ, διότι ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ προσκυνήσω τὸν νεογέννητον βασιλέα ». Μετὰ τοῦτο ἐξῆλθον οἱ μάγοι καὶ βλέπουν τὸν ἶδιον ἀστέρα, τὸν ὅποιον εἶχον παρατηρήσει εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἤκολούθησαν αὐτὸν. Τέλος ὁ ἀστὴρ ἐστάθη εἰς τὴν Βηθλεέμ ὑπεράνω τοῦ σπηλαίου, ὃπου εύρισκετο τὸ παιδίον.

Οἱ μάγοι εἰσελθόντες εἶδον τὸν Ἰησοῦν, ἐγονυπέτησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ προσεκύνησαν αὐτόν. Εἶχον φέρει μεθ' ἑαυτῶν

χρυσόν, λίθανον καὶ σμύρναν, τὰ ὁποῖα προσέφεραν εἰς τὸν Σωτῆρα.
Ἄφοιοι μάγοι προσεκύνησαν τὸ παιδίον, ἐσκέπτοντο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Ἡρώδην. Ἄλλος ἄγγελος Κυρίου ἡμπόδισε αὐτοὺς λέγων. «Διὲς ἀλλης ὅδοῦ νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν πατρίδα σας». Ἄλλος δὲ ἄγγελος λέγει πρὸς τὸν Ἰωσήφ. «Παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα του καὶ ὑπαγε εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι ὁ Ἡρώδης ζῆτε νὰ φονεύσῃ τὸ παιδίον».

Ο Ἰωσήφ ἀναχωρεῖ κατὰ διαταγῆν τοῦ ἄγγελου μετὰ τῆς παρθένου Μαρίας καὶ τοῦ Σωτῆρος σις Αἴγυπτον.

Μή βλέπων ὅμως ὁ Ἡρώδης τοὺς μάγους νὰ ἐπιστρέψουν, ὥργισθη καὶ διέταξε τοὺς στρατιώτας του νὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν του καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. «Πορεύητε εἰς τὴν Βηθλεέμ καὶ φονεύσατε, ὅπου θεῖερετε, παιδία δύο ἔτῶν καὶ κάτω». Ἡλπιζε δὲ διτι μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ιουδαίων. Τὸν μικρὸν ὅμως Σωτῆρα είχεν ἔξασφαλίσει ὁ Θεὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον.

***Επάνοδος ἐξ Αἴγυπτου καὶ πατεικὴ ήλικενα τοῦ Ἰησοῦ.**

Μετά τινα ἔτη ἀπέθανεν ὁ θηριώδης βασιλεὺς Ἡρώδης. Μόλις

δὲ ἀπέθανεν οὗτος ἄγγελος ἐφάνη κατ' ὅναρ εἰς τὸν Ἰωσὴφ καὶ εἰπεν· «Ἐιωσὴφ ἐγέρθητι καὶ παράλαβε τὸ παιδίόν μου καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐπέστρεψον εἰς τὴν πατρίδα σου, διότι ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης ἀπέθανεν».

Ο Ἰωσὴφ λοιπὸν παρέλαβε τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Μαρίαν καὶ ἀνεχώρησαν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἦλθεν ὅχι πλέον εἰς Βηθλεέμ, ἀλλ' εἰς Ναζαρέτ, διότι ἦρχης κατίκει καὶ ἔκει διῆλθεν ὁ Σωτήρ ἡμῶν τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς του γηλικίας ὑπακούων εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ βοηθῶν αὐτοὺς εἰς τὰ ἔργα των.

Ο Ἰησοῦς σωθεκαετὴς διδάσκει ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Η Μαρία καὶ ὁ Ἰωσὴφ εἶχον συνήθειαν κατὰ πᾶν ἔτος, ὅτε ἤρχετο ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, νὰ μεταβαίνουν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔκει προσηύχοντο καὶ ἐθυμαζον. "Οτε δὲ ἐγένετο ὁ Ἰησοῦς σώθεκα

Ο Ἰησοῦς σωθεκαετὴς διδάσκων ἐν τῷ ναῷ

ἔτῶν, τότε οἱ γονεῖς του πρώτην φορὰν παρέλαβον καὶ αὐτὸν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα διήρχει δύτικα ἡμέρας. Μετὰ τὰς δύτικα ἡμέ-

ρας ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία ἐπέστρεψον εἰς τὴν οἰκίαν τῶν. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν παρηκολούθει αὐτοὺς ἀλλ' εἶχε μείνει εἰς Ἱερουσαλήμ, οἱ γονεῖς του δὲ δὲν ἐγνώριζον τοῦτο· ἐνόμιζον ὅτι ἤρχετο μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωρίμων τῶν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔραίνετο, ἤρχισαν νὰ ἀνηγουχοῦν καὶ ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐζήτουν αὐτόν. Τέλος εὗρον τὸν Ἰησοῦν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ καθῆμενον ἐν τῷ μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκροώμενον μετὰ προσοχῆς, ὅ, τι ἔκεινοι ἐδίδασκον καὶ διηγοῦντο· διάκοις δὲ ἡρώτων αὐτὸν οἱ διδάσκαλοι, ἔδιδε σοφωτάτας ἀποκρίσεις, καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐθαύμαζον διὰ τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις αὐτοῦ. «Οτε δὲ οἱ γονεῖς του εἶδον τὸν Ἰησοῦν καθήμενον ἐκεῖ ἐξεπλάγησαν. Ἡ δὲ μῆτηρ του Μαρία ἐπληγήσασε καὶ τοῦ εἶπε. «Τέκνον μου, διατὸν ἔκαμες τοῦτο; Ἰδοὺ ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ σὲ ἐζήτομεν μετὰ πόνου». Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εἶπε. «Καὶ διατὸν μὲν ἐζήτετε! Δὲν ἡξεύρετε, ὅτι ἐγὼ ἐπρεπε νὰ είμαι εἰς τὸν οἶκον του Πατρός μου»;

Οἱ γονεῖς του, ἀκούσαντες ταῦτα δὲν ἐγνώριζον τὸν ἑσήμανον. Ἡ παρθένος Μαρία ἐφύλαττε τὰς λέξεις ταύτας ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Μετὰ ταῦτα ἐσηκώθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐπορεύθη μετὰ τῶν γονέων του εἰς τὴν Ναζαρὲτ καὶ ἐφέρετο πρὸς τοὺς γονεῖς του μὲν πολλὴν ὑπακοὴν καὶ σέβας.

«Τὰ τέκνα ὑπανούντε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα, τοῦτο γάρ ἔστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ (Κολάσ 8 20)

Ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ιωάννης, ὁ υἱὸς του Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ, ἦλθεν εἰς ἔρημόν τινα πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐλεγε γὰρ εἰς αὐτούς. «Μετανοεῖτε, διότι ἐπιλησίσασεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Οἱ δὲ ἀνθρώποι, δοσοὶ ἐπίστευαν εἰς δ, τι ἔλεγεν ὁ Ιωάννης, ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν καὶ ἐβαπτίζοντο, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Ιωάννης ὁ Βαπτιστής. Ἐφόρει δὲ ὁ Ιωάννης ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔνδυμα ἐκ τριχῶν καμῆλου καὶ ἔτρωγεν ἄγρια χόρτα καὶ μέλι ἄγριον. Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ημέραν δέ τινα ἡλθε καὶ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἔρημον πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ γίθελε· νὰ βαπτισθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Ο δὲ Ἰωάννης εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν. «Ἐγὼ ἔχω ψρέαν νὰ βαπτισθῶ παρὰ σου καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς με»; «Ἄλλος ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη. «Ἄφες τώρα νὰ γίνη τοιουτορόπως. Βάπτισόν με σύ, διότι πρέπει ἐγὼ νὰ ἔκτελέσω πᾶν διτι εἰγαί δικαιον καὶ νόμιμον». Τότε ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισεν αὐτόν. Ἐνῷ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνέδαινεν ἐκ του ὅστος ὥ! του θαύματος ἡγούχθησαν οἱ οὐρανοὶ ὑπεράνω του Ἰησοῦ καὶ κατέβη τὸ ἄγιον Πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Καὶ ταυτοχρόνως ἡκούσθη φωνὴ ἐκ του οὐρανοῦ λέγουσα. «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ηδόκησα».

Ἡ βάπτιση τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ μνήμη τῆς βαπτίσεως τοῦ Σωτῆρος ἐορτάζεται εἰς τὰς 6 Ιανουαρίου. Λέγεται δὲ αὕτη καὶ ἑορτὴ τῶν Θεοφανίων. Επιφανίων, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐπεφάνη ἡ Θεότης· λέγεται δὲ ἀκόμη καὶ ἑορτὴ τῶν Φώτων, διότι εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν κατέτην ἡμέραν ταύτην ἐδάπτιζοντο οἱ ἀνθρώποι καὶ ἐγίνοντο πολλὰ φῶτα δηλαδὴ πολλαὶ βαπτίσεις.

Ἐν Ἰορδανῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε (τροπάριον.)

‘Η ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν.

Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Ἰησοῦ ἦτο νὰ ἐκλέξῃ δώδεκα μαθητάς, οἱ όποιοι παρηκολούθουν πάντοτε αὐτόν, ἤκουαν δὲ τις ἐδίδασκε καὶ ἔβλεπαν δὲ τις ἔκαμνε καὶ ἦσαν πιστοὶ αὐτοῦ φίλοι. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐξέλεξεν αὐτούς.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ περιεπάτει παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας (¹) εἶδε δύο ἀδελφούς· ὁ εἰς ἐκαλεῖτο Σίμων, δοτις ἐπωνυμάσθη καὶ Πέτρος, καὶ ὁ ἄλλος Ἀνδρέας. Ἡσαν δὲ οἱ δύο ἀλιεῖς καὶ ἔρριπτον κατὰ τὴν ὕδραν ἐκείνην τὰ δίκτυά των εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ ἀλιεύσωσιν. Ο δὲ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτούς. «Ἀκολουθεῖτε με καὶ θὰ σᾶς καταστήσω ἀλιεῖς ἀνθρώπων». Πάραυτα οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀφῆκαν τὰ δίκτυα, ἤκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐγένοντο μαθηταὶ του.

Προχωρήσας δὲ ὅλιγον, εἶδε δύο ἄλλους ἀδελφούς, τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἐκείνοις ἦσαν ἀλιεῖς καὶ ἐκάθηντο ἐντὸς πλοιαρίου μετὰ τοῦ πατρός των Ζεβεδαίου καὶ διώρυων τὰ δίκτυα. Καὶ τούτους τοὺς δύο ἀδελφούς ἐκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν. «Νὰ τὸν ἀκολουθήσουν». Καὶ ἀμέσως οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐγκατέλιπον τὸν πατέρα των καὶ ἤκολούθησαν καὶ αὐτοὶ τὸν Ἰησοῦν.

Μετ’ ὅλιγας ἡμέρας περιεπάτει πάλιν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν αὐτὴν θάλασσαν. Ἐκεὶ εἶδε καθήμενον ἀνθρώπον τινα δύνομαζόμενον Ματθαῖον, δοτις ἦτο τελώνης. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς αὐτὸν λέγει. «Ἀκολούθει με». Καὶ ὁ Ματθαῖος ἐσηκώθη εὐθὺς καὶ ἤκολούθησε προθύμως τὸν Ἰησοῦν. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν δὲ Ἰησοῦς δὲ ὅλιγον ἐξέλεξε καὶ ἄλλους, ἔως δὲ του ἐγένοντο δέκα δώδεκα.

Οὗτοι δὲ ὠνομάσθησαν Ἀπόστολοι, ἐπειδὴ ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ νὰ κηρύξουν εἰς τὸν κόσμον. Ἡσαν δὲ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι οἱ ἑξῆς: Ἀνδρέας καὶ Πέτρος υἱοὶ τοῦ Ἰωάννη, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, Ἰάκωβος καὶ Δεΐδατος, υἱοὶ τοῦ Ἀλφαίου, Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος ἡ Ναθαναήλ φίλοι, Θωμᾶς,

1) ‘Η θάλασσα τῆς Γαλιλαίας είναι ἡ καὶ λίμνη τῆς Τιβερίδος ἡ Γενισαρὲτ καλουμένη.

Ματθαίος ὁ τελώνης, Σίμων ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσαριώτης.

Τὸ θαῦμα ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας.

Εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦτο μικρά τις πόλις καλουμένη **Κανᾶ**. Εἰς αὐτὴν ἐγίνετο ποτε γάμος καὶ ἦσαν προσκεκλημένοι ὁ Ἰησοῦς, ἡ μήτηρ του καὶ οἱ μαθηταὶ του.

Ἐνῷ δὲ ἔτρωγον καὶ ἔπινον, παρετήρησεν ἡ μήτηρ του ὅτι ἐτελείωσεν ὁ οἶνος. Τότε ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπεν «Ο οἶνος ἐτελείωσεν». Ἀλλ’ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν. «Μή σὲ μέλει, δὲν ἥλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα μου». Μετὰ ταῦτα ἔξηλθεν ἡ μήτηρ του ἔξω καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας. «Ο, τι θὰ σᾶς εἴπη ὁ υἱός μου νὰ τὸ πράξητε ἀμέσως.»

Μετ’ ὅλιγον δὲ ὁ Ἰησοῦς διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ γεμίσουν ἐξ ὅδρίας, στάμνας ὅδατος, καὶ οἱ ὑπηρέται ἐγέμισαν αὐτάς. Καὶ λέγει πάλιν ὁ Ἰησοῦς. «Φέρετε αὐτὰς εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον» (εἰς τὸν ἀρχιφροντιστὴν τῆς τραπέζης). «Ο δὲ ἀρχιτρίκλινος γευθεὶς εὑρίσκει ἀντὶ ὅδατος ἔξαρτον οἶνον. Ἐκάλεσε τότε τὸν νυμφίον καὶ λέγει πρὸς αὐτόν «Συνήθως οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν κατ’ ἀρχὰς τὸν καλὸν οἶνον, καὶ ἀφοῦ οἱ συμποσιάζοντες πίουν ἀρκετόν, τότε προσφέρουν τὸν χειρότερον, ἀλλὰ σὺ ἔπραξας ὅλως τὸ ἐνατίον, ἔδωκας τὸν χειρότερον οἶνον κατ’ ἀρχὰς καὶ ἐφύλαξας τὸν καλὸν διὰ τὸ τέλος». Ο νυμφίος δὲν ἤξευρεν καὶ αὐτὸς πόθεν προήρχετο ὁ καλὸς οἶνος καὶ πῶς συνέδη τοῦτο. Κατόπιν ἐμώς ἐμαθεν, δτὶς ὁ Ἰησοῦς μετέβαλε τὸ ὅδαρ εἰς ἔξαρτον οἶνον.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίστευσάν εἰς αὐτόν, δτὶς οὗτος ἀληθῶς εἶναι ὁ υἱὸς του Θεοῦ.

Ἡ ἀγάστασες τοῦ υἱοῦ τῆς ἐν Ναΐν χήρας.

«Ἔμέραν τινὰ ἤργετο ὁ Ἰησοῦς εἰς τινὰ πόλιν ὀνομαζομένην Ναΐν ἥκολούθουν δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ του καὶ ὅχλος πολὺς. Ἐνῷ δὲ εἰσήρχοντο εἰς τὴν πόλιν, ἀπήντησαν κηδεῖαν τινά. Ὁ νεκρὸς ἦτο γεννίας τις, διά μόνος υἱὸς μητρὸς χήρας. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ

ηγολούθει αὐτὸν κατόπιν τοῦ φερέτρου καὶ ἔκλαιε καὶ ἐθρήνει,
παρηγολούθουν δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον.

Καθόδις εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὴν μητέρα του θρηνοῦσαν, γῆσπλαγ-
χνίσθη αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε. «Μὴ κλαῖε». Ἐπειτα διέταξε νὰ στα-
θῶσιν οἱ βαστάζοντες τὸ φέρετρον. Τότε ὁ Ἰησοῦς πληγιασας, ἔξέ-
τινε τὴν χειρά του ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ ἐφώναξε. «Νεανία, σοῦ

“Η ἀνάστασις τοῦ νιοῦ τῆς ἐν Ναΐν χήρας.

λέγω, ἐγέρθητι». Καὶ εὐθὺς ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ φερέτρου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, τὸν παρέ-
δωκε εἰς τὴν μητέρα του.

Οἱ ἀνθρώποι ὅσοι εἶδον τὸ θαυμα ἐτρόιμαζαν καὶ ἐδόξαζαν τὸν
Θεόν λέγοντες «Ο Θεός μᾶς ἔστειλε μέγαν προφήτην διὰ νὰ
μᾶς σώσῃ».

«Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατά ἔστι παρὰ τῷ Θεῷ (A.18,17).

•Ο Ιησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδέα.

“Ημέραν τινὰ ἦλθε πλήθος μητέρων εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔφερον
μαζί των τὰ μικρά των παιδία, διὰ νὰ ἐπιθέσῃ ὁ Ἰησοῦς τὰς χεῖ-

ράς του ἐπάνω εἰς αὐτὰ καὶ τὰ εὐλογήσῃ. Ἀλλ᾽ οἱ μαθηταὶ ἐπέ-
πληγητον τὰς μητέρας καὶ ἐμπόδιζον αὐτὰς νὰ πλησιάσωσι.

Τοῦτο ἴδων ὁ Ἰησοῦς ἤγανάκτησε καὶ εἶπεν. «Ἀφῆσατε τὰ

Ο Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδία.

παιδία νὰ ἔλθωσιν πρὸς ἐμὲ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζεται, διότι τῶν τοιούτων είναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐπειτα ἔλαβε τὰ παιδία, τὰ ἐφίλησε καὶ ἐπιθέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν γὺλό-
γησεν αὐτά.

«Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με καὶ μὴ κωλύετε.
αὐτὰ τῶν γὰρ τοιούτων ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»
(Μάρκ. 17, 18).

• III ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰάκερου.

· Ήμέραν τινά ἥλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀνὴρ τις ὀνομαζόμενος Ἰά-
κερος ἀρχιευνάγωγος (') καὶ ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ
εἶπε. Κύριε τὸ θυγάτριόν μου κατάκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ πνέον τὰ

(1) Ἀρχιευνάγωγος (δηλ. προϊστάμενος τῆς συναγωγῆς, δημοσίευμα ἐλέγοντο ο
τόποι, δημοσίευμα). Εἴδολοι ἐτέλουν τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα.

λούσθια. Ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπίθες τὴν χειρά σου ἐπ' αὐτὸν, ἵνα γένη νγιὲς καὶ ζῆσῃ». Ὁ Ἰησοῦς προθύμως ἐπορεύετο μετὰ τοῦ Ἰασέρου. Καθ' ὅδον ἔρχονται οἱ ὑπηρέται τοῦ Ἰασέρου εἰς ἀπάντησίν του καὶ λέγουν πρὸς αὐτόν. «Μὴ βάλλῃς εἰς κόπον τὸν διδάσκαλον, διότι τὸ θυγάτριὸν σου ἀπέθανεν». Ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἰάειρον. «Μὴ φοβοῦ πίστευε εἰς ἐμὲ καὶ θὰ ιατρευθῇ ἡ θυγάτηρ σου». Οὕτως ἐπροχώρουν.

“Οτε ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀκούσουν ἐντὸς αὐτῆς ταραχὴν.

Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰασέρου.

Εἶχον συναθροισθῆ συγγενεῖς καὶ γείτονες καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνθρωποι καὶ ἔκλασιν καὶ ὠδύροντο πέριξ τοῦ νεκροῦ κορασίου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐξέβαλε τὸ πλήθος ἔξω τῆς οἰκίας λέγων. «Τί κλαίετε τὸ κοράσιον δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται». Ἄλλος οἱ ἀνθρωποι ἐξεπλήγτησαν διὰ τοὺς λόγους τούτους, τινὲς μάλιστα καὶ ἐγέλασαν, διότι ἔδλεπον ὅτι τὸ κοράσιον εἶχεν ἀποθάνει.

Τότε ὁ Ἰησοῦς λαμβάνει τρεῖς μαθητάς του καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοῦ κορασίου καὶ εἰσέρχεται, ὅπου ἔκειτο τὸ νεκρὸν

κοράσιον. Ἐπλησασεν εἰς τὴν κλίνην, ἔπιασεν τὴν χεῖρα τοῦ κορασίου καὶ ἐφώναξε. «Τέκνον, σοὶ λέγω ἀνάστηθι!» Καὶ παρευθὺς ἀνέστη τὸ κοράσιον καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κλίνης. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς τοὺς διέταξε νὰ μὴ διηγηθοῦν εἰς κανένα τὸ συμβάν τοῦτο.

Θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Ἐνῷ ἔμελλεν ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰησοῦς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτὸν ἔξωθεν δέκα λεπροί. Οὗτοι ἔνεκα τῆς νόσου τῶν ταύτης δὲν ἐτόλμων νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν κώμην, ἀλλ' ὥφειλον νὰ διαιτῶνται ἔξω, μέχρις ὅτου θεραπευθοῦν. Ἄν δὲ κανεὶς ἐθεραπεύετο, ὥφειλε πρῶτον νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν ιερέως, διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ ἂν ὁ ιερεὺς ἔλεγεν ὅτι εἰναι ὄγκης, ἐλάμβανε τὴν ἀδειαν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν πόλιν του καὶ εἰς τὸν οἶκόν του. Καθὼς λοιπὸν εἶδον τὸν Ἰησοῦν οἱ λεπροί ἐκεῖνοι, ἐφώναζον μακρόθεν. «Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησόν μας». Ο Ἰησοῦς ἵδων αὐτοὺς εἶπεν. «Ὕπάγετε καὶ ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ιερεῖς ὅτι εἰσθε ὄγκεις». Οἱ δὲ λεπροὶ ἐπίστευσαν καὶ ἐπορεύοντο. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη φθάσουν εἰς τοὺς ιερεῖς εἶδον ὅτι ἐκαθαρίσθησαν ἐκ τῆς νόσου.

Καὶ οἱ μὲν ἐννέα δὲν ἐρρόντισαν πλέον περὶ τοῦ Ἰησοῦ. Εἰς δὲ μόνος καὶ οὗτος ἦτο Σαμαρείτης (τοὺς Σαμαρείτας οἱ Ιουδαῖοι ἐμίσουν καὶ κατεφρόνουν ὡς κακοδόξους), ἵδων ὅτι ἐθεραπεύθη, ἐπέστρεψεν, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν εὑρεγέτην του. Καθ' ὅδὸν δὲ ἐδόξαζε τὸν Θεὸν μεγαλοφώνως. «Οτε τέλος ἤλθεν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ, ἐπεσε κατὰ πρόσωπον εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν ηὐχαρίστατει.

Εἰς τοῦτον εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. «Δὲν ἔσαν δέκα οἱ λεπροὶ οἱ καθαρισθέντες; Ποῦ εἰναι λοιπὸν οἱ ἄλλοι ἐννέα; Δὲν ἐπέστρεψε κανεὶς ἄλλος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, παρὰ μόνον ὁ Σαμαρείτης οὗτος;»

Καὶ πρὸς τὸν Σαμαρείτην εἶπεν. «Ἄναστα καὶ ὑπαγε εἰς τὸν οἶκον σου ἢ πίστις σου «σὲ ἔσωσεν».

• Ο Ἰησοῦς θεραπεύει παραλυτικὸν ἐν Καπερναούμ.

Ἐνῷ διέτριβεν ὁ Ἰησοῦς ἐν Καπερναούμ, ἥκούσθη ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐδίδασκεν εἰς τινα οἰκίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φῆμη τῆς διδασκαλίας του καὶ τῶν θαυμάτων του εἶχε διαδοθῆ ἐις ὅλην τὴν Ιουλίαν τοῦ καὶ τῶν θαυμάτων του εἶχε διαδοθῆ ἐις ὅλην τὴν Ιουλίαν τοῦ

ουδαίαν καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, πολλοὶ ἔσπευδον ν' ἀκούσουν καὶ νὰ ἰδουν τὸν Ἰησοῦν ὅπου δήποτε οὔτος εὑρίσκετο. Καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ὁ οἶκος, ἐκεῖνος, εἰς τὸν όποιον ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπληρώθη, ὡς καὶ τὰ πέριξ. Μετ' ὀλίγον φέρουν παραλυτικόν τὸν όποιον ἐκράτουν τέσσαρες ἀνθρωποι.

*Ἐπειδὴ δὲ εἰδον ὅτι ἡτο ἀδύνατον νὰ διασχίσωσι τὸ πλήθος καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰχον δὲ τὴν πεποιθησιν, ὅτι, ἀν ὁ Ἰησοῦς ἰδῃ τὸν παραλυτικόν, δι' ἑνὸς καὶ μόνου λόγου του ἥδυνατο νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἀναδιλγουν ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας καὶ ἀνοίγουν ὅπην, διὰ τῆς ὅποιας καταδιβάζουσι διὰ σχοινίων τὸν κράβατον, ἐπὶ του ὄποιου ἔκειτο ὁ παραλυτικός.

Τοιουτορόπως κατώρθωσαν πᾶν διτι ἐπειθύμουν καὶ ὁ παραλυτικὸς ἔκειτο πλέον ἐνώπιον του Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς, ἰδὼν τὴν μεγάλην πίστιν αὐτῶν, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν. Τέκνον μου ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι σου.

*Ἐν τῷ μέσῳ του πλήθους, τὸ ὄποιον ἦκουε μετὰ προσοχῆς τὸν Ἰησοῦν, ἡσαν καὶ τινες Γραμματεῖς· Ιουδαῖοι, οἱ ὄποιοι ἐψιλόνουν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐξήτουν ἀφορμὴν νὰ συκοφαντήσουν τοῦτον εἰς τὸν λαόν. "Οταν λοιπὸν οὗτοι ἤκουσαν, ὅτι αὐτὸς συνεχώρησε τὰς ἀμαρτίας του παραλυτικοῦ, γράχισαν νὰ ἐκφράζωνται περιφρονητικῶς περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ λέγουν πῶς οὕτος τολμᾷ νὰ συγχωρῇ ἀμαρτίας; Μόνον ὁ Θεὸς ἔχει τοιαύτην ἔξουσίαν." Άλλο ὁ Ἰησοῦς γνωρίζων τὰ πάντα, θέλων δὲ νὰ δειξῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι αὐτὸς δὲν ἀγνοεῖ τὰς κακὰς προθέσεις τινων, ἀπευθύνεται πρὸς αὐτοὺς λέγων. Διατὸ σκέπτεσθαι πονηρά κατ' ἔμοι; Τι εἴναι εὐκολότερον, νὰ εἴπω εἰς τὸν παραλυτικόν· ἀφέονται σου αἱ ἀμάρτιαι ἢ νὰ εἴπω ἐγέρθητι, λάβε τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτε; Διὰ νὰ μάθητε δὲ καλῶς, διτι ὁ υἱὸς του ἀνθρώπου ἔχει ἔξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἀμαρτίας, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν. Ἐγέρθητι, λάβε τὸν κραββατόν σου καὶ ὑπαγε εἰς τὸν οἰκόν σου.

Καὶ ἡ μακροχρόνιος ἀσθένεια ὑποχωρεῖ πρὸ του παντοδυνάμου λόγου του Σωτῆρος, καὶ ὁ παραλυτικὸς ἐγείρεται καὶ μεταβαίνει εἰς τὸν οἰκόν του διοξάζων τὸν Θεόν. Τότε τὸ πλήθος ἔθαύ-

μασε διὰ τὸ συμβάν καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. καὶ ἔλεγεν, ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε τοιοῦτο θαύμα. (¹)

Ο ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναούρα καὶ ὁ Χριστός.

“Ημέραν τινὰ ἦλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν Καπερναούμ. Καὶ προσῆλθε πρὸς αὐτὸν ἐκατόνταρχός τις, δηλ. ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, καὶ εἶπε· «Κύριε, ὁ ὑπηρέτης μου κεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ μου παραλυτικὸς καὶ βασανίζεται δεινῶς».

“Ο Ἰησοῦς ἀπεκρίθη. «Θὰ ἔλθω νὰ τὸν θεραπεύσω». Ἀλλ’ ὁ ἐκατόνταρχος εἶπε· «Κύριε, δὲν είμαι ἀξιος νὰ ἔλθῃς ὅπο τὴν στέγην μου, εἰπὲ μόνον λόγον, καὶ θὰ ιατρευθῇ ὁ ὑπηρέτης μου» διότι καὶ ἔγὼ είμαι ἐν ἔξουσίᾳ, καὶ ἔχω ἀνθρώπους ὅπο τὰς διαταγάς μου καὶ λέγω εἰς τούτον ὑπάγε! καὶ ὑπάγει· καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἔρχου! καὶ ἔρχεται καὶ εἰς τὸν δοῦλόν μου, κάμε τοῦτο! καὶ τὸ κάμνει.

“Ακούσας ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπεν. Οὐδὲ μεταξὺ τῶν Ιουδαίων εὑρόν ποτε τοιαύτην πίστιν! Σᾶς λέγω δὲ ὅτι πολλοὶ ἄλλοφυλοι θὰ ἔλθουν ἐξ ἀνατόλων καὶ δυσμῶν καὶ θὰ πιστεύσουν εἰς ἐμὲ καὶ θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι, οἵτινες ἔπρεπε νὰ είναι οἱ πρώτοι, θὰ ἐιφθίσουν διὰ τὴν ἀπιστίαν των ἔσω εἰς τὸ σκότος, ὅπου θὰ είναι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ τρυγμὸς τῶν ὁδόντων». “Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν ἐκατόνταρχον· «Ὑπάγε, καὶ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πίστιν σου». Καὶ ιατρεύθη εὐθὺς ὁ ὑπηρέτης του τὴν ὥραν ἐκείνην.

Θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Λερίκου.

“Ημέραν τινά, ἐνῷ διέδαινε μετὸ τῶν μαθητῶν του ὁ Ἰησοῦς διά τινος δόσου, τυφλός τις ἐκάθιθο παρὰ τὴν δόδον καὶ ἐζήτει ἐλεγήδιανος δόσουν. Ακούσας δὲ ὅτι διέδαινον ἐκεῖθεν ἀνθρώποι, ἤρωτησε μοσύνην. ”

1. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ιστορίας τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ διδασκόμεθα ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἡ διαπατία γίνεται πρόξενος τῆς σωματικῆς βλάβης ἀφ' ἔτερου δὲ τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς εἰλικρινοῦ πίστεως, καθόσον διέτι κατείχοντο ὅπο τοιαύτης πίστεως ὁ παραλυτικός καὶ ὃι συνοδεύοντες αὐτὸν διὰ τοῦτο καὶ ἕξεποτοῖον ἐπόθουν.

τίνες εἶναι οὗτοι; Εἰπον τότε εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος διέρχεται.

Τότε ἥρχισεν ὁ τυφλὸς νὰ φωνάζῃ. «'Ιησοῦ, υἱὲ Δασδίδ, ἐλέησόν με». Οἱ δὲ ἀνθρώποι ἐπέπληττον αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ. 'Αλλ' ἔκεινος ἀκόμη περισσότερον ἐφώναζε· «'Ιησοῦ υἱὲ Δασδίδ, ἐλέησάν με». 'Ο Ἰησοῦς ἤκουσε τὰς φωνὰς τοῦ τυφλοῦ καὶ διέταξε νὰ τὸν ὅδηγήσουν ἐνώπιόν του. 'Αφοῦ δὲ ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἡρώτησε «Τί θέλεις πατέρα;» ἐμοῦ. «Ο δέ τυφλὸς ἀπεκρίθη· «Κύριε, θέλω νὰ μὲ κάμης νὰ βλέπω». Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· «'Ανάβλεψον! 'Η πίστις σου σὲ ἔσωσε». Καὶ παρευθὺς ἀνέβλεψεν ὁ τυφλὸς καὶ ἤκολούθει τὸν Ἰησοῦν διεξάζων τὸν Θεόν. Καὶ ὁ λαός διτις εἶδε τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐδόξασε τὸν Ἰησοῦν λέγων. 'Αληθῶς υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶνε οὗτος.

• Θ χόρτασιμὸς τῶν πέντακισχιλέων.

'Ημέραν τινὰ ἦτο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἔρημον. 'Εκεῖ δὲ εἶχε συναθροισθῆ πλήθος ἀνθρώπων καὶ ἤκουον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ.

'Αφοῦ ὁ Ἰησοῦς ἐκήρυξε πολλὴν ὥραν ἔκλινεν ὁ ἥλιος καὶ ἔμελλε νὰ νυκτώσῃ. Τότε προσῆλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν οἱ μαθηταὶ τοῦ καὶ εἶπον· «Κύριε, ὁ ἥλιος πλησιάζει εἰς τὴν δύσιν του καὶ ἥμεται εὑρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἔρημον.

«'Απόλυσον τὰ πλήθη νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς οἰκίας των νὰ δειπνήσουν διότι θὰ πεινούν». 'Ο Ἰησοῦς ἀπεκρίθη «Δώσετε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγουν.» Οἱ δὲ μαθηταὶ εἶπον· «'Ημεῖς μόνον πέντε ἄρτους καὶ δύο ἵχθυς ἔχομεν». Τότε λέγει ὁ Ἰησοῦς. «Φέρετε μοι αὐτά». Οἱ μαθηταὶ τότε ἐφερον πρὸς τὸν Ἰησοῦν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἵχθυς.

«Επειτα λέγει ὁ Ἰησοῦς· «Φροντίσατε νὰ καθίσουν οἱ ἀνθρώποι ἐντάξει.

Οἱ μαθηταὶ ἐξετέλεσαν τὴν προσταγὴν καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐκάθισαν ἐντάξει ἐπὶ τῶν χόρτων. 'Ο δὲ Ἰησοῦς ἔλαβε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἵχθυς καὶ ηὐλόγησεν αὐτούς, ἐπειτα τοὺς ἐμοίρασαν εἰς τοὺς καθημένους ἀνθρώπους. Καὶ ἐφαγον πάντες

καὶ ἔχόρτασαν. Ὅσαν δὲ ὡς πεντεχιλιάδες ἄνδρες, πλὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων. Ἀφοῦ δὲ ἔχόρτασαν, λέγει ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς μαθητάς του. «Συναθροίσατε τὰ περισσεύματα, διὰ νὰ μὴ χαθῇ τίποτε». Οἱ μαθηταὶ συνήθοισαν αὐτὰ καὶ ἐγέμισαν 12 κοφίνια ἐκ τῶν περισσευμάτων, οἱ δὲ ἀνθρώποι ιδόντες τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξεπλήγησαν καὶ ἔλεγον. «Ἄληθῶς οὗτος εἶναι ὁ προφήτης, τὸν ὃποιον ὁ Θεὸς ἔστειλεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ αὐτόν». Ἡθελον νὰ τὸν ἀρπάσωσιν εἰς τὰς χεῖρας καὶ νὰ τὸν κηρύξωσι βασιλέα των. Ἄλλος ὁ Ἰησοῦς δὲν ἥθελε νὰ γίνη ἐπίγειος βασιλεὺς. Διὰ τοῦτο ἔφευγε μόνος εἰς τὸ δρός.

Η θεραπεία τοῦ παραλύτου ἐν Βηθεσδᾷ.

Ἐν Ἱερουσαλήμ ὑπῆρχε κολυμβήθρα τις (¹) ὀνομαζόμενη Βηθεσδά, περὶ αὐτὴν ἦσαν κατασκευασμέναι πέντε στοῖλ, καὶ διπολέας κατέκειντο πλήθος ἀσθενῶν ἔχόντων διαφόρους ἀσθενείας. Διότι ἄγγελος Κυρίου κατέβαινεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἐτάραττε τὸ ὕδωρ ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ὅστις πρώτος εἰσῆρχετο εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἐγίνετο ὄγκης ἐξ οἰασδήποτε νόσου καὶ ἀν ἐπαγγελίας.

Ἡμέραν τινὰ ἐπορεύθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἤλθεν εἰς τὴν κολυμβήθραν ταύτην. Ἐκεῖ εἶδε ἀνθρώπον τινα κατακείμενον εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

Ἡρώτησε δὲ καὶ ἔμαθεν ὅτι τριάκοντα ὀκτὼ ὅλα ἔτη ἦτο παράλυτος. «Ο Ἰησοῦς ηὔσπλαχνίσθη αὐτὸν καὶ προσελθὼν τὸν ἐρωτᾷ. «Θέλεις νὰ γίνης ὄγκης;» Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ παραλυτικός, δὲν ἔχω ἀνθρώπον, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἐνῷ δὲ προσπαθῶ μόνος μου νὰ εἰσέλθω, ἀλλος προφθάνει καὶ εἰσέρχεται». Τότε λέγει ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν. «Ἐγέρθητι. λάθει τὸν κράδιον σου καὶ πορεύου εἰς τὴν οἰκίαν σου». «Ἀμα εἴπε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰησοῦς, ὁ παραλυτικὸς ἔγινεν ἔντελως ὄγκης. Ἡγέρθη, ἔλασε τὸν κράδιον του καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν του.

1. Δηλαδὴ μικρὰ λιμνητικά, διπολέα κολυμβῶν οἱ ἀνθρώποι.

· Ήτο δὲ Σάδδατον, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἤτρευε τὸν παραλυτικόν. Τὸ δὲ Σάδδατον οἱ Ἰουδαῖοι ὅχι μόνον δὲν εἰργάζοντο, διὰ νὰ κερδίσουν χρήματα, καθὼς καὶ ἐμεῖς τὴν Κυριακήν, ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεπον οὐδὲ ἀγαθόν τι ἔργον νὰ γίνεται π.χ. νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον· κινδυνεύοντα νὰ καῇ ἢ νὰ πνιγῇ. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἦτο θεάρεστον.

· Η θεραπεία τοῦ παραλύτου ἐν Βηθεζάφ:

· Ενῷ λοιπὸν ὁ πρώην παραλυτικὸς ἐπορεύετο φέρων τὸν κράβατόν του ἐπὶ τῶν ὄμβων του, τὸν συγήντησαν Ἰουδαῖοί τινες, καὶ λέγουν πρὸς αὐτόν. «Πῶς τολμᾷς τὸ Σάδδατον νὰ φέρῃς τὸν κράβατόν ἐπὶ τῶν ὄμβων σου;» · Απεκρίθη ὁ πρώην παραλυτικός. «Ο ἀνθρώπος, ὁ ὅποιος μὲ θεράπευε, μοῦ εἰπεν. «Λάβε τὸν κράβατόν σου καὶ μπαγε εἰς τὸν οἰκόν σου». Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος οὗτος!» ἡρώτησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλ᾽ ὁ πρώην παραλυτικὸς δὲν ἤξευρε καὶ αὐτὸς νὰ εἰπῃ ποιος ἦτο, διότι δὲν ἔγνωριζε τὸν Ἰησοῦν.

Μετά τινας ἡμέρας ἤλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναόν. · Εκεῖ εἶδε καὶ τὸν πρώην παραλυτικὸν στεκόμενον καὶ προσευχόμενον. Προσελθὼν λοιπὸν πρὸς αὐτόν, εἰπεν. «Ιδού ἔγγιγες ὑπέντις Λοιπὸν μὴ Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαίδευτικῆς Πόλιτικῆς.

ἀμαρτάνης πλέον διὰ νὰ μὴ πάθης χειρότερα.» Τότε γινόγησεν ὁ ἀνθρωπὸς ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἥτο ὅστις τὸν ἐθεράπευσεν.

·Ηλθε λοιπὸν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ λέγει πρὸς αὐτούς. «Ο Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μὲν λάτρευσεν·

Οἱ Ἰουδαῖοι ὠργίσθησαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, διότι λάτρευσε τὸν ἀσθενῆ, τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ κατεδίωκον αὐτόν, ἦθελον μάλιστα καὶ νὰ τὸν φανεύσουν διὰ τοῦτο.

·Ο δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς. «Ο πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εἶναι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνεργὸς εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν. Καὶ ἐγὼ λοιπὸν ὀφείλω τὸ αὐτὸν νὰ πράττω· διότι εἰμια υἱός του.

·III κατάπλακες τῆς τρικυμίας

·Ημέραν τινὰ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖόν τι μετὰ τῶν μα-

·Η κατάπλακες τῆς τρικυμίας.

Θητῶν του, διὰ νὰ διέλθῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὅχθην τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐνῷ ἔπλεε τὸ πλοῖον, ὁ Ἰησοῦς ἀπεκοιμήθη.

·Ἐνῷ δὲ ἐκοιμᾶτο ὁ Ἰησοῦς ἡγέρθη σφοδρὰ τρικυμία· τὰ κύρα-

τα ἡρχισαν νὰ σκεπάζουν τὸ πλοῖον καὶ ἐκινδύνευεν τοῦτο νὰ καταποντισθῇ.

Τότε οἱ μαθηταὶ του κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου, καὶ ἐλθόντες ἐξύπνησαν τὸν Ἰησοῦν κράζοντες. «Κύριε σῶσον ὑμᾶς, διότι χαγόμεθα». Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἰδών αὐτοὺς εἶπεν. «Ολιγόπιστοι, διατὶ εἰσθαι τόσον δειλοὶ;» Ἐπειτα ἐσηκώθη καὶ διέταξε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν νὰ ἡσηχάσωσι καὶ παρευθὺς ἔγινε μεγάλη γαλήνη,

Οἱ δὲ ἀνθρωποί, δοσοὶ εἶδον τὸ θαῦμα ἐξεπλάγησαν καὶ ἐλεγον «Τὶ ἀνθρωπὸς εἶναι οὗτος, εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἀνεμοὶ καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουν;»

Θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλουῦ

‘Ημέραν τινὰ ἐλθών ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἐξερχόμενος τοῦ ναοῦ συνήγνησεν ἀνθρωπὸν τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἡρώτησαν αὐτόν. Διδάσκαλε, ποῖος ἥμαρτεν, αὐτὸς ὁ ἰδιος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, διὰ νὰ γεννηθῇ τυφλός; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς, διὰ οὕτε αὐτὸς ἥμαρτεν οὕτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἐγεννήθη τυφλός, διὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

‘Ἄφοι δὲ εἴπε ταῦτα, ἔπιπε χαμαὶ καὶ κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ πτύσματος πηλόν, διὰ τοῦ ὅποιου ἔχρισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, καὶ εἴπε εἰς αὐτόν· ὜παγε τώρα νὰ νιψθῆς εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ. Ὁ τυφλὸς ὑπήκουε, καὶ εὐθὺς ὡς ἐνίφθη ἀπέκτησε τὴν πολύτιμον ὅρασίν του καὶ ἐδόξαζε τὸν θεραπεύσαντα αὐτὸν Ἰησοῦγ.

Οἱ γείτονες καὶ ὄλοι δοσοὶ ἐγνώριζαν τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν, βλέποντες αὐτὸν θεραπευθέντα, ἡρώτων μετ’ ἀπορίας δὲν εἶναι οὗτος ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, διτις ἐκάθητο παρὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐζήτεις ἐλεημοσύνην; Καὶ ἄλλοι μὲν ἐλεγον, διὰ αὐτὸς εἶναι, ἄλλοι πάλιν, διὰ ὄμοιάς ει πρὸς τὸν τυφλόν· ὁ δὲ θεραπεύεις ἐλεγεν. Ἐγώ εἰμαι ὁ τυφλὸς διτις τώρα ἐθεραπεύθην.

‘Οταν δὲ ἡρώτων αὐτόν, πῶς καὶ παρὰ τίνος ἐθεραπεύθη ἀπεκρύνετο. “Ἀνθρωπὸς λεγόμενος Ἰησοῦς κατεσκεύασε πηλόν, διὰ τοῦ ὅποιου μοῦ ἐπέχρισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπειτα μοῦ εἶπεν, διὰ

νὰ ὑπάγω νὰ γιφθῶ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ· εὐθὺς, δ' ὡς ἐνέφθη γίγνεσθαι.

Τὸ γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν τῶν Ἱερουσαλύμων, καὶ προξένησε μεγίστην ἐντύπωσιν. Τινὲς ἐκ τῶν Φαρισαίων οἱ ὅποιοι ἐφθόνουν τὴν καθημερινῶς αὐξανομένην δόξαν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ κατηγορήσουν αὐτὸν εἰς τὸν λαόν, κατέκριναν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγον, ὅτι δὲν εἶναι ἀνθρωπός τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ κατασκευάζει πηλὸν τὸ Σάδδατον.

"Αλλοι πάλιν ἔλεγον· πῶς δύναται ἀνθρωπός ἀμαρτωλὸς νὰ κάμνῃ τοιαῦτα θαύματα. Καὶ τοιουτορόπως ἐπῆλθε διαιρεσίς μεταξὺ αὐτῶν. Ἐν τούτοις καθημερινῶς ἐπέβαλον εἰς ἀνάκρισιν καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ καὶ αὐτὸν τὸν θεραπευθέντα, ὥπερ ἀκριβῶς πληροφορηθούν πῶς ἐγένετο ἡ θεραπεία.

Καὶ οἱ μὲν γονεῖς ἐβεβαίουν τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ὁ θεραπευθεὶς αὐτὸς εἶναι ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, αὐτὸς δὲ ἐκήρυξε τὸν θεραπεύσαντα αὐτὸν Ἰησοῦν ὡς προφήτην.

"Οταν δὲ δύο μοχθηροὶ Φαρισαῖοι κατηγόρουν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐνώπιον τοῦ τυφλοῦ, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτὸν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀνθρωπός ἀμαρτωλός, διότι ἔκαμε πηλὸν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαδδάτου, δ τυφλὸς εἴπεν εἰς αὐτοὺς μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας τὰ ἔξῆς:

"Ἄγ τοι θεραπεύσας με εἶναι ἀμαρτωλός, ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ, ἐγὼ ἔν μόνον ἡξεύρω καὶ διμολογῶ, ὅτι, ἐν ᾧ ἡμην τυφλός, τώρα βλέπω. Ὅταν δὲ οἱ Φαρισαῖοι ἤρώτων καὶ πάλιν λεπτομερῶς τὸν τυφλὸν περὶ τῆς θεραπείας τοῦ, οὗτος ἔξακολουθῶν νὰ εἰρωνεύεται αὐτούς, εἶπε. Διατί καὶ πάλιν μὲν ἔρωτάται. Μήπως θέλεται νὰ γίνετε μαθηταί του;

"Αμα δέ τοι ἡκουσαν αὐτὸν ὄμιλοῦντα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὕδρισαν αὐτὸν μετὰ σφραγίδων καὶ ἔλεγον. Σὺ εἶσαι μαθητής ἐκείνου, ἡμεῖς εἰμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωϋσέως, τὸν ὅποιον καὶ μόνον ἀναγνωρίζομεν καὶ οὐχὶ ἔκεινον δοτις ἡνοιξε τοὺς ὄφθαλμούς σου.

"Ἐπειδὴ δὲ ὁ θεραπευθεὶς τυφλὸς ἐξ ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης ἔξηκολούθει νὰ διηνῇ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὸν Ἰησοῦν κηρύττων ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων, ὅτι μόνον ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ ἥδυνατο νὰ θεραπεύσῃ, οἱ Φαρισαῖοι ἔξεβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς συναγωγῆς.

Καινὴ διαθήμη Κλεώπτα Α. Μιχαηλίδου.

‘Ο Ιησοῦς ἤκουσεν ὅτι ἔξεδιώχθη τῆς συναγωγῆς ὁ θεραπευθεὶς τυφλός. Ὅταν λοιπὸν συνήντησε καὶ πάλιν αὐτὸν ὁ Σωτήρ, εἶπεν εἰς αὐτόν. Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἐκεῖνος δὲ ἀποκρίθεις εἰς αὐτὸν εἶπεν. Ποῖος εἰναι Κύριε, διὰ νὰ πιστεύσω; Καὶ ὁ Ιησοῦς εἶπεν. Ἡδη βλέπεις αὐτόν, ὁ διμιλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνος εἰναι. Τότε ὁ θεραπευθεὶς τυφλὸς ὁμολογεῖ τὴν πίστην του πρὸς τὸν Ιησοῦν, καὶ προσκυνεῖ αὐτόν.

«Τό Σάββατον διὰ τὸν ἀνθρωπὸν ἐγένετο, οὐχὶ ὁ ἀνθρωπὸς διὰ τὸ Σάββατον» (Μάρ, β'. 27).

·Ο Ιησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος. Η ἀνάστασις τοῦ Λαζαροῦ.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ Μάρθα καὶ Μαρία εἶχον ἀδελφὸν ὀνομαζόμενον Λάζαρον, τὸν ὃποιον γῆράπα πολὺ ὁ Ιησοῦς. Μίση φοράν ὁ Λάζαρος ἡσθένησε βαρέως, ὁ δὲ Ιησοῦς δὲν εὑρίσκετο εἰς Βηθανίαν. Ἐπεμψαν λοιπὸν αἱ ἀδελφαὶ του ἀνθρωπὸν διὰ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Ιησοῦν νὰ ἔλθῃ, διότι ὁ Λάζαρος ἀσθενεῖ. Ἀλλ’ ὁ Ιησοῦς ἀπεκρίθη. «Αὕτη γὰρ ἀσθένεια δὲν εἰναι διὰ θάνατον, ἀλλὰ διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Καὶ δὲν ἐπῆγεν ἀμέσως ἀλλ’ ἔμεινεν ἀκόμη εἰς τὸν τόπον ὃπου εὑρίσκετο ὁλίγας ήμέρας.

Μετὰ ταῦτα λέγει πρὸς τοὺς μαθητάς του. «Ο Λάζαρος, ὁ φίλος ἡμῶν ἐκοιμήθη. Ας ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἔξυπνήσωμεν». Οἱ δὲ μαθηταὶ εἶπον «Κύριε, ἐὰν ἡσούσῃς θὰ σωθῇ ἐκ τῆς ἀσθενείας». Ἰδών δὲ ὁ Ιησοῦς, δτι οἱ μαθηταὶ του δὲν ἐνόησαν τὸν λόγον του, εἶπε πρὸς αὐτοὺς καθαρῶς. «Ο Λάζαρος ἀπέθανεν, ἀς ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν.

«Οταν δὲ ἐπληγαίαζον, γὰρ Μάρθα ἀκούσασα ὅτι ὁ Ιησοῦς ἔρχεται ἔτρεξεν ἔξω πρὸς προϋπάντησιν αὐτοῦ καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ἡλαυσούσα. «Ἄχ! Κύριε, ἂν ἡσούσῃς, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἀπέθνησκεν». Ο Ιησοῦς ἀπεκρίθη. «Ο ἀδελφός σου θὰ ἀναστηθῇ». «Μάλιστα, εἶπεν γάρ Μάρθα, εἰξεύρω καλῶς, δτι ο ἀδελφός μου θὰ ἀναστηθῇ κατὰ τὴν ήμέραν τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν». Τότε εἶπεν ὁ Ιησοῦς πρὸς αὐτὴν. «Ἐγὼ εἰμαι γάρ ἀνάστασις καὶ γάρ· πᾶς δστις πιστεύει εἰς ἐμέ, θὰ ζήσῃ καὶ ἀν ἀποθάνῃ. Πι-

στεύεις σὺ τοῦτο; «Ναὶ, Κύριε ἀπεκρίθη· πιστεύω ὅτι σὺ εἶσαι ὁ
Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθε καὶ ἡ Μαρία, τὴν ὃποιαν ἥκολούθουν
πολλοὶ Ἰουδαῖοι, οἵτινες ουνηλθόν εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ παρηγο-
ρήσουν τὰς ἀδελφὰς διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαζάρου. «Οταν δὲ ὁ
Ἰησοῦς εἶδε τὴν Μαρίαν κλαίουσαν, ἐλυπήθη καὶ ἥρώτησε ποὺ
ἔταφη ὁ Λαζάρος. Ἡ Μαρία εἶπε· «Κύριε, ἔλθε καὶ βοήθε». Καὶ

·Η ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

ῳδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον (ὅστις ἦτο σπῆλαιον), ἔμπροσθεν δὲ
τῆς εἰσόδου ἔκειτο λίθος. «Οταν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν τάφον ἑδάκρυσε
καὶ εἶπε· «Σηκώσατε τὸν λίθον». Ἀλλ ἡ Μάρια, καθὼς ἥκουσεν
τὴν Κύριος θέλει νὰ ἀνοίξουν τὸν τάφον, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Κύ-
ριε ὁ ἀδελφὸς μου ἥδη ὄζει, διότι είναι τέσσαρες ἡμέραι ἀφ' ὅτου
ἀπέθανε». Δέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· «Δὲν οὖδε εἶπον ὅτι, ἐὰν
πιστεύσῃς, θὰ ἴσης τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ».

Ἐσήκωσαν λοιπὸν τὸν λίθον καὶ πληριάσας ὁ Κύριος πρὸς τὸν
ἀνοιγμένον τάφον βύψωσε τοὺς ὄφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ
εἶπε. «Πάτερ οὐράνιε, σὲ εὐχαριστῶ, διότι μὲ εἰσήκουσας. διὰ νὰ

Ιδη καὶ ὁ λαὸς τὴν δύναμίν σου καὶ δοξάσῃ σὲ τὸν ἀποστείλαντά με». Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἐφώγαξε μεγαλοφώνως «Λάζαρε, ἔξελθε ἔξω». Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Λάζαρος μὲν δειμένους τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας. Τότε εἶπεν ὁ Κύριος «Λύσατε αὐτὸν καὶ ἀφήσατέ τον γά διάγη». Πολλοὶ ἦν τῶν Ἰουδαίων, οἵτινες εἶδον τὸ θαῦμα τούτο ἐπιστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθῶς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

«Ο πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνη εἰς τὸν αἰῶνα».
(Ιω. 11. 25).

Ο Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.

Ἡμέραν τινὰ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν Ἱεριχώ. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἀκούσαντες τοῦτο ἔτρεξαν ἔξω καὶ ἤλθον καὶ περι-

Ο Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.

εκύκλωσαν τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ τὸν ἴδουν καὶ διὰ νὰ ἀκούσουν τοὺς λόγους του.

Ἐκεῖ κατίφει ἀνήρ τις ὀνομαζόμενος Ζακχαῖος. Ο Ζακχαῖος οὗτος ἦτο τελώνης καὶ πλούσιος, ἦτο δὲ μικρὸς τὸ ἀνάστημα.

Ἐπειθύμει λοιπὸν καὶ αὐτὸς νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν. Αλλ' ἐπειδὴ ἦτο μικρόσωμος, δὲν ἤδυνατο ἔνεκα τοῦ πλήθους. Τὶ νὰ κάμη λοιπόν;

Παρὰ τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὅποιας ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ Ἰησοῦς, ἵτο μία συκομορέα. Ἐτρεξε λοιπὸν ὁ Ζαχαρίας καὶ ἀνέδη ἐπὶ τῆς συκομορέας, καὶ οὕτως ἔβλεπε τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον.

Ἐνῷ δὲ ὁ Ἰησοῦς διήρχετο κάτωθεν τῆς συκομορέας, ἀνέβλεψε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ζαχαρίαν «Ζαχαρίε, κατέβα σήμερον θὰ διαμείνω ἐν τῇ οἰκίᾳ σου». Περιχαρής κατέδη ὁ Ζαχαρίας ἐκ τῆς συκομορέας καὶ ὑπεδέχθη τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν οἰκίαν του. Οἱ ἀνθρώποι ὅμως ἴδοντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατεδέχετο νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ συντρώγῃ μετὰ τοῦ τελώνου, τὸν ὄποιον, καθὼς προείπομεν, ἐμβούσσουν ὡς ἄδικον καὶ ἀμαρτωλὸν ἀνθρώπον, ἐγόγγιζον.

Αλλὰ δὲν ἥξευρον ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἤλθε νὰ καλέσῃ δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν.

Καθὼς ἤλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν Ἰησοῦν. «Κύριε, ἰδοὺ τὰ ἡμιση τῶν ὑπαρχόντων μου δῆω εἰς τοὺς πτωχούς, καὶ ἂν ποτε ἔλαβόν τι παρὰ τινος ἀδελφῶς τὸ ἀποδῆται τετραπλάσιον. Ο δὲ Ἰησοῦς ἔχάρη διὰ ταῦτα καὶ ἤλθον νὰ ζητήσω καὶ νὰ σώσω τὸν χαμένον.

«Ἄλιθε γάρ δυῖς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Ματθ. ιδ', 10).

•Ο Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτεια-

Οταν παρῆλθεν ἡ ἕορτὴ τοῦ Πάσχα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀφῆκε τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Μεταδιάνων εἰς Γαλιλαίαν ἐπρεπε νὰ διέλθῃ ἐκ Σαμαρείας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Σαμαρεῖται καὶ οἱ Ἰουδαῖοι διέκειντο ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους, δὲν ἐπεκράτει μεταξὺ αὐτῶν οὐδεμία σχέσις.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν, δοτις ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ἐνώσῃ ὅλους τοὺς λαούς καὶ διὰ νὰ καταρρίψῃ τοὺς φραγμούς τοῦ μίσους μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, διῆλθε διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας. Οταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας Σιχάρ, ἵτο μεσημέρια καὶ ἐκάθησε νὰ ἀναπαυθῇ, διότι

είχεν ἀποκάμει ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐπὶ τοῦ ὀνομαστοῦ φρέατος τοῦ
Ἰακώβ, τὸ ὅποιον ἔκειτο ἐκτὸς τῆς πόλεως. Μετ' ὀλίγον ἥλθεν ἔκει
κάποια γυνὴ Σαμαρείτις, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ εἰχον ἀπέλθει εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ προμηθευθῶσι τρο-
φάς. «Οὐ Ιησοῦς, εὐθὺς ως ἥλθεν ἡ Σαμαρείτις εἰς τὸ φρέαρ ἐζήτησε
παρ' αὐτῆς νὰ πίῃ ὕδωρ. Ἡ Σαμαρείτις ἡπόρησεν πῶς ὁ Ἰησοῦς,
ἐνῷ ἥτο Ιουδαῖος, ἐζήτει ὕδωρ ἀπὸ Σαμαρείτιδα. Οὐ Ιησοῦς τότε
λέγει πρὸς αὐτήν.

«Ἐὰν εἰξευρες ποίας πατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην δξιοῦσαι
δωραιᾶς καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς δστις δμιλεῖ πρὸς σέ θάξεζήτεις
παρ' αὐτοῦ καὶ θὰ σου ἔδιδεν ὕδωρ ζῶν».

«Ἡ γυνὴ, ως ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ εἶπε πρὸς αὐτόν.
«Κύριε, οὕτε ἀντλημα ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ εἶναι βαθύ, πόθεν λοιπὸν
ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μήπως εἶσαι σὺ μεγαλύτερος τοῦ πατρὸς
ἥμων Ἰακώβ, δστις ἔδωκεν εἰς ἥμαξ τὸ φρέαρ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔπιεν
αὐτὸς καὶ οἱ υἱοί^{του} καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;» Οὐ Ιησοῦς τότε
ἀπήντησεν σαφέστερα πρὸς αὐτήν.

«Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου πάλιν θὰ διψήσῃ, δστις
ὅμως πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, τὸ δποῖον ἐγὼ θὰ δώσω, δὲν θέλεις διψήσεις
εἰς τὸν αἰῶνα». Καὶ πάλιν ἡ Σαμαρείτις δὲν ἐνόησε τοὺς λόγους
τοῦ Κυρίου, τῆς ἥλθεν ὅμως ἡ ἐπιθυμία νὰ πίῃ ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς
ζωῆς, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἰησοῦν· «Κύριε, δός μου τοῦτο τὸ ὕδωρ
διὰ νὰ μὴ διψῶ οὕτε νὰ ἔρχωμαι εἰς τὸ φρέαρ χάριν ὕδατος».

Τότε ὁ Σωτὴρ ἥμων εἶπε πρὸς αὐτήν. «Πήγαινε νὰ καλέσῃς
ἕδω τὸν ἄνδρα σου διὰ νὰ σου δώσω τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. Δὲν ἔχω ἄν-
δρα ἀπήντησεν ἔκεινη. «Καλῶς εἶπες δτι δὲν ἔχεις ἄνδρα, ἀπή-
τησεν ὁ Ἰησοῦς διότι πέντε ἄνδρας εἰχεις μέχρι τοῦδε καὶ ἔκεινος
μὲ τὸν ὅποιον ζῆς, δὲν εἶσαι σύζυγός σου. Τότε ἡ Σαμαρείτις ἐξε-
πλάγη διὰ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν,
Κύριε, θεωρῶ δτι εἶσαι προφήτης, καὶ ἀμέσως ἥσθάνθη δτι ὁ Ἰη-
σοῦς ὠμίλει ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἔδραξε τὴν εὐκαιρίαν, βπως φωτισθῇ παρ' αὐτοῦ διὰ τὸ ζή-
τημα τῆς διαφορᾶς τῆς λατρείας μεταξὺ Ιουδαίων καὶ Σαμαρείτῶν,
καὶ λέγει πρὸς αὐτόν, «Οἱ πατέρες ἥμιν πέπλους Γαριζεν
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

προσεκύνουν τὸν Ὄψιστον «Σεῖς ὅμως λέγεται διὸ ὁ τόπος, ἀπὸ τοῦ ὄποιου πρέπει νὰ προσκυνῶμεν, εὐρίσκεται ἐν Τερουσαλήμ. Ποιον εἶναι τὸ δίκαιον;

Ο δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησεν, διὸ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα »αὶ ὡς πνεῦμα εὑρίσκεται πανταχοῦ παρὼν καὶ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνοῦται θὰ εἶναι ἔκεινοι, οἵτινες θὰ ἀφιερώσουν εἰς αὐτὸν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῶν.

Τότε λέγει ἡ γυνὴ πρὸς τὸν Ἰησοῦν ὅτι πάντα ταῦτα μέλλει νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ προσδοκῶμενος Μεσσίας. Τότε λέγει ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα. «Ἐγὼ εἴμαι ὁ ὄμιλόν μαζί σου!» Η γυνὴ ἔμεινεν ἔκπληκτος εἰς τὸ ἀκούσμα τοῦτο ἀφῆκε τὴν ὑδρίαν τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ ἀναγγείλῃ διὰ εἰδῆ καὶ ἥκουσεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέστρεψαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κομιζόντες τὰς τροφάς. Οὗτοι ιδόντες τὸν Ἰησοῦν νὰ ὄμιλῃ μετὰ Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἐξεπλάγησαν πῶς ὁ διδάσκαλός των ἐταπεινώθη μέχρι τοιούτου σημείου, ἀλλ᾽ οὐδὲν εἶπον πρὸς αὐτὸν ἐκ σεβασμοῦ. «Ο Σωτὴρ ὅμως ἐνόησε ὡς καρδιογνώστης τὸ φρόνημα τῶν μαθητῶν του, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς, ὅταν τὸν προσεκάλεσαν νὰ φάγῃ. «Ἐμὸν δρῶμά ἔστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον». Διὰ τῶν ἐκφράσεων δὲ τούτων ἐνόει ὁ Ἰησοῦς τὴν μέλλουσαν νὰ ἐπέλθῃ σωτηρίαν εἰς τὴν Σαμαρείτιδα καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς συμπολίτας αὐτῆς διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ μαθηταὶ ἐνόησαν πάντα ταῦτα, ὅταν ἔσπευσαν πρὸς αὐτὸν πολλοὶ Σαμαρεῖται καὶ ἐπίστευσαν.

Οἱ Σαμαρεῖται παρεκάλεσαν τὸν Ἰησοῦν τότε νὰ μείνῃ πλήσιον τῶν δύο ἡμέρας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὅποιων αἱ διδασκαλίαι του πολλοὺς ἔφερον εἰς τὴν εὐθείαν δόδον τῆς πίστεως.

Πολλοὶ δὲ ἔλεγον πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα. «Δὲν πιστεύομεν εἰς διὰ εἶπες σύ, ἀλλ᾽ ὅτε ἥκουσαμεν αὐτόν, κατεννοήσαμεν ἐκ τῶν ιδίων του λόγων διὰ αὐτὸς εἶναι πράγματι ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου». «Ἐκ τῆς Σαμαρέας ἀπῆλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

«Πνεῦμα δὲ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. δ'. 24).

Αἱ παραδολαὶ τοῦ Κυρίου.

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ καταστήσῃ τάς διδασκαλίας του καταληπτὰς εἰς πάντας καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀπλοϊκοὺς ἀκροστάτας του, συνάμικ δὲ νὰ ἔξεγειρῃ περισσότερον τὴν προσοχήν των, ἐδίδασκεν ἐνίστε καὶ διὰ παραδολῶν. Εἶναι δὲ αἱ παραδολαὶ πλασταὶ διηγήσεις, αἵτινες περιέχουσι γεγονότα καὶ πράγματα παρατηρούμενα εἰς τὴν φύσιν ἢ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· χρησιμεύουν δὲ σὶ πλασταὶ αὗται διηγήσεις πρὸς διασάφισιν καὶ αἰσθητοποίησιν τῶν ὑψηλῶν καὶ μυστηριώδῶν θρησκευτικῶν καὶ ἡθικῶν διδασκαλιῶν τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ἡμῶν. Ἐφεξῆς ἀναφέρομέν τινας ἐκ τῶν κατωτέρω παραδολῶν τοῦ Σωτῆρος.

• Οἱ ἄφρων πλούσιοι.

Ἄλλοτε ἐνουθέτει ὁ Κύριος τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ εἰναι πολὺ προσηλωμένοι εἰς τὰ γῆνα ἀγαθά. Προσέχετε ἔλεγε, καὶ φυλάττεσθε ἀπὸ τῆς πλεονεξίας. Διὰ νὰ ἐννοήσωσιν δὲ οἱ ἀνθρώποι καλῶς τοὺς λόγους τούτους διηγήθη ἐις αὐτοὺς τὴν ἔξης παραδολὴν.

Ἄνθρωπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησαν οἱ ἀγροί. Καὶ ἐσκέπτετο καθ' ἑκυτὸν λέγων. «Τι νὰ κάμω; Αἱ ἀποθήκαι μου εἰναι μικραί, καὶ δὲν ἔχω ποὺ νὰ συνάξω πάντας τοὺς καρπούς μου». Τέλος ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν. «Θὰ κρημνίσω, λέγει, τὰς ἀποθήκας μου καὶ θὰ οἰκοδομήσω ἄλλας μεγαλυτέρας καὶ θὰ συνάξω ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου. Καὶ τότε θὰ εἴπω εἰς τὴν ψυχή μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά διὰ πολλὰ ἔτη, φάγε, πίε, εὐφραίνου».

Ταῦτα ἤκουσε ὁ Θεὸς καὶ λέγει πρὸς τὸν πλούσιον. «Ἄφρων, ταῦτην τὴν νύκτα ὀφελεῖς νὰ παραδώσῃς τὴν ψυχήν σου· δεκα δὲ ἑτοίμασες εἰς ποῖον θὰ ἀνήκωσιν»;

«Οὕτω λοιπὸν συμβαίνει, ἐπρόσθετεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες μόνον γῆνα ἀγαθὰ θησαυρίζουν καὶ δὲν φροντίζουν περὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν.

«Μὴ μεθιμνήσεται λέγοντες. Τι φάγωμεν ἢ τὶ πίωμεν ἢ τὶ περιβαλλόμεθα; Ζητεῖται δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. 6. 31). Ἀνάγν. Ἔναγγ. Λουκ. (12 16 21) καὶ Ματθ. 6. 31} Ψηφιοποιήθηκε από τὸ Ινστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Η παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια ταπεινώνει αὐτόν, εἰπε τὴν ἐξῆς παραβολήν.

Δύο ἄνθρωποι ἀνέδησαν εἰς τὸ ἱερὸν διὰ νὰ προσευχηθῶσιν· ὁ εἰς ἡτο Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος Τελώνης. Ἐκαστος δὲ προσηγύχετο χωριστά. Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ προσηγύχετο λέγων ταῦτα «Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, διότι δὲν εἰμαι καθὼς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ἀρπαγες, ἀδικοι αἰσχροί, ἢ καὶ καθὼς οὗτος ὁ Τελώνης».

Τελώνης καὶ Φαρισαῖος.

Ἐγὼ νηστεύω δύο φοράς τῆς ἑδομάδα καὶ προσφέρω τὸ δέκατον ἐκ πάντων ὃσα ἔχω εἰς τοὺς πτωχούς», Ὁ δὲ Τελώνης ἴστατο μακρὰν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ οὐδὲ τοὺς ὄφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλ᾽ ἐκτύπα τὸ στῆθος του καὶ ἔλεγεν. «Ο Θεός νὰ μὲ ἐλεγήσῃ τὸν ἀμάρτωλόν». Τότε εἶπεν ὁ Κύριος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ριος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἥκουσαν τὴν παραδολὴν ταύτην. Σᾶς λέγω ἀλγηθῶς ὅτι ὁ Τελώνης μετέέθη εἰς τὴν οἰκίαν του συγχωρημένος, ὁ δὲ Φαρισαῖος ὥχι».

«Πᾶς δὲ ὑψῶν ἔσαντὸν ταπεινωθήσεται, δὲ δὲ ταπεινῶν ἔσαντὸν ὑψωθήσεται». (Λουκ. 18. 14).

• Η παραδολὴ τῶν μωρῶν παρθένων.

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ, ὅτι διφείλομεν νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι, διότι δὲν ἡξεύρομεν τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὄποιαν θὰ κληθῶμεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὴν ἀλληγορίαν, εἰπε τὴν ἔξης παραδολὴν.

Μίαν φορὰν ἐγίνετο γάμος καὶ ὁ νυμφίος ἔμελλε νὰ ἔλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γάμου. Δέκα παρθένοις ἥλθον εἰς προϋπάντησιν τοῦ νυμφίου μετὰ φανῶν. Ἀλλ' αἱ μὲν πέντε ἦσαν φρόνιμοι καὶ ἐφρόντισαν καὶ ἐλαδον μαζὶ των ἐλαῖον διὰ τοὺς φανούς των, αἱ δέ ἀλλαι πέντε ἦσαν μωραὶ καὶ ἥλθον χωρὶς ἐλαῖον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νυμφίος ἐνδράδυνε νὰ ἔλθῃ, ἐνύσταξαν ὅλαι καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἥκούσθη φωνὴ λέγουσα. «Ἴδού ὁ νυμφίος ἔρχεται· τρέξατε εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ». Τότε ἐσηκώθησαν ὅλαι αἱ παρθένοι καὶ διώρθωναν τοὺς φανούς, βλέπουσαι δὲ αἱ μωραὶ παρθένοι ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλαῖον διὰ νὰ τοὺς ἀνάψουν εἶπον εἰς τὰς φρονίμιους. «Σᾶς παρακαλοῦμεν, δόστε εἰς ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐλαῖου σας, διότι οἱ φανοὶ μας ἥρχισαν νὰ σθήνουν. Αἱ δὲ φρόνιμοι ἀπεκρίθησαν. Δὲν μας περισσεύει. Ὑπάγετε καλλίτερον, ὅπου πωλοῦν, διὰ νὰ ἀγοράσετε». Ἀπῆλθον λοιπὸν αἱ μωραὶ παρθένοι, διὰ νὰ ἀγοράσουν ἐλαῖον, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασεν ὁ νυμφίος εἰς τὸν οἶκον. Καὶ αἱ μὲν φρόνιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐκλεισθῆ ἡ θύρα. Ὑστερὸν δὲ ἔρχονται καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι, κρούουσιν τὴν θύραν καὶ κράζουσιν. «Κύριε, Κύριε, ἂνοιξόν μας, ὁ δὲ νυμφίος ἀπεκρίθη. «Δὲν σᾶς γνωρίζω ποῖας εἰσθε».

«Ἴδού δὲ νυμφίος ἔρχεται» (Ανάγν. Ματθ. 25. 1 – 14).

Παραδολὴ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου.

Νομικός τις προσγλωττεί πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ πειράζων αὐτὸν, Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γηρώτησε. Διδάσκαλε, τι ἀφοῦ πράξω, θέλω κληρονομήσει τὴν αἰώνιον ζωήν»; «Ο δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· «Τί εἶναι γραμμένον εἰς τὸν νόμον»; Οὗτος δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε· «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». «Ο δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν. «Ορθῶς ἀπεκρίθης, πράττε τοῦτο.

•Ο ἔλεγμων Σαμαρείτης.

καὶ θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». 'Αλλ' ὁ νομικός, θέλων γὰ δικαιώσῃ ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, «Ποῖος εἶναι διηγήθη ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴν ταύτην. «Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμεις Ἱεριχώ. Καθ' ὅδον δὲ ἐπεσεν εἰς χεῖρας ληστῶν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐγύμνωσαν καὶ τὸν ἐπλήγωσαν, ἔφυγον καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν ἥμιθανη. Μετ' ὅλιγον δὲ ἤρχετο ξερέնς τις διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ· οὗτος εἶδε τὸν δυστυχῆ κατακείμενον, πληγωμένον, αἷματωμένον, καὶ ὅμως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετ' ὅλιγον ἤρχεται λευτῆς τις. Εἶδε καὶ αὐτὸς τὸν δυστυχῆ εἰς

τὴν ἀθλίαν ἔκεινην κατάστασιν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Τέλος ἔρχεται Σαμαρείτης τις, καὶ ἰδὼν αὐτὸν τὸν εὐσπλαχνίσθη καὶ εὐθὺς κατέβη ἀπὸ τοῦ ὄνου του, ἔχυσεν ἔλαιον καὶ σίγον εἰς τὰς πληγάς του καὶ ἔδεσεν αὐτάς, ἔπειτα ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄνου καὶ τὸν ἔφερενες ἐν πανδοχεῖον, καὶ ἐκεὶ ἐφεράπευσε τὸν ἀσθενῆ ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν δὲ πρωῒν, πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἐκάλεσε τὸν πανδοχέα καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δύο δηγάρια, δηλ. δύο δραχμὰς περίπου, καὶ εἶπε. «Περιποιοῦ τὸν ἀσθενῆ, καὶ διτι περισσότερον ἐξοδεύσῃ, θὰ σοῦ τὸ ἀποδώσω, δταν ἐπανέλθω», Ἐφοῦ διηγήθη ὁ Ἰησοῦς ταύτην τὴν παραδοσίην, ἡρώτησε τὸν νομικόν «Ποῖος ἐκ τῶν τριῶν σοῦ φαίνεται, δτι εἰναι ὁ πλησίον τοῦ πεσόντος εἰς τὰς χειρας τῶν λγατῶν ;»

Ο δὲ νομικὸς ἀπεκρίθη· «Ο ἐλεήσας αὐτόν». «Καλῶς, ἀπεκρίθης λοιπὸν πορεύου καὶ σὺ καὶ κάμνε ὄμοιως».

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· δτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5, 7). «Δανείζει Θεῷ δ ἐλεῶν πτωχόν» (Παροιμ. 9. 7.)

• Ο ἄσωτος υἱός.

Θέλων γὰρ δεῖξῃ ὁ Ἰησοῦς τὴν μεγάλην τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγχνίαν πρὸς τοὺς ἀμαρτωλούς, δταν σύτοι εἰλιχριγῶς μετανοῶσιν, εἶπε τὴν ἑξῆς παραδοσίην.

Πατήρ τις εἶχε δύο υἱούς· ἥμεραν δέ τινα εἶπεν ὁ νεώτερος πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· «Πάτερ, δός μου τὸ ἀνήκον εἰς ἐμὲ μέρος τῆς περιουσίας». Καὶ ὁ πατήρ διειποίρασεν εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν του καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν μικρότερον τὸ ὀνκαλογοῦν εἰς αὐτὸν μέρος.

Μετ' ὀλίγας ἥμερας συνάξας τὰ πράγματά του ὁ νεώτερος υἱὸς ἀνεχώρησεν εἰς χώραν μακρὰν καὶ ἐκεὶ κατεσπατάλησε τὰ χρήματά του ζῶν ἀσύτως.

Ἐφοῦ δὲν εἶχε πλέον τίποτε, συνέδη πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν χώραν ἔκεινην καὶ αὐτὸς ἥρχισε νὰ στερήται, διότι ὁ ὅρτος ἐπωλεῖτο εἰς μεγάλην τιμήν.

Εἰς ταύτην τὴν ἀνάγκην εὑρεθεὶς προσῆλθεν ὁ διυτυχῆς υἱὸς εἰς ἔνα τψηφίστοι ἕθικε ἀπόκοιτο θερόστρον ἐκπατέσθη τὴν πολιτείαν, εἶπεν δέ τοι

δώσῃ ἐργασίαν διὸ καὶ μὴ ἀποθάνῃ τῇ πείνης, ὁ δὲ πολίτης τὸν ἔστειλεν εἰς τοὺς ἄγρους του καὶ βόσκη χοίρους. Ἐκεὶ δὲ προσεπάθει καὶ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ἔυλοκέρατα, τὰ διποιὰ ἔτρωγον οἱ χοῖροι· καὶ οὐδεὶς ἡλεῖ αὐτὸν. Ἐνῷ δὲ εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν του εἶπεν· «Εἰς πόσους ὑπηρέτας του πατρός μου περισσεύει ἀρτος.» Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν πεῖνα. Θὰ σηκωθῶ καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἴπω· Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἰμαι ἀξιος καὶ ὀνομασθῶ υἱός σου. Μεταχειρίσου με ώς ἕνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν σου». «Οτι δὲ ἐσκέφθη τοῦτο καὶ τὸ ἐπράξεν.

Ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν πατέρα του. «Οτε δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὸν πατρικὸν του οἶκον, εἶδεν ὁ πατήρ του αὐτὸν μακρόθεν ἐρχόμενον εἰς τοιαύτην κατάστασιν καὶ τὸν εὐσπλαχνίσθη, ἐλησμόνησε τὰς ἀσωτίας του καὶ τὰς κακάς του πράξεις καὶ ἔτρεξε καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεφύλει μετὰ δακρύων τὸν υἱόν του. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ υἱός του. «Πάτερ μου, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ δὲν εἰμαι ἀξιος καὶ ὀνομασθῶ υἱός σου».

Ο δὲ πατήρ του δὲν ἔδωκε καμιάν προσοχὴν εἰς ταῦτα, ἀλλὰ διέταξε τοὺς δούλους του λέγων. Φέρετε ἐδῶ τὴν πρώτην στολὴν καὶ ἐγδύσατε αὐτόν. Θέσατε δακτύλιον εἰς τὴν χειρανθήτην καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας του. Θυσιάσατε δὲ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, καὶ ἡς φάγωμεν καὶ εὐφρανθῶμεν, διότι ὁ υἱός μου οὗτος ἦτο νεκρός καὶ ἀνέζησε καὶ ἦτο χαμένος καὶ εύρεθη». Οἱ ὑπηρέται ἤτοι μασάν πάντα κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου των, καὶ πάντες ἦσαν εὕθυμοι καὶ διεσκέδαζον.

Ἐνῷ δὲ ταῦτα συνέδαινον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἦλθεν ὁ πρεσβύτερος υἱός ἐκ του ἄγρου καὶ, καθὼς ἐπλησίασεν, ἥκουσεν, μουσικὴν καὶ χορούς καὶ ἥρωτησεν ἔνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τὸ συμβαίνειν. «Ο δὲ ὑπηρέτης εἶπεν. «Ἡλθεν ὁ ἀδελφός σου ὁ νεώτερος, καὶ ὁ πατήρ σου ἐθυσίασε τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, διότι ἐπέστρεψεν ὁ ἀδελφός σου ὑγιῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὠργίσθη καὶ δὲν ἤθελε να εἰσέλθῃ, ὁ δὲ πατήρ του ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτὸν καὶ εἰσέλθη. «Ἄλλο» ἐκείνος ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του. «Ἴδους εἰσέλθη.» Άλλος ἐκείνος πληγίσον σου τόσα ἔτη καὶ δλας τὰς ἐντολὰς σου ἐφύγων δουλεύω πληγίσον σου τόσα ἔτη καὶ δλας τὰς ἐντολὰς σου ἐφύ-

λαξα καὶ δὲν μοὶ ἔδωκάς ποτε οὐδὲ ἐν ἐρίφιον, διὰ νὰ εὐφρανθῷ μετὰ τῶν φίλων μου. Καὶ τώρα, ὅτε ἥλθεν ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ κατασπαταλήσας τὴν περιουσίαν σου εἰς αἰσχρὸν βίον, ἔθυσασας δι’ αὐτὸν τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν».

Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ πατὴρ του. «Τέκνον μου, σὺ πάντοτε εἰσαι μετ’ ἐμοῦ καὶ ὅλη ἡ περιουσία εἰναι ἤδική σου». Ἐπρεπε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ εὐφρανθῆς καὶ νὰ χαρῆς διότι ὁ ἀδελφός σου ἦτο νεκρός καὶ ἀνέζησε καὶ χαμένος καὶ εύρεθη.

«Μετανοεῖται» ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας» (Ματθ. 2, 2, 8), (Εὐαγγ. Λουκᾶ 15 12 – 32).

■ Η θρεαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ Ιεροσόλυμα

Πρό ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ὁ Ἰησοῦς εὑρίσκετο εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἀνέστησε τὸν Δάζαρον ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἀπ’ ἑκεῖ δὲ ἀνεγώρησεν εἰς τὴν Ιερουσαλήμ, διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸ Πάσχα, ἀν καὶ ἐγγόριζεν, ὅτι ἑκεῖ ἔμελλε νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ σταυρωθῇ. Καὶ ὅμως ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ διότι τοιαύτη ἦτο ἡ θέλησις τοῦ Πατρός του.

Οτε δὲ ἐπληγίας πρὸς τὴν Ιερουσαλήμ, εἶπε πρός δύο ἐκ τῶν μαθητῶν του. «Ὕπάγετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην καὶ ἑκεῖ θὰ εὕρητε πῶλον ὃνου δεμένον. Λύσατε αὐτὸν καὶ διηγήσατε τὸν ἔδω. Καὶ ἂν τις σας ἐρωτήσῃ, διατὸλι λύετε τὸν πῶλον, ἀποκρίθητε» «Ἄδιδάσκαλος ἔχει χρεῖαν αὐτοῦ». Οἱ μαθηταὶ ἀπῆλθον, εὔρον τὸν πῶλον, τὸν ἔλυσαν καὶ τὸν διηγήσαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Θέσαντες δὲ τὰ φορέματά των ἐπὶ τοῦ πώλου, ἀνεβίβασαν τὸν Ἰησοῦν ἐπ’ αὐτοῦ καὶ οὕτως εἰσήρχοντο εἰς τὴν πόλιν Ιερουσαλήμ.

Οἱ δὲ ἀνθρώποι, ἀφοῦ ἤκουσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ἐξῆλθον τῆς πόλεως εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ καὶ ἔστρωναν τὰ ἐνδύματα αὐτῶν εἰς τὴν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ Ἰησοῦς, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους δένδρων καὶ ἔστρων εἰς τὴν ὁδόν, ἐκράττουν δὲ εἰς χειρας βάτα, ἢτοι κλάδους φοινίκων. Τὸ δὲ πλήθισθαι τοῦ Ωσναχ τῷ υἱῷ Δαΐζο. «Ἐύλογημένος ὁ ἔρχόμενος ἐν ὄνόματι Κυρίου». Οὕτω δὲ ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ιερουσαλήμ.

• Θ' Ἰησοῦς ὄμιλετ κατὰ τῶν Φαρισαίων.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἤσαν οἱ ὑποκριταὶ Ἰουδαῖοι, οἱ ὅποι οἱ ἐφαίνοντο ἐνώπιον τοῦ πλήθους ὡς οἱ αὐστηρότεροι φύλακες τοῦ νόμου.

Ἄλλος οὐτὴρ ἥμῶν δὲν ἤγειχετο τοὺς ὑποκριτὰς καὶ ὁσάκις παρουσιάζετο κατάλληλος εὐκαιρία ἥλεγχεν αὐτοὺς δριμύτατα.

Ἄξιομνημόνευτος ὅμως εἶναι ὁ ἔλεγχος, τὸν ὅποιον ἀπηγύθυνε πρὸς αὐτοὺς ὅλιγον πρὸ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου του. Στραφεῖς πρὸς τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν ὄχλον καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς του εἶπεν. Ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ Μωϋσέως ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Πάντα λοιπὸν ὅσα λέγουσιν εἰς σᾶς νὰ τηρήτε, νὰ φυλάττε καὶ νὰ πράττετε· νὰ μὴ πράττετε ὅμως κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Ωστὶ λέγουσι μὲν πολλά, ἀλλ' οὐδὲν ἐκτελοῦσιν.

Ἀποφεύγετε τὴν ἐπίδειξιν καὶ τοὺς πομπώδεις τίτλους· ταπεινοῦσθε πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Διότι, πᾶς δστις ὑψοῦ τὸν ἔκατον του, θὰ ταπεινωθῇ, καὶ ἐκεῖνος, δστις ταπεινοῦ τὸν ἔκατον του, θὰ ὑψωθῇ.

Μετὰ ταῦτα στρέφεται πάλιν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς, τοὺς ὅποιους παριστᾷ πρὸ τῶν ἀκροστῶν, ὅποιοι πραγματικῶς ἤσαν, καὶ ὅχι ὅποιοι ἐφαίνοντο. Λέγει δηλ. δτὶ διὰ τῆς ἐφθαρμένης διδασκαλίας αὐτῶν δὲν θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, οὔτε αὐτοὶ οὔτε τοὺς ἄλλους θὰ ἀφήσωσιν. Ὁτι κατατρέγουσιν ἀσυνείδητως τὰς περιουσίας τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, ἐνῷ νυχθημερὸν προσεύχονται ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ὁτι καθαρίζουσι τὸν κώνωπα, δστις πίπτει ἐντὸς τοῦ ποτηρίου των, ἐνῷ καταπίνουσιν ἀσυστόλως τὴν κάμηλον.

Διὸ διὰ ταῦτα παρομοιάζει αὐτοὺς ὁ Σωτὴρ πρὸς τάφους, οἱ ὅποιοι ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὥρατοι, ἔσωθεν δὲ εἰναι γεμάτοι ἀπὸ δστᾶ νεκρῶν καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν.

Ἀκολουθεῖ δὲ αὐτοὺς ὅφεις καὶ γεννήματα ἔχεινῶν καὶ λέγει δτὶ δὲν θὰ διαφύγωσιν τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Ονομάζει αὐτοὺς προφητοκτόνους, ὅπως ἤσαν καὶ οἱ πατέρες των, διότι αὐτοὶ ἔμελον μετ' ὅλιγον νὰ φονεύσουν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς μαθητὰς του.

Μετά τὸν δριμὺν αὐτὸν ἔλεγχον στρέφει ὁ Σωτὴρ μετὰ πικρίας τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ λέγει :

‘Ιερούσαλήμ ! Ἱερουσαλήμ, ή φονεύουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν. Ποσάκις ἡθέλησα νὰ συναθροίσω τὰ τέκνα σου, κατὰ τὸν τρόπον τὸν διοῖσον συναθροίζεις ἢ ὅρνις τοὺς νεοσσούς αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγάς της καὶ δὲν ἡθελήσατε. Διὰ τοῦτο ἀφίεται εἰς ὑμᾶς ὁ οἰκος ὑμῶν ἔρημος.

•Ο • Ἰησοῦς πρὸς τοὺς ἀγωτάτους συμβούλεους.

‘Αφοῦ συνέλαθον τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἔφεραν πρὸς τὸν Ἀνναν καὶ ἐπειτα εἰς τὸν Κατάφαν τὸν ἀρχιερέα, ὃπου συνήχθησαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον, ἐξήτουν δὲ ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ θανατώσουν αὐτόν.

Προσελθόντες δὲ δύο ψευδομάρτυρες εἰπον· «Ηκούσαμεν νὰ λέγῃ. «Δύναμαι νὰ χαλάσω τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τρεῖς ἡμένα νὰ ἀνοικοδομήσω αὐτόν.» Καὶ σηκωθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπε πρὸς αὐτόν. «Δὲν ἀποκρίνεσαι ; Τί μαρτυροῦσιν οὗτοι κατὰ σου ;» Ἄλλος δὲ Ἰησοῦς δὲν ἔδωκε καμπίλαν ἀπάντησιν.

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπε πρὸς αὐτόν. «Σὲ ὅρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος νὰ εἴπης εἰς ὑμᾶς τὴν ἀλήθειαν ἐὰν σὺ εἰσαι ὁ Χριστὸς, ὁ οὐρανὸς τοῦ Θεοῦ». Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς. «Σὺ τὸ λέγεις. Πλὴν σᾶς λέγω, ὅτι εἰς τὸ ἔξης θέλετε ἵδει τὸν οὖλον τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ». Ἀκούσας ταῦτα ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του λέγων· «έβλασφήμησε· τι λέγεις ἔχομεν μαρτύρων ;» Ἰδοὺ τώρα γηρούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ· τι ἀποφασίζετε ;» Καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν ὅτι εἰναι ἔνοχος θανάτου. Καὶ γρηγισαν νὰ πτύωσιν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐκτύπων αὐτὸν λέγοντες· «Προφήτευσον, Χριστέ, τίς σὲ ἐρράπισεν».

•III προδοσέα τοῦ Ἰούδα.

Ἐνῷ ώμιλει ἀκόμη ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς μαθητάς του ἵδού ἔρχεται ὁ Ἰούδας, δοτις εἰχει ἀπέλθει ἐκ τοῦ δείπνου τοῦ μυστικοῦ πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι δύνανται ταύτην τὴν νύκτα

νὰ συλλάβωσι τὸν Ἰησοῦν. Οἱ ἀρχιερεῖς ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἀμέσως στρατιώτας ὑπλισμένους μετὰ μαχαιρῶν καὶ ἔγκλων καὶ δπλων. Ἐκράτουν δὲ ἀκόμη εἰς τὰς χεῖρας τῶν φανούς καὶ λαμπάδας, διότι ἦτο νύξ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνδρες δὲν ἐγνώριζον τὸν Ἰησοῦν, εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ προδότης. «Ἐκείνος, τὸν ὅποιον θὰ φιλήσω, εἶναι ὁ Ἰησοῦς· αὐτὸν συλλάβετε».

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

Καθὼς λοιπὸν ἐπλησίασαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὁ μιαρὸς Ἰούδας ἤλθε καὶ ἐφίλησεν αὐτὸν λέγων· «Χαῖρε, διδάσκαλε». Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· «Μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν διδάσκαλόν σου;» Καὶ ἀμέσως οἱ στρατιώται περιεκύλωσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν συνέλαβον. Τοῦτο ιδὼν ὁ Πέτρος ἔσυρε τὴν μάχαιραν καὶ ἀπέκοψεν τὸ ὡτίον ἑνὸς ὑπηρέτου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον. «Πέτρε, θὲς τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θίχην, διότι, δοτὶς μεταχειρίζεται τὴν μάχαιραν κατὰ τῆς ἔξουσίας, θὰ ἀποθάνῃ διὰ τῆς μαχαιρᾶς. Ἡ νομίζεις δτι δὲν δύναμαι νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου, νὰ στείλη πολλὰς χιλιάδας ἀγγέλων πρὸς ὑπεράσπισήν μου; πρέπει δμως νὰ

Καινὴ διαθήκη Κλεόπτερα Α. Μιχαηλίδου.

4

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ». Ἐπειτα ἔλαβε τὸ ὡτίον τοῦ ὑπηρέτου καὶ τὸ λάτρεψε θέσας αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του.

Μετὰ τοῦτο συνέλαβον οἱ στρατιῶται τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως. Οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ἔφυγαν, μόνον δὲ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης παρηκολούθουν μακρόθεν ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσι τὶ θὰ ἀπογίνη ὁ Ἰησοῦς.

• Ο μυστικὸς θεῖπνος. •

Μετ' ὀλίγας ημέρας ἤρχετο γίνορτὴ τοῦ Πάσχα. Ταύτην ἑώραξον οἱ ἔδραιοι εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἔξόδου των ἐκ τῆς Αἴγυπτου καὶ ἑκάστη οἰκογένεια ἔσφαζεν ἐν ἀρνίον, καθὼς τότε τοὺς διέταξεν ὁ Μωϋσῆς, καὶ εὐωχοῦντο.

“Ἄλθον λοιπὸν οἱ μαθηταὶ πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἥρωτησαν” «Κύριε, ποῦ θέλεις νὰ σου ἐτοιμάσωμεν νὰ φάγῃς τὴν φορὰν ταύταυτην τὸ Πάσχα;» Ο δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς δύο ἐκ τῶν μαθητῶν του. «Ὕπάγετε εἰς τὴν πόλιν, ἐκεῖ θὰ ἀπαντήσετε ἀνθρωπον κρατοῦντα ὄνδραγ (στάμναν), ἀκολουθήσατε αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ὑπάγει, καὶ εἴπατε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην. «Ο διδάσκαλος ἔρωτᾶς ποῦ είναι τὸ κατάλυμά του, ὅπου θὰ φάγῃ τὸ Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν του: Ἐκεῖνος θὰ σᾶς δειξήγι ἀνώγειον ἐστρωμένον· ἐκεῖ λοιπὸν ἐτοιμάσατε». Οἱ δέ μαθηταὶ ἀπελθόντες εύρον πάντα, καθὼς προείπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἤτοι μασάν τὸ δεῖπνον. Περὶ δὲν τὴν ἐσπέραν ἤλθεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν.

«Ο Ἰησοῦς λοιπόν, πρὶν καθίσουν εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγουν, ἐξώσθη προσόψιον, ἔπειτα ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὸν νιπτήρον καὶ ἤρχισε νὰ νίπτῃ τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του καὶ ἐσπόγγιζεν αὐτοὺς μὲ τὸ προσόψιον, μὲ τὸ ὄπωρον ἢτο ἐξωσμένος. “Οτε δὲ ἤλθε πρὸς τὸν Πέτρον, εἶπεν οὗτος: «Κύριε, σὺ θὰ μου νίψῃς τοὺς πόδας; Οὐδέποτε θὰ γίνη τοῦτο». Ο Ἰησοῦς ἀπεκρίθη. «Ἐξαν δὲν νίψω τοὺς πόδας σου, δὲν ἔχεις μέρος μετ’ ἐμοῦ». Τοῦτο ἀκούσας ὁ Πέτρος εἶπεν: «Κύριε, σκητοὺς πόδας μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χειρας καὶ τὴν κεφαλήν μου νίψουν.

‘Αφοῦ ἔπλυνεν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, εἶπε πρὸς αὐτούς-

«Ηξεύρετε τι ἔκαμπα εἰς ὑμᾶς; Σεῖς μὲν ὀγομάζεται διδάσκαλον καὶ κύριον, καὶ καλῶς λέγεται· διότι εἰμαι ἀληθῶς κύριος καὶ διδάσκαλός σας· ἂν λοιπὸν ἐγὼ ὁ κύριος καὶ διδάσκαλός σας ἔνιψα τοὺς πόδας σας καὶ σεῖς ὀφελεῖτε νὰ νίπτετε τοὺς πόδας ἀλλήλων. Διότι παράδειγμα ἔδωκα εἰς ὑμᾶς, διὰ νὰ φέρεσθε καὶ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους δπως ἐγὼ ἐφέρθην πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ἐκ τούτου θὰ γνωρίσωσιν οἱ ἀνθρώποι, ὅτι εἰσθε μαθηταὶ μου, ἐὰν ἔχητε ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους.

Ο Μυστικός δεῖπνος.

Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ λέγει πρὸς τοὺς μαθητάς του. «Ἐκ καρδιας ἐπειθύμησα νὰ φάγω τοῦτο τὸ Πάσχα μεθ' ὑμῶν, πρὶν πάθω. Εἶναι η τελευταῖα φορά, κατὰ τὴν ὄποιαν τρώγω μαζὶ σας». Ἐνῷ ἔτρωγον, ἔλαβεν ἄρτον καὶ ἔκοψεν αὐτὸν καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του λέγων· «Δάσετε καὶ ἔκοψεν αὐτὸν καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του λέγων· «Δάσετε καὶ ἔκοψεν αὐτὸν καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του λέγων· «Δάσετε καὶ ἔκοψεν αὐτὸν καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του λέγων· «Πίετε ἐξ πλήρες οἴνου καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του λέγων. «Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ Ἰησοῦς πάλιν. «Εἰς ἐξ ὑμῶν, δοτις συντρώγει μετ' ἐμοῦ ταῦτην τὴν ὥραν θὰ μὲ προδώσῃ». «Ἐκ τούτου ἐταράχθησαν οἱ μαθηταὶ καὶ ἔβλεπον ὃ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἔγιναν περίλυποι. Ἡρώτων δὲ αὐτὸν

εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. «Μήπως εἴμαι ἐγώ, Κύριε;» Ἐπέστρεψεν δὲ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίνετο. Τότε ἔνευσεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἐκαθῆτο πλησίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἦτο ὁ ἀγσπητὸς αὐτοῦ μαθητής, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἰησοῦν. «Ο δὲ Ἰωάννης κύψας πρὸς τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἥρωτησε κρυφῶς. «Κύριε, ποῖος εἰναι ὁ προδότης σου;» Ο δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν. «Εἰναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον θὰ δώσω τὸ φωμίον, τὸ ὅποιον θὰ βουτήσω εἰς τὸ πινάκιον». Καὶ λαβὼν τὸ φωμίον τὸ ἔδοιτησε καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην. Καθὼς ἔλαβεν ὁ Ἰούδας τὸ φωμίον, ἦτορς νὰ εἰσῆλθεν ὁ σατανᾶς εἰς τὴν καρδίαν του. Ο δὲ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτόν. «Ο, τι μέλλεις νὰ κάμης, κάμε αὐτὸς γρηγορώτερον». Οὐδεὶς ἐκ τῶν μαθητῶν ἐνόησε πρὸς τὸν λέγει ταῦτα ὁ Ἰησοῦς. Ο δὲ Ἰούδας λαβὼν τὸ φωμίον, ἐξῆλθεν εὐθὺς καὶ ἔτρεξε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς, ποῦ καὶ πῶς δύνανται νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Η σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ ἐν Γεσθημανῇ.

Μετὰ τὸν δεῖπνον ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς τινα τόπον ἔξω τῆς πόλεως, ὄνομαζόμενον Γεσθημανῆ, ὅπου ὑπῆρχε κῆπος. Καθ' ὅδον δὲ λέγει πρὸς τοὺς μαθητάς του. «Τὴν νύκτα ταύτην θὰ σκανδαλισθήτε ἔνεκεν ἐμοῦ». Ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος. «Καὶ ἀν πάντες θὰ σκανδαλισθοῦν, ἐγὼ οὐδέποτε». Ο δὲ Ἰησοῦς εἶπε. «Ταύτην τὴν νύκτα, πρὶν φωνάξῃ ὁ ἀλέκτωρ, τρὶς θὰ μὲ ἀπαρνηθῆς, Πέτρε». Ἀπεκρίθη πάλιν ὁ Πέτρος. «Καὶ ἀνείναι ἀνάγκη νὰ ἀποθάνω μετὰ σου, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ». Ὅτε δὲ ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς Γεσθημανῆ, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς του. «Σεις μένετε αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ θὰ προχωρήσω καὶ θὰ προσευχηθῶ». Παρέλαβε δὲ μόνον τοὺς τρεῖς ἀγαπητένους μαθητάς του Πέτρον, Ἰάκωбον καὶ Ἰωάννην καὶ λέγει πρὸς αὐτούς. «Περίλυπος εἰναι ἡ ψυχή μου μέχρι θανάτου». Ἐπειτα προχωρήσας δλίγον μόνον, ἔπεσε κατὰ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν καὶ προσηγόρευτο λέγων. «Πάτερ, εἰ δυνατόν, ἀς παρέλθῃ ἀπ' ἐμοῦ ἡ ἀνάγκη αὕτη, νὰ πάθω καὶ ἀποθάνω ἀλλά, πάτερ, ἀς γίνῃ ὅχι καθὼς ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ καθὼς σύ».

Αφοῦ οὕτω προσηγήθη, ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς τρεῖς μαθητάς του καὶ εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους, ἔξυπνισε δὲ αὐτοὺς καὶ λέγει. «Δὲν γῆδυνήθητε μίλαν ὥραν νὰ ἀγρυπνίσετε μετ' ἐμοῦ; Γρηγορεῖτε λοιπὸν καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴ εἰσέλθετε εἰς πειρασμόν».

Ταῦτα εἶπὼν ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὴν προτέραν θέσιν του καὶ προσηγύχετο ἐκ νέου λέγων. «Πάτερ, εἰ δυνατόν, ἀς παρέλθῃ τὸ

• Π σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ ἐν Γεθσεμανῷ

ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἂς γίνη τὸ θέλημά σου καὶ ὅχι τὸ ἰδικόν μου». Καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν ἀπῆλθε πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους. Ἀπῆλθε λοιπὸν καὶ προσηγήθη ἐκ τρίτου λέγων τὴν αὐτὴν πρόσευχήν. Κατελήφθη δὲ ὑπὸ τρόμου καὶ ἀγωνίας, καὶ ἴδρως ἔρρεεν ἐκ τοῦ προσώπου εἰς τὴν γῆν, ὡς θρόμβοι αἷματος. Ἐνῷ δὲ ᾧτο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἐνεφανίσθη ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐνέσχυεν αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ ἐπιχιεύει τὴν προσευχήν του, ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς μαθητάς του, τοὺς ὄποιους εὗρε πάλιν κοιμωμένους, καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς. «Κοιμᾶσθε καὶ ἀναπαύεσθε. Ἰδοὺ ἔφθασεν ὁ προδότης μου».

Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου.

Ἐκεῖ ἦλθε καὶ ὁ Πέτρος, δοτις ἐκάθητο πλησίον τῆς πυρᾶς, διὰ νὰ ἰδῃ τὸ ἥθελε γίνει ὁ Ἰησοῦς. Τότε πλησιάζει ὑπηρέτριά τις, τὸν παρατηρεῖ καλῶς καὶ λέγει: «Δὲν ἡσο καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου;» Ὁ Πέτρος ἥρνήθη καὶ λέγει. «Δὲν ἡξεύρω τὸ λέγεις». Μετὸ δλίγον εἶδεν αὐτὸν ἄλλη ὑπηρέτρια καὶ λέγει: «Καὶ σὺ εἰσαι ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ?» Ὁ δὲ Πέτρος ἀπεκρίθη. «Δὲν γνωρίζω τὸν ἀνθρώπον». Κατόπιν ἦλθεν ἄλλος τις καὶ λέγει πρὸς τὸν Πέτρον. «Ἄληθῶς καὶ σὺ εἰσαι ἐκ τῶν μαθητῶν του, σὲ καταλαμβάνει τις ἐκ τῆς ὄμιλίας σου». Τότε ὁ Πέτρος ἥρχισε νὰ ὅρκισηται καὶ νὰ λέγῃ δτὶ δὲν γνωρίζει τὸν ἀνθρώπον. Καὶ παρευθεὶς ἐφώναξεν ὁ ἀλέκτωρ. Τότε ἐνεθυμήθη ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, εἰπόντος δτὶ «πολὺ φωνάξῃ ὁ ἀλέκτωρ, τρὶς θὰ μὲ ἀπαρνηθῆς, Πέτρε»... Καὶ ἔξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα.

(Ματθ. ιεζ'. 1—10).

Τὴν ἐπομένην τῆς συλλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐν συμβουλῷ ἀπεφάσισαν τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπόφασίς των αὕτη δὲν ἤδυνατο νὰ ἐκτελεσθῇ ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος, ὥδηγησαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον (¹) καὶ παρέσωκαν αὐτὸν εἰς τὸν τότε ἡγεμόνα Ποντίου Πιλάτον.

Οἱ Ἰούδας παρακολουθήσας καὶ ἵδων πάντα δσα συνέδησαν εἰς τὸν Ἰησοῦν μέχρι τοῦδε, μετενόγησε δι² δσα ἐπραξε καὶ ἐπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια εἰς τὸν ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβύτερους εἰπὼν «Ἡμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον». Ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίθησαν λέγοντες. «Τι λέγεις ταῦτα πρὸς ἡμᾶς; Σὺ φέρεις τὴν εὐθύνην δι³ δι, τι ἐπραξες καὶ σὺ θὰ ἀποκριθῆς.» Τότε ὁ Ἰούδας ἔρριψε τὰ ἀργύρια ἐντὸς τοῦ ναοῦ, καὶ ἐσκοτισμένος ὑπὸ τῆς ἀπογνώσεως ἀπῆλθε καὶ ἀπηγχοντίσθη. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ τριάκοντα

1) Πραιτώριον είναι τὸ ἐπαρχεῖον, ἐν τῷ ἐποιφ ἔμενεν ὁ ἡγεμόν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀργύρια, εἶπον· «Δέν εἰναι ἐπιτετραμμένον νὰ θέσωμεν τὰ ἀργύρια ταῦτα εἰς τὸν Κορβανᾶν, ⁽¹⁾, διότι εἰναι τιμὴ αἵματος». Εν συμβουλίῳ δὲ ἀπεφάσισαν νὰ ἀγοράσωσι διὰ τῶν χρημάτων τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, ὅπως ἐνταφιάζωνται ἐν αὐτῷ οἱ ξένοι. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἄγρὸς ἐκεῖνος ἐκλήθη ἀγρὸς αἵματος. Τοιουτοτρόπως δὲ ἔξεπληρώθη ἡ προφήτεια τοῦ προφήτου Ζαχαρίου νὰ λέγουσα.

«Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, δὲν ἐτιμήσαντο ἀπὸ νιῶν Ἰσραὴλ καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ με Κύριος» (Ζαχ. ια'. 12,13).

• Ο Ιησοῦς πρὸς τὸν Πιλάτον,

Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἥγειμῶν τῆς Ἰουδαίας ἦτο ὁ Πιλάτος, διοριζόμενος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, τὸ δὲ δημόσιον οἰκημα αὐτοῦ ὠνομάζετο πραιτώριον. Ο ἥγειμῶν μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάζῃ εἰς θάνατον καὶ ἀνεψ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτοῦ οὐδεμίᾳ θανατικὴ ἀπόφασις τῶν Ἰουδαίων ἡδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἄφου λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἐνέπαιξαν καὶ ἐκαποτοίησαν τὸν Ιησοῦν, ἔδεσαν αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸ πραιτώριον πρὸς τὸν Πιλάτον, διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν θανατικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν.

Ο Πιλάτος ἤρώτησεν αὐτούς. «Τι κακὸν ἔκαμεν οὗτος ὁ ἀνθρώπος;» Απεκρίθησαν οἱ Ἰουδαῖοι. «Αν οὗτος δὲν ἔκαμεν κανὲν κακούργημα, δὲν θὰ τὸν ἐφέραμεν πρὸς σέ». Δέγει ὁ Πιλάτος. «Κρίνατε τοὺς σεῖς». Απεκρίθησαν οἱ Ἰουδαῖοι. «Ημεῖς τὸν ἐκρίναμεν καὶ εὑρομεν αὐτὸν ἔνοχον θανάτου, διότι ἤρεθιζεν τὸν ὄχλον καὶ ἐδίδασκε νὰ μὴ πληρώνωσι φόρους εἰς τὸν Καίσαρα καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἰναι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Διὰ τοῦτο εἰναι ἀξιος θανάτου, ήμετε δὲ δὲν ἔχομεν ἔξουσίαν νὰ θανατώσωμεν οὐδένα».

Μετὰ ταῦτα παρέλασεν ὁ Πιλάτος τὸν Ιησοῦν ἐντὸς καὶ τὸν ἔξεταξε λέγων. «Εἰσαι ἀληθῶς οὐ δ βασιλεὺς;» Ο Ιησοῦς ἀπεκρίθη. «Σὺ λέγεις, ὅτι εἰμαι βασιλεὺς ἀλλ ἡ ἐμὴ βασιλεία δὲν εἰναι ἐκ τούτου τοῦ κόσμου». «Ηθελε νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἰναι ἐπί-

1) Κορβανᾶς είναι τὸ θησαυροφυλάκιον.

γειος, ἀλλ' οὐράνιος βασιλεύς, Ἀφοῦ δὲ τὸν ἡρώτησε καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ δὲν εὑρέν οὐδὲν κακὸν ἐπ' αὐτοῦ, ἔξερχεται πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ λέγει· «Ἔγὼ δὲν δύναμαι νὰ πεισθῶ, δτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἔνοχος.

Τότε δὲ τὴν ἐπιστολαν ἥμεραν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ κατὰ

Ο Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.

ταύτην συνήθιζεν ὁ ἡγεμὼν νὰ ἀπολύῃ ἔνα δέσμιον, ὅποιον ἤθελεν δ λαός. Ὅπηρχε δὲ τότε δέσμιός τις Βαραβᾶς καλούμενος, ὃστις ἦτο φοβερὸς ληστής. Διέταξε λοιπὸν ὁ Πιλάτος καὶ ἔφεραν ἐνώπιόν του τὸν Βαραβᾶν καὶ τὸν ἕστησαν πλησίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοὺς ἐπαρουσίασε καὶ τοὺς δύο πρὸς τὸν λαὸν λέγων· «Ποιον ἐκ τῶν δύο θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω, τὸν Βαραβᾶν ἢ τὸν Ἰησοῦν;

Τότε δὲ τοῦ Πιλάτου, δτι ὁ λαὸς οὐδέποτε θὰ ἔχητε τὴν ἀπόλυσιν ἐνὸς τρομεροῦ κακούργου, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ θὰ ἔχητε τὸν Ἰησοῦν καὶ οὕτως ὁ Ἰησοῦς θὰ ἐσώζετο, ἀλλ' ἡ πατήθη διότι ὁ δῆχτος ἐφώναξε. «Θέλομεν τὸν Βαραβᾶν. «Τὸν δὲ Ἰησοῦν, λέγει ὁ Πιλάτος, τι νὰ τὸν κάμω;» — «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!» — «Ἄλλα τι κακὸν ἔχαιμεν;»; ἡρώτησε πάλιν ὁ Πιλάτος. Ἐκεῖνος

δὲ πεαισσότερον ἔφωναζον· «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν».

Βλέπων λοιπὸν ὁ Πιλᾶτος, διὰ δὲν κατορθώνει τίποτε, ἀλλὰ περισσότερος θόρυβος γίνεται, ἔλαθεν βδῶρ καὶ ἔνιψε τὰς χειράς του ἐγώπιον τοῦ λαοῦ λέγων· «Ἄθροις εἰμαι ἵππο τοῦ αἴματος τοῦ δικαίου τούτου. Σεῖς θὰ ἔχετε τὴν εὐθύνην». Οἱ λαὸς ὅλος ἀπεκρίθη· «Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἡς πέσῃ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν».

Τότε ὁ Πιλᾶτος ἀπέλυσε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ τὸν Βαραβᾶζν, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκεν εἰς αὐτούς, διὰ νὰ σταυρωθῇ.

Σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἄφοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν ὁ Πιλᾶτος, παρέλαθον τὸν Ἰησοῦν οἱ στρατιῶται αὐτοῦ καὶ ἥρχισαν νὰ ἐμπατίζωσι καὶ νὰ κακοποιῶσιν αὐτόν. Ἐνέδυσαν λοιπὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἐνέδυσαν κόκκινον φόρεμα, τὸ ὅποιον ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς, καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἔδωκαν δὲ κάλαμον εἰς τὴν χειρά του· ἐπειτα γονυπετοῦντες ἐμπροσθέν του ἔλεγον· «Χαῖρε, Βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων». Ἀλλοι δὲ ἔτυπτον αὐτόν. Ἄφοῦ δὲ τὸν ἐνέπαιξαν ἀρκετά, τὸν ἐνέδυσαν πάλιν τὰ φορέματά του καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν τόπον τῆς σταυρώσεως. Ἐφόρτωσαν δὲ οἱ κακοὶ καὶ σκληροὶ ἀνθρώποι· ἐπὶ τῶν ὄμιλων τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν μέγαν καὶ βαρὺν σταυρόν ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἐμελλον νὰ σταυρώσωσιν αὐτόν. Ἀλλ ἀφοῦ ὀλίγον εἶχον προχωρήσει, ὁ Ἰησοῦς ἀπέκαμε πλέον, καὶ εὔρον τὸν Σίμωνα, τὸν ὅποιον ἤγγάρευσαν νὰ φορτωθῇ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ. Ἡκολούθει δὲ πλήθος λαοῦ καὶ γυναικες πολλαὶ κλαίουσαι τὸν Ἰησοῦν· στραφεῖς δὲ ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτάς· «Μή κλαίετε δι’ ἐμέ, γυναικες, ἀλλὰ κλαίετε διὰ τὸν ἑαυτόν σας καὶ τὰ τέκνα σας».

Τέλος ἔφθασαν ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ ὀνομαζομένου Γολγοθᾶ (Κρανίου τόπος), διπου συνήθεον νὰ σταυρώνουσι τοὺς κακούργους. Ἐνέπηξαν λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν σταυρὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.

Συγχρόνως δὲ ἐσταύρωσαν καὶ δύο κακούργους τὸν μὲν ἔνα ἐκ δεξιῶν, τὸν δὲ ἄλλον ἐφ ἀριστερῶν τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπάνω δὲ εἰς τὸν σταυρὸν ἔγραψεν ὁ Πιλᾶτος τὰς ἔξι λέξεις· Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ιουδαίων.

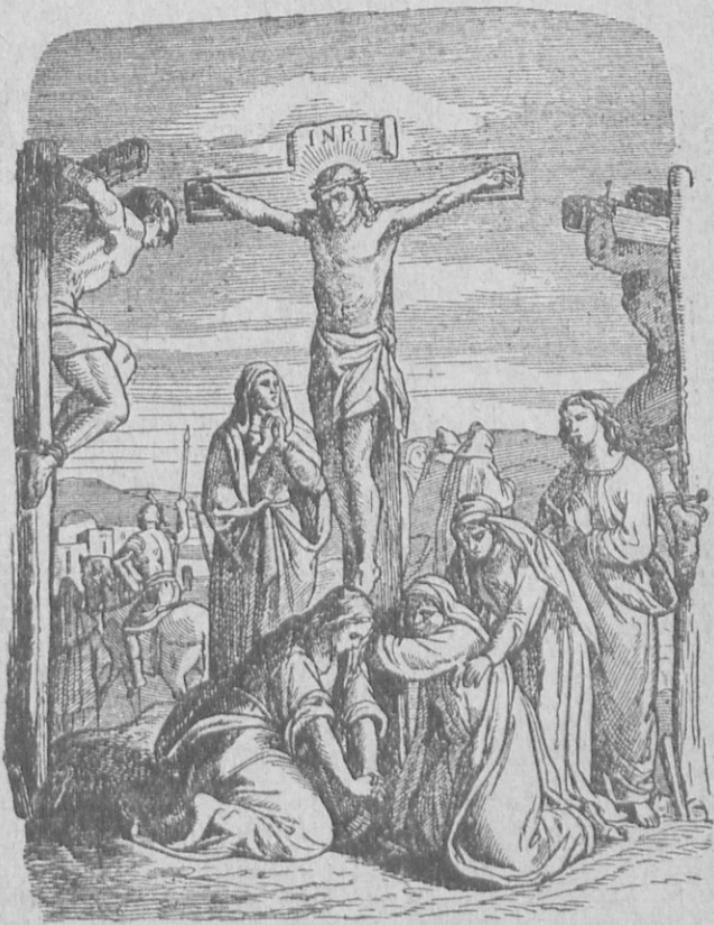
Οὕτω λοιπὸν ἐκρέματο ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ὑπέφερε φρικώδεις πόνους. Καὶ ὅμως ὁ ἀνεξίκακος καὶ φιλάνθρωπος Ἰησοῦς, ἀν καὶ εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, προσηγγίζηται δὲ τῶν κακῶν Ἰουδαίων καὶ εἶπε· «Πάτερ, συγχώρησον αὐτούς». Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἐνέπαιξαν αὐτὸν λέγοντες· «Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτόν του δὲν δύναται γὰρ σώσῃ».

Ἄλλὰ καὶ ὁ εἰς ἐκ τῶν συσταυρωθέντων κακούργων ἐδλασφήμει καὶ ἔλεγεν· «Ἄν εἰσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς». Οἱ δὲ ἄλλοι ἐπέπληγτεν αὐτὸν λέγων; «Δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεὸν λέγων ταῦτα; Ἡμεῖς μὲν δικαίως πάσχομεν, εὔτος δὲ οὐδὲν κακὸν ἔπραξεν». Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἶπε· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Οἱ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· «Ἄληθῶς σου λέγω, ὅτι σύμμερον θὰ εἰσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ».

Ἴστατο δὲ παρὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ του καὶ διὰ Ιωάννης καὶ ἄλλαι τινὲς γυναικες. Οἱ Ἰησοῦς, ἰδὼν τὴν μητέρα του καὶ τὸν μαθητήν του, λέγει πρὸς τὴν μητέρα του· «Γύναι, ἰδού δι υἱός σου». Ἐπειτα λέγει πρὸς τὸν Ιωάννην. «Ἴδού ἡ μήτηρ σου». Καὶ ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς παρέλαθεν ὁ Ιωάννης τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ περιεποιεῖτο αὐτὴν ὡς ἰδίαν μητέρα.

Τότε μεσημέρια. Καὶ ἐνῷ ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος, αἱ φυγῆς ἡφαντίσθη καὶ ἐπηγλύθε βαθὺ σκότος ἐπὶ τρεῖς ὥρας. Περὶ δὲ τὴν τρίτην ὥραν ἐγένοντο οἱ πόνοι τοῦ Ἰησοῦ πολὺ δυνατοὶ καὶ ἐφώναξε μεγαλοφώνως. «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί μὲ ἐγκατέλιπες;» Τινὲς δὲ ἐκ τῶν ἐκεῖ ἴσταμένων δὲν, κατελάμβανον τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔλεγον ὅτι καλεῖ τὸν Ἡλίαν εἰς βούθισμάν του. Εἶπε δὲ πάλιν. «Διψῶ». Καὶ τρέξας κάποιος ἔλαθε καὶ ἀνέμιξεν ὅξος μὲ χολὴν καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰησοῦν νὰ πίγ, ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς δοκιμάσας αὐτὸν δὲν ἐπιεν. Ἐπειτα κλίνας τὴν κεφαλὴν ἀνέκραξεν· «Τετέλεσται! Πάτερ, εἰς χειράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου». Καὶ ἐξέπνευσε. Μόλις δὲ ἐξέπνευσε τρομερὸς σεισμὸς ἐγένετο, αἱ πέτραι ἐσχισθησαν, αἱ τάφοι γροιξαν καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχισθησαν, εἰς δύο. Οἱ ἑκατόνταρχοι μετὰ τῶν στρατιωτῶν του, οἵτινες ἐφύλαττον παρὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ, ἰδόντες τὰ γενόμενα, ἐτρόμα-

Ἐαν καὶ εἶπον· «Ἄληθῶς ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἦτο υἱὸς Θεοῦ». «Ολοι·
οἱ παρευρισκόμενοι ἔκει ἐτρόμαξαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ·
κτυποῦντες τὰ στήθη αὐτῶν.

Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ.

Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διὰ νὰ μὴ μείνωσιν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα
χατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαδδάτου, ἢτις ἦτο ἡ ἐπιοῦσα, παρεκάλε-
σαν τὸν Πιλάτον, νὰ συντριβῶσι τὰ σκέλη τῶν ἐσταυρωμένων καὶ
νὰ καταδιβασθοῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὁ Πιλάτος λοιπὸν ἐπειμψέ-
τινας τῶν στρατιωτῶν καὶ ἔθραυσαν τὰ σκέλη τῶν δύο ληστῶν,
οἵτινες ἔζων ἀκόμη. Ἐλθόντες δὲ πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἶδον αὐτὸν
νεκρὸν καὶ τὸν ἀφῆκαν. Ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν, διὰ νὰ πληρο-
νεκρὸν καὶ τὸν ἀφῆκαν.

φορηθῆ καλῶς, ἃν ἀπέθανεν, ἐκέντησε διὰ τῆς λόγχης τὴν πλευρὰν τοῦ Ἰησοῦ καὶ εὐθὺς ἔρρευσαν ἐξ αὐτῆς αἷμα καὶ οὐδωρ.

Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου δὲν ὕδασι κλπ.

Ἡ Ταφὴ τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἦλθε πρὸς τὸν Πιλάτον ἄνθρω-

Ἡ ταφὴ τοῦ Χριστοῦ.

πός τις ὀνομαζόμενος Ἰωσὴφ καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ θάψῃ τὸν Ἰησοῦν. Ἡτο δὲ πλούσιος καὶ ἡγάπα τὸν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

*Ιησοῦν καὶ, διότι ἐφοβεῖτο τοὺς Ἰουδαίους, ὅτο μαστικὸς μαθῆτῆς αὐτοῦ.

*Ο Πιλάτος ἔδωκε τὴν ἀδειὰν καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἤλθε καὶ κατεβίβασε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ τὸ ἑτύλιξεν εἰς σινδόνα καθαρὰν καὶ ἔθεσεν εἰς τάφον, τὸν ὃποῖον εἶχε λαζέύσει διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν οἰκογένειάν του, καὶ ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ τάφου ἐκύλισε μέγαν λίθον. Παρηκολούθουν δὲ εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἰησοῦ δύο ἡγανάκτες Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ μία ἄλλη Μαρία, αἵτινες γίγαπων τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔβλεπον ποῦ τίθεται τὸ σῶμα αὐτοῦ.

Τὴν δὲ ἐπαύριον, δηλ. τὸ Σάββατον, ἤλθον οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς τὸν Πιλάτον καὶ εἶπον. «Κύριε, ἐνεθυμήθημεν, διὰ ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἐνῷ ἔζη, εἰπεν διὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῇ. Διάταξον λοιπόν, ὅπως ἀσφαλισθῇ ὁ τάφος, μήπως ἔλθωσιν οἱ μαθηταὶ του τὴν νύκτα καὶ κλέψωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ διαδώσουν εἰς τὸν λαόν, διὰ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν». *Ο δὲ Πιλάτος ἀπεκρίθη. «Σεις ἔχετε φύλακας, ὑπάγετε λοιπὸν ἀσφαλισατε τὸν τάφον, ὅπως ἥξεύρετε καλλίτερον».

*Ηλθαν λοιπὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ ἐσφράγισαν τὸν λίθον, ἔστις ὅτο ἐπὶ τοῦ στομίου, καὶ ἔστησαν ἐπ' αὐτοῦ φύλακας διὰ νὰ φυλάττουν τὸν τάφον.

*Ο εὐσχήμων Ἰωσὴφ οὐποτελεῖ. «Οτε ἐκ τοῦ ἔνθετου σὲ νεκρὸν οὐπο-

*Ἀγαπᾶτε τοὺς ἔχθροὺς ἡμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς παταρῶμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς» (Ματθ. 5, 44).

*Ἄστη ἔστιν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμή, ὡνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (*Ιωάν. 15, 22).

*Η ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν τρίτην ἡμέραν πολὺ πρωῒ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἡγόρασσαν ἀρώματα καὶ ἤλθον εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ ἀλείψωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ ἐφθασσαν, διὰ ἀγέτειλεν ὁ ἥλιος. Καθ' ὅδὸν δὲ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλας· «Ποιος θὰ μᾶς ἀποκυλίσῃ τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;». «Οτε δὲ ἐπλησίασαν, εἶδον, διὰ ὁ λίθος εἶχε ἀποκυλισθῆ,

οι δὲ φυλάττοντες αὐτὸν στρατιώταις ἀπὸ τὸν φόδον ἤσαν ὡς νεκροὶ κατὰ γῆς.

“Οτε δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίαν τινὰ καθήμενον εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐνδεδυμένον στολὴν λευκήν, καὶ ἔξεπλάγησαν. Ὅτο δὲ οὗτος ἄγγελος· καὶ λέγει πρὸς τὰς γυναῖκας. «Μὴ φοβεῖσθε. τὸν Ἰησοῦν ἔγραψαν τὸν σταυρωθέντα; Δὲν εἰναι ἔδω, ἀνέστη. Ἰδοὺ δὲ τάφος, ὃπου ἔθεσαν αὐτόν, εἴναι κενός. Ἀλλ᾽ ὑπάγετε καὶ εἴπατε εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τοῦτο».

Ἐξῆλθον λοιπὸν αἱ γυναῖκες ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἔτρεχον μετὰ φόδου καὶ χαρᾶς πρὸς τοὺς μαθητάς, διὰ νὰ ἀναγγεῖλωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ συμβαίνοντα. Καθ' ὅδὸν δὲ ἀπήντησεν αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει «Χαίρετε». Ἐκεῖναι δὲ ἐπεσαν καὶ τὸν προσεκύνησαν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει πάλιν πρὸς αὐτάς. «Μὴ φοβεῖσθε. ὑπάγετε καὶ εἴπατε εἰς τοὺς μαθητὰς μου νὰ ἐλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἔκει θὰ μὲ ἔδωσιν.

Ἄλλον λοιπὸν αἱ γυναῖκες καὶ διηγήθησαν εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ τὰ συμβάντα. Ἀλλ᾽ ἔκεινοι δὲν ἐπίστευαν. Ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἔτρεξαν καὶ εἶδον τὸν τάφον ἀνεψιγμένον καὶ τὴν σινδόνα, διὰ τῆς ὥποιας περιετύλιξεν αὐτὸν ὁ Ἰωάννης, τὸν δὲ Ἰησοῦν δὲν εὗρον ἔκει καὶ ἀπῆλθον.

Τὸ εὖ ἀρθρον τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως.—Χριστὸς ἀνέστη (τροπάριον). Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα. Ἀναστάσεως ἡμέρα ηλπ. Πάσχα λερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδειπται κλπ.

• III ἐπιφάνειες τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς μαθητάς του.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως δύο ἐκ τῶν μαθητῶν του ἐπορεύοντο εἰς τὴν κώμην Ἐμπικούς, ὅμιλοις τετραὶ περὶ τῶν γενομένων τὰς τελευταὶς ἡμέρας εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἐνῷ δὲ οὕτοι ἐπορεύοντο, ἦλθε καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐπορεύετο μετ' αὐτῶν, ἀλλ᾽ ἔκεινοι δὲν ἐγνώρισαν αὐτόν, συνομιλοῦντες δὲ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν κώμην Ἐμπικούς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσεποιεῖτο ὅτι θέλει νὰ προχωρήσῃ. Ἐκεῖνοι δὲ παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες. «Μείνε ἔδω μαζὶ μας, διότι πλησιάζεις ἡ ἑσπέρα». [Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔδέχθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὃπου ἔμελλον νὰ μείνουν καὶ ἔκεινοι. Ψηφιοποιήθηκε ἀπό τον Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής]

“Οτε δὲ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγωσιν, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε τὸν ἄρτον, τὸν ηὐλόγησε καὶ κόψας ἔδωκεν εἰς αὐτούς. Τότε κατὰ πρῶτον ἐγνώρισαν αὐτόν. Ἀλλ’ οὕτος παρευθύνει ἔγινεν ἀράντος. Ἐτηκώθησαν λοιπὸν αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ διηγήθησαν εἰς τοὺς μαθητάς του ὅσκους ἑγένεσαν εἰς αὐτούς.

Τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς, ἐνῷ αἱ θύραι ἦσαν κλεισμέναι, ἔκει ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συναθροισμένοι διὰ τὸν φόρον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν συνομιλοῦντες, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐστίθη ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν· «Ἐιρήνη ὅμιλος». Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐφοδήθησαν νομίζοντες ὅτι ἡτο φάντασμα. Ἀλλ’ ὁ Ἰησοῦς, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτούς ἀπὸ τὴν ταρχήν, ἔδειξε τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ καὶ ἔφαγε μέρος ἵκθύος ὁπτοῦ. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐχάρησαν, διότι εἶδον τὸν Κύριον. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς πάλιν ὁ Ἰησοῦς «Ἐιρήνη ὅμιλος» καθὼς ἀπέστειλεν ἐμὲ ὁ πατήρ, οὗτῳ ἐγὼ πέμπω ὅμιλον εἰς τὸν κόσμον». Καὶ ἐφύσησε καὶ λέγει πρὸς αὐτούς. «Λάβετε πνεῦμα ἀγιον· ἀν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, εἰναι ἀφημέναι εἰς αὐτούς, ἀν τινῶν κρατήτε, εἰναι κρατημέναι».

Ο δὲ Θωμᾶς, εἰς ἐκ τῶν δύοδεκα μαθητῶν, δὲν ἦτο παρών, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ὅτε τῷ εἶπον οἱ ἄλλοι μαθηταὶ, διε εἶδον τὸν Κύριον, ὁ Θωμᾶς δὲν τὸν ἐπίστευσε καὶ εἶπεν. «Ἐὰν μὴ ἴδω καὶ φηλαρήσω τὸν τύπον τῶν γῆλων καὶ ἐὰν μὴ βάλω τὴν χειρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω».

Μετὰ δοκτὸν ἡμέρας πάλιν ἦσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ συναθροισμένοι καὶ ὁ Θωμᾶς μετ’ αὐτῶν. Τότε ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐνῷ αἱ θύραι ἦσαν κλεισμέναι καὶ σταχεῖς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, λέγει· «Ἐιρήνη ὅμιλος». Ἐπειτα δὲ λέγει πρὸς τὸν Θωμᾶν· «Φέρε τὸν δίκτυον σου ἐδῶ καὶ ἰδὲ τὰς χειράς μου καὶ βάλε τὴν χειρά σου εἰς τὴν πλευράν μου καὶ μὴ γίνου ἀπιστώς, ἀλλὰ πιστός». Ο Θωμᾶς τότε ἀπεκρίθη· «Ο Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ο δὲ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτόν· «Διότι μὲ εἶδες, Θωμᾶ, ἐπίστευσας. Μακάριοι οἱ μὴ ἴδόντες καὶ πιστεύσαντες».

“Αν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἀν τινῶν ἀφαίτε τηνεράτηνται” (Ιωάν. 20, 23).

Ἡ ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ.

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν ὁ Ἰησοῦς ἔμεινεν ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας. Κατὰ ταύτας ἐπαρουσιάζετο συχνὰ εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ ἐδίδασκεν αὐτούς.

Ἡ ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ.

«Οταν πλέον δὲν θὰ είμαι μαζί σας», ἔλεγε πρὸς αὐτούς, «ὑπάγετε καὶ διδάξατε πάντα τὰ ἔθνη γὰ πιστεύσωσιν εἰς ἐμὲ καὶ νὰ τηρῶσι τὰς ἐντολάς, τὰς ὅποιας ἔδωκα εἰς ὑμᾶς, καὶ βαπτίζετε αὐτούς. Καὶ ἂν δὲν μὲν βλέπετε ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, θὰ είμαι δύως πάντοτε πλησίον σας καὶ θὰ σᾶς δίδω δύναμιν καὶ θάρρος». Τὴν Ψηφιοποίηθηκε από το Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τεσσαρακοστήν ἡμέραν παρέλαβεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς του καὶ ἔξηλθεν ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ τινος ὅρους. Ἐκεὶ δὲ ὑψώσεις τὰς χεῖράς του, ηὐλόγησε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτισεν. «Οτε δὲ ἴστατο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητῶν, κατέδη νεφέλῃ καὶ περιέβαλεν αὐτὸν καὶ τὸν ἀνέλαβεν εἰς τὸν οὐρανόν.» Ἐνῷ δὲ ἐθεώρουν ἐκπεπληγμένοι τὸ συμβαῖνον, ἐπαρουσιάσθησαν εἰς αὐτοὺς δύο ἄνδρες λευκοφορεμένοι καὶ εἶπον. «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί στέκεσθε καὶ βλέπετε πρὸς τὸν οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὅποιον βλέπετε ἀναλαμβανόμενον εἰς τὸν οὐρανόν, οὗτος θὰ ἔλθῃ ποτὲ πάλιν εἰς τὴν γῆν».

Τότε ἐπεσαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν γῆν καὶ προσεκύνησαν. Ἐπειτα ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Τὸ σ' ἀρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως κ.λ.π. Ἀνελήφθη ἐνδόξῃ κ.λ.π.

• Η Πεντηκοστή.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὥποιαν ὁ Ἰησοῦς ἐδείπνησε μὲ τοὺς μαθητάς του καὶ κατόπιν ἤλθεν ὁ Ἰούδας καὶ συνέλαβεν αὐτὸν μετὰ τῶν στρατιωτῶν εἰπε πρὸς αὐτούς. «Μετ' ὅλιγον δὲν μὲ βλέπετε πλέον. Ἡλθον πρὸς τὸν κόσμον ἀποσταλεῖς παρὰ τοῦ πατρός μου καὶ πάλιν ἀφίνω τὸν κόσμον καὶ ἀπέρχομαι πρὸς τὸν πατέρα μου.

Τοιαῦτα εἰπεν ὁ Ἰησοῦς. Δέκα δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάληψίν του δηλαδὴ τὴν πεντηκοστήν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεώς του, ἦσαν οἱ μαθηταὶ συναθροισμένοι εἰς Ἱερουσαλήμ εἰς μίαν οἰκίαν. Αἴφνης ἐγένετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἥχος ὡς ἀν ἐπήρχετο βίαιος ἀνεμος. Ἡτο ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὥποιαν ἥρχετο ἐπ' αὐτοὺς τὸ Ἀγιον Πνεῦμα, καθὼς προϋπεσχέθη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Ἐφάνησαν δὲ εἰς αὐτοὺς ὡς πύριναι γλῶσσαι ἐρχόμεναι καὶ καθήμεναι ἐπὶ ἕνα ἔκαστον αὐτῶν.

Μετὰ τοῦτο ἥρχισαν οἱ μαθηταὶ νὰ ὅμιλοσι διαφόρους γλώσσας, προσέτι ἔλαδον δύναμιν καὶ μέγα θάρρος καὶ ἥρχισαν νὰ κηρύξτωσι καὶ γὰ διδάσκωσι τὸν λαόν. Ιδίως δὲ ὁ Πέτρος ἐκήρυξεν εἰς τὸν λαόν, διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐπειτα προσέθεσεν. «Ἄνδρες Ἱσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους μου

Καινὴ διαθήκη Κλεόπα Α. Μιχαηλίδην.

5

τούτους τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, τοῦτον τὸν Θεάνθρωπον, τὸν ὄποιον σεῖς ἔθανατώσατε, δὲ Θεὸς ἀνέστησε πάλιν. Ἡμεῖς πάντες εἰδομεν τὸ θαῦμα τοῦτο. Τώρα δὲ παρέλαβεν αὐτὸν δὲ Θεὸς πλησίον του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν. Πιστεύσατε λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὡς υἱὸν τοῦ Θεοῦ».

Ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους οἱ ἀνθρώποι εἶπον πρὸς τοὺς μαθητάς του· «Τί πρέπει νὰ πράξωμεν;» — «Ἄδελφοί, ἀπεκρίθη δὲ Πέτρος, μετανοήσατε καὶ βαπτισθῆτε εἰς τὸ σομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ συγχωρηθῶστε αἱ ἀμαρτίαι σας καὶ θὰ ἔχετε τὴν γάριν τοῦ Ἀγίου πνεύματος».

Τότε προσῆλθον τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώποι καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐδαπτίσθησαν. Ἐκτοτε διὰ τὸν ιηρύγματος τοῦ Εδαγγελίου ἴδρυθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸν κόσμον ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία, εἰς τὴν ἐξάπλωσιν δὲ αὐτῆς, ἵδη ἐν Εὐρώπῃ, εἰργάσθη ὁ κατόπιν εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξιώματα κληθεὶς Παύλος, δεστις εἶναι ὁ ἴδρυτης καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι χριστιανικῆς ἐκκλησίας.

III Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τὸν χρόνον, τὸν ὄποιον ὁ Σωτὴρ ἥμδην διέτριβεν εἰς τὴν Καισάρειαν ἡρώτησε τοὺς μαθητάς, του, διὰ νὰ εἴπωσιν εἰς αὐτὸν ποιὰν ἰδέαν ἔχουσι περὶ αὐτοῦ οἱ ἀνθρώποι. Οἱ μαθηταὶ του εἶπον εἰς αὐτόν, ὅτι ἄλλοι ἀνθρώποι θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἄλλοι ὡς τὸν προφήτην Ἡλίαν καὶ ἄλλοι ὡς ἄλλον τινὰ προρήτην.

“Οταν δὲ ἡρώτησε πάλιν αὐτούς. Σεῖς δὲ ποῖος νοιμίζετε ὅτι είμαι; Πρῶτος δὲ Πέτρος ὡμολόγησεν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτοτε ἥρχισεν νὰ ὄμιλῃ περὶ τοῦ πάθους του εἰς τοὺς μαθητάς του, τὸ ὄποιον ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ ὑποστῇ. «Εξ δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Πέτρου παραλαμβάνει τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν του, τοὺς ὄποιους ὅλως ἴδιαιτέρως ἤγάπα, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ὀνέδη μετ' αὐτῶν εἰς δρός ὑψηλὸν¹ διὰ νὰ προσευχηθῇ, καὶ ἔκει ἐνώπιόν των μετεμορφώθη οὕτως, ὥστε τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς τὸ φῶς.

1. Κατὰ τὴν Ιερὰν τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν τὸ δρός τοῦτο είναι τὸ Θαύμα. Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐνεφανίσθησαν ἔκει ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ὡ̄τινες συνωμβίλουν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πέτρος, τὸν ὅποιον πάντοτε διέκρινε πολὺ θάρρος ἐξ ὅλων τῶν μαθητῶν του, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, καλὸν εἰναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ· ἐὰνδὲ Θέλῃς, νὰ κατασκευάσωμεν ἐνταῦθα τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἡλίαν.

Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Πέτρος διὰ νὰ πείσῃ τὸν Ἰησοῦν νὰ μείνῃ ἔκει καὶ ἀποφύγῃ τοιουτοτρόπως τοὺς κινδύνους, τοὺς ὅποιους διέτρεχεν ἐν Ἰουδαϊᾳ καὶ Ἰδίᾳς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐν φῷ δὲ ὥμιλει ἀκόμη ὁ Πέτρος, νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ συγχρόνως ἡκούσθη φωνὴ ἑξερχομένη ἐκ τῆς νεφέλης, καὶ λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν φῷ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε. Τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου καὶ ἐπεσον χαμαὶ καλύψαντες τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε πάλιν πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς καὶ ἤγγισεν αὐτούς, εἰπών. Ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβηθῆτε. Οὗτοι δὲ ὑψώσαντες τοὺς ὀφθαλμούς οὐδένα εἶδον, εἰ μὴ μόνον τὸν Ἰησοῦν. Ἐν φῷ δὲ κατήρχοντα τοῦ ὅρους, ὁ Ἰησοῦς παρήγγειλεν εἰς αὐτούς νὰ μὴ εἰπωσιν εἰς οὐδένα δὲ, τι εἶδον, ἕως ὅτου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν.

Ἄλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ δὲν ἐνόησαν τὶ ἐσήμαινε τοῦτο καὶ συνεζήτουν μεταξύ των περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

“Οταν δὲ ἦρώησαν αὐτὸν περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Γραμματέων λεγομένου ὅτι πρὸ τοῦ Μεσσίου ὁ Ἡλίας μέλλει νὰ ἔλθῃ ἵνα τὰ πάντα ἀποκαταστήσῃ, εἶπεν. Ἐγὼ σαξ λέγω, ὅτι ὁ Ἡλίας ἥδη ἦλθεν καὶ ὅμως δὲν ἐγνώρισαν αὐτόν, οὐδὲ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐποίησαν εἰς αὐτὸν ὅτι ἥθελησαν. Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει θὰ πάθῃ ὑπ' αὐτῶν. Τότε οἱ μαθηταὶ ἐνόησαν ὅτι ὁ Σωτὴρ διδίλει περὶ τοῦ Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Τὴν ἑορτὴν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζομεν τὴν θηγανήν Αὔγουστου.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὅρει, Χοιστὲ δ Θεός, δεῖξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἥδυναντο. Λάμψων καὶ ἥμερ τοῖς ἀμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ ἀῖδιον, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα, δόξα σοι.

ΕΠΙΤΟΜΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΗΣ

Παλαιιστίνη ὠνομάζετο ἡ μικρὰ καὶ στενὴ χώρα, ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑποσχεθεῖσα εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδραάμ καὶ ὑπὸ αὐτῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν κατοικηθεῖσα, κεῖται εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἱσrael ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου θαλάσσης, νῦν διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μεγ. Βρεττανίας.

Τὸ ὄνομα Παλαιιστίνη σημαίνει εἰς τὴν Π. Διαθήκην μόνον τὴν χώραν τῶν Φιλισταίων, βραδύτερον δμως καὶ εἰς ἐποχὴν πολὺ νεωτέραν ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων Παλαιιστίνη πᾶσα ἡ χώρα ἡ κατοικουμένη ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν.

Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Παλαιιστίνης ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἡ χώρα αὕτη ἔλαβε πολλὰ καὶ διάφορα ὄνόματα.

1) Γῇ τῶν Ἐβραίων, διότι κατέλαβον αὐτὴν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδραάμ, οἵτινες ὀνομάσθησαν Ἑβραῖοι ἀπὸ τοῦ ἀπογόνου ἡ πρόγονου τοῦ Ἀδραάμ, δστις ἐκαλεῖτο Ἐβρε.

2) Γῇ Ἰσραὴλ, ὡς περιλαμβάνουσα πάσας τὰς φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ· ὠνομάσθη δὲ οὕτω, διότι κατέψησαν αὐτὴν Ἰσραηλῖται, ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν Ἰσραὴλ.

Γῇ Ἰουδaea, ἐξ οὗ καὶ Ἰουδαια ἐπωνομάσθη ὡς κατοικηθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰουδα, μίοι τοῦ Ἰακώβ, ἐκ τῆς ὅποιας, ὡς προειπενδύ μέγας αὐτὸς πατριάρχης, ἐμειλεῖ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀνάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Γῇ Ἀγίᾳ. Οὕτω καλεῖ ταύτην ὁ προφήτης Ζαχαρίας καὶ ὁ Φιλων Ἰερὰν Χώραν, διότι ὁ Θεὸς εἶχεν ἐκλέξει αὐτὴν ὡς τόπον τῆς ἀγίας αὐτοῦ κατοικίας καὶ εἶχε καθιερώσει τὸ ὄνομά του, ὡς ἕδρυ μα τῆς λατρείας ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς.

Γῇ τῆς Ἐπαγγελίας, δηλ. γῇ ὑπεσχημένῃ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ^{αὐτὴν} Γῇ τῆς Ἐπαγγελίας, διότι ὁ Κύριος εἰς διαφόρους συναντήσεις μετὰ τοῦ Ἀδραάμ ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς^{τοὺς} ἀπογόνους του τὴν χώραν Χαναάν.

Γῇ Ἱεροβᾶ (Γῇ Θεοῦ). Ὁχι ὑπὸ τὴν σημασίαν ὅτι ὅλος ὁ κό-
σμος εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ ὅτι ὁ τόπος οὗτος
ἡτο εἰδικῶς κατοικία τοῦ Θεοῦ.

Ἐν γένει δὲ καὶ χώρᾳ τῆς Παλαιοτίνης ὑπῆρξε γῆ θεοδόξαστος, εἰς
τὴν ὁποίαν ὁ αὐτὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτὴρ νήμων, ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ,
ἀνεστράφη μὲν τοὺς ἀνθρώπους, ἐδίδαξε τὴν σωτήριον διδασκαλίαν
του, ἐσταυρώθη ἔκουσιώς ἐν Γολγοθᾷ, κατετέθη εἰς κενὸν μνημεῖον;
ἀνέστη μετὰ τρεις ἡμέρας καὶ ἀνελήφθη ἐν δόξῃ ἀπὸ τοῦ ὅρους τῶν
Ἐλαῖων.

"Ορια τῆς Παλαιοτίνης.

Ἡ Παλαιοτίνη ὄριζεται πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ Λιδάνου ὅρους καὶ τῆς
Συρίας, πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῶν ἑρήμων Συρίας
καὶ Ἀραβίας, πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ μέρους τῆς
Αλγύπτου καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Φυσικὴ πατάστασις.

Ἡ Παλαιοτίνη, ἣν καὶ εἶναι χώρα ὀρεινή, ἡτο τὸ πάλαι εὔφορος,
διότι ἐκαλλιεργεῖτο μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ διερρέετο ὑπὸ πολλῶν
ποταμῶν, ρυάκων, χειμάρρων καὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Προϊόντα αὐτῆς ἦσαν σῖτος, κριθή, οίνος, ἔλαιον, φοίνικες,
ρώδια, σῦκα, ἄλας, βάλσαμα καὶ ἄλλοι μεσημβρινοὶ καρποί.
Ἐτρέφοντο δὲ ἐν αὐτῇ πολλὰ ποιμνια προβάτων καὶ ἄλλων κερασ-
φόρων ζῷων καὶ κτηνῶν. ἡτο δὲ τῷ ὄντι γῆ γῆ, ἡ ρέουσα μέλι
καὶ γάλα κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Παλαιοτίνης εἶναι ὅλον σχεδὸν
πεδινόν, ἣν καὶ καθ' ὅλον τὸ θέρος οὐδέποτε βρέχει, τὸ ἔδαφος
ὅμως εἶναι μαῦρον καὶ πηλώδες.

"Ορη.

Ολίγα, ἐκ τῶν ὄρέων τῆς Παλαιοτίνης ἔχουσι μέγα ὕψος.
Τοιαῦτα εἶναι:

1) Ὁ Λίβανος, ὁ ὄποιος εἶναι ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ὄρέων
τῆς Συρίας, κείται δὲ πρὸς δυσμάς τοῦ Ἰορδάνου. Τὸ ὄνομα τοῦ
ὄρους αὐτοῦ Ἐβραϊστὶ σημαίνει λευκὸν ὄρος, ἔλαδε δὲ τὸ ὄνομα
τοῦτο πιθανῶς ἐκ τῶν χιόνων, αἱτίνες καλύπτουσι πάντοτε τὸ
δυτικὸν αὐτοῦ μέρος.

Τὸ ὅρος τοῦτο χωρίζεται εἰς δύο παραλλήλους σειράς, ἐξ ὣν ἡ ἀνατολικωτέρα σειρὰ δημομάζεται Ἀντιλίβανος.

‘Ο Λιβανός εἶναι πλούσιος εἰς δάση ἐκ χυπαρίσσων, πλατάνων, δρυῶν, ἴδιως δὲ περίφημος διὰ τὰς μυριπνόους κέδρους αὐτοῦ καὶ τὰ ἀρωματικά του χόρτα.

2) ‘Ο Κάρμηλος. ‘Ο Κάρμηλος ὑψοῦται πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ Νεφαλίου, εἶναι δὲ ὅρος πετρώδες καὶ ὑψηλόν. Τὸ Ἐβραϊκόν του ὄνομα σημαίνει φυτείαν, τόπον ἀμπέλων καὶ δένδρων· καὶ τῷ ὅντι τὸ ὅρος τοῦτο εἶναι περίφημον διὰ τὴν εὐφορίαν του.

3) Τὸ Θαβώρ. Τὸ ὅρος Θαβώρ κείται πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Καρμήλου, εἶναι δὲ κατάφυτον ὑπὸ ἀνθέων καὶ δευδρυλίων. Ἡ καλλονὴ τοῦ ὅρους τούτου καὶ ἡ μοναδικὴ αὐτοῦ τοποθεσία κατέστησαν αὐτὸν τῆς Ἱερᾶς ποιησεως προσφιλές ἀντικείμενον. ‘Επ’ αὐτοῦ ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος. Ἡ Βασιλομήτωρ Ἐλένη κατὰ τὰ 300 μ. Χ. ὥκοδόμησε μεγαλοπρεπὴν ναόν, βραδύτερον δὲ ἐκτίσθη καὶ μέγα μοναστήριον. Τὸ ὅρος Θαβώρ εἶναι ἔργον θαυμαστὸν τῆς δεξιᾶς τοῦ Υψίστου, ὑψοῦται μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ πεδιάδος, ἀποκεχωρισμένον τῶν ἀλλων ὀρέων· ποταμός τις ῥέει ἀπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ εἰς τὴν πεδιάδα, αἱ δὲ διπλάρειαι αὐτοῦ εἶναι κατάφυτοι ἐκ παντὸς εἴδους δένδρων. Ἐλαῖαι συκαὶ καὶ ἀκακίαι εὑρίσκονται ἀφθονοι. Τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἶναι χαρίεν καὶ στρογγύλον, καὶ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς κορυφῆς εὑρίσκεται ὑψηλὸν ὕψωμα, σχηματίζον λοφίσκον πετρώδη, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἐγένετο ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4) Τὸ Ὁρος τῶν Ἐλαιῶν.— Τοῦτο κείται ἐγγύτατα τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς ἀπόστασιν 1)2 ὥρας περίπου.

Τὸ ἀγιώτατον καὶ δημομάστὸν ὅρος εἰς τε τὴν Π. καὶ Ν. Διαθήκην ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐξ ἐλατοφυτείων. Πρὸς τὸ Δ. αὐτοῦ μέρος ἔκειτο τὸ χωρίον τὸ καλούμενον Γεσθημανῆ. Ἐπὶ τοῦ μέσου τῆς καταβάσεως τοῦ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν ἔστη καὶ ἔκλαυσεν ὁ Κύριος διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐλάλησε περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου μέρους τῆς μεσαίας κορυφῆς τοῦ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν (ὕψους 3,500 ποδῶν) ἐγένετο ἡ ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος εἰς τοὺς

ούρανούς. Ἐνταῦθα κεῖται ὁ πάλαι ποτὲ περικαλλῆς καὶ μεγαλοπρεπής, ἥδη δὲ κατερειπωμένος, ναὸς τῆς Ἀναλήψεως ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἐλένης οἰκοδομηθείς. Εἰσερχόμενός τις εἰς τὸν ναόν, βλέπει πρὸς τὰ δεξιά ἐπὶ τοῦ βράχου τὸ ἔχον τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ παρουσίας. Ἐπὶ τοῦ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν συγχεντροῦνται αἱ μέγισται θρησκευτικαὶ καὶ ιστορικαὶ ἀναμνήσεις. Ἐνταῦθα πᾶς χριστιανὸς ἔχει φηλαφητὰς καὶ σαφεῖς ἀποδείξεις τῆς ἀπείρου δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπίας αὐτοῦ.

5) Τὸ ὄρος τῆς Τεσσαρακοστῆς, Σαραντάριον. Τὸ ὅρος τοῦτο κεῖται πρὸς Β. τῆς πεδιάδος τῆς Ἱεριχοῦς ὡνομάσθη δὲ οὕτω τὸ ὅρος, διότι εἰς αὐτὸ διέτριψεν ὁ Κύριος μετὰ τὸ βάπτισμα νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ πειρασθείς ὑπὸ τοῦ διαβόλου.

6) Τὸ ὄρος τῶν μακαρισμῶν ὅπερ ἀποτελεῖται ἀπὸ 2 κορυφάς, αἵτινες ἀνυψοῦνται ἀπὸ τῆς πεδιάδος τῆς Γαλιλαίας. Ἐπὶ τῆς μιᾶς κορυφῆς τούτου ἀναβὰς ὁ Σωτὴρ καὶ καθίσας, ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἀπαντά τὸν κόσμον τὰς ὑψηλοτέρας καὶ εὐγενεστέρας τῶν ἀρετῶν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν εἰρήνην.

7) Τὸ ὄρος Ἐρμών, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν Ν. ἄκραν τῆς σειρᾶς τοῦ Ἀντιλιθάνου, εἶναι τὸ ὑψηλότερον ὅρος τῆς Παλαιστίνης, ἔχον ὅψος 11,000 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσας,

8) Τὸ ὄρος Ναροῦ καὶ ἡ ἄκρα Φαννū. Ἐνταῦθα ἀνέῳγε ὁ Μωυσῆς πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ ἔδειξεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτὸν τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.

9) Τὸ ὄρος Σολομὸν παρὰ τὸ Γιόδαλ καὶ Γαριζὲν. Τὸ ὅρος τοῦτο ἐπιτινεῖται διὰ τὴν λευκότητα τῶν χιόνων αὐτοῦ. Αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ ὄρος, περὶ τοῦ ὅποιου ἡ Σαμαρείτις ἐλάλησε πρὸς τὸν Κύριον.

"Ἐρημοι."

Αἱ περισσότεραι ἔρημοι αἱ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ μνημονεύομεναι ἐκτείνονται εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη. Ὄνομαστότεραι δὲ ησαν πρὸς βορρᾶν τῆς Παλαιστίνης ἡ ἔρημος τῆς πόλεως Βεερσεβᾶ, εἰς τὴν δυτικὰν ἀνεχώρησεν ὁ Κύριος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ πολλάκις ἐν αὐτῇ διέτριψεν καὶ τινες ἄλλαι.

Ποταμοί.

Οι ποταμοί τῆς Παλαιστίνης, οὓδένα λόγον, σπουδαιότητος φέρουν διότι οἱ περισσότεροι εἰναι κχείμαρροι πλημμυροῦντες κατὰ τὸν χειμῶνα. Ὁ κυριώτερος καὶ μόνος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης εἰναι ὁ Ἰορδάνης, διτις ἀναφέρεται συχνάκις εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Ἐν μὲν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ σπουδαῖον γεγονός ἀναφέρεται ἡ διάβασις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰαραΐλ, διαχωρισθέντων τῶν διδάτων. μέχρις ὅτου ὁ λαὸς ὅλος διέδη ὑπὸ τὴν ὁρηγάκαν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ ὅτε ὁ Ἡλιού ἔλαβε τὴν μηλωτὴν καὶ ἐπέταξε τὸ ὅστιν, ὅπερ διαχωρισθὲν ἀργῆκεν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν Ἐλισσαίε· τὸ αὐτὸ συνέδη καὶ ὅτε μετὰ την ἀνάληψίν τοῦ Ἡλιού διέδη πάλιν τὸν ποταμὸν ὁ Ἐλισσαὶ ἐπιστρέψων.

Ἐν τῇ Κ. Δ. τὸ ἐπιφανέστατον συμβάν εἰναι ὅτι τὰ ὅδατα τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου ἥγιασεν αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἐπιφανέντος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐν εἶδει περιστερᾶς καὶ τοῦ Πατρὸς ἐπιμαρτυροῦντος τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐν φημοδόκησεν.

Δίμναι.

Ἡ Ἀσφαλτίτης λίμνη, ἣτις κοινῶς καλεῖται καὶ Νεκρὰ θάλασσα, διότι κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων καὶ τὰς παρατηρήσεις τῶν νεωτέρων οὔτε ἰχθύς οὔτε ἄλλο τι ζῷον ἐν αὐτῇ ζῇ, ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτῶν τῆς οὐδὲν φυτὸν φύεται. Τὸ ὅστιν Νεκρᾶς θαλάσσης οὐδεμίαν ἔχει ὄμοιότητα πρὸς τὰς ἄλλας θαλάσσας τῆς γῆς, εἰναι καθαρὸν καὶ διαυγές, ἄλλα λίαν ἀλμυρὸν καὶ πικρᾶς γεύσεως. Ἡ Νεκρὰ θαλάσσα μόνον εἰς τὴν Π. Δ. ἀναφέρεται, διότι συνδέεται μετ' αὐτῆς ἡ καταστροφὴ τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων.

Διαιρεσίς τῆς Παλαιστίνης.

Ἡ Παλαιστίνη, ως γνωρίζομεν, διηγέρθη μετὰ τὴν κατάληψίν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Ναυῆ εἰς τημήματα καὶ διενεμήθη εἰς τὰς 12 φυλὰς τοῦ Ἰαραΐλ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατὸν τοῦ Σωλομῶντος ἀπετέλεσε δύο βασιλεία, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰαραΐλ. Ἐπι! δὲ Ψηφιοποιήθηκε από το Νομοτούπο Εκπαίδευτος ή Πολιτεῖς τοὺς Ῥω-

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

"Από τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς καταστροφῆς τῆς Ιερουσαλήμ.

μαίους καὶ ἡγετούμενη εἰς τέσσαράς ἑπαρχίας, τὴν Γαλιλαίαν,
Σαμάρειαν, Ἰουδαίαν^{καὶ} Περαίαν.

Αἱ ἐπισημότεραι πόλεις τὴν Γαλιλαίας αἱ μνημονευόμεναι εἰς
τὴν Ἀγίαν γραφὴν εἰναι αἱ ἔξης.

Ναῖν[·] πόλις μικρὰ κείμενη ἐν Γαλιλαΐᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ
μικροῦ ὄρους Χερμών. Παρὰ τὴν πύλην τῆς Ναῖν ὁ Σωτὴρ ἀνέ-
στησε τὸν υἱὸν τῆς χήρας.

Γεννησαρέτ[·] πόλις τῆς φυλῆς Νεφθαλείμ, κείμενη ἐπὶ τῆς
θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰορδάνου.

Βηθσαϊδά· πόλις ἡ χωρίον τῆς Γαλιλαίας δυομαζομένη Βηθ-
σαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἀλλης Βηθσαϊδὰ τῆς κει-
μένης εἰς τὴν ὅχθην τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, οὐχὶ μακρὰν τῆς
Καπερναούμ· ἦτο ἡ συνήθης διαμονὴ τοῦ Σωτῆρος καὶ ὁ τόπος τῆς
γεννήσεως τοῦ Ἀνδρέου, Πέτρου καὶ Φιλίππου. Ἐν Βηθσαϊδᾷ ὁ
Σωτὴρ ἐποίησε πολλὰ θαύματα.

Ἐν Βηθσαϊδᾷ ἡ μακαρία Ἐλένη ὥκειόμησε ναὸν εἰς τὸν
tóπον, ὅπου ἔκειτο ἡ σκιλα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τῆς ὁποίας
ἴχνη καὶ μέρος τῆς ἀψίδος σώζονται καὶ σήμερον.

Βηθσαϊδά· πόλις ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου οὐχὶ μακρὰν
τῆς ἐν Γεννησαρέτ ἐκβολῆς αὐτοῦ· εἰς αὐτὴν ὁ Σωτὴρ ἀνεχώρησε
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ. Πλησίον ταύτης
ἐγένετο τὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων καὶ τῶν δύο
ἰχθύων, μὲ τὸ ὄποιον ὁ Σωτὴρ ἐτροφοδότησε τοὺς 5,000 ἐν τῇ
ἐρήμῳ, καὶ πέμψας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ διὰ τῆς λίμνης εἰς Καπερ-
ναούμ, ἤλθεν εἰς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχῇ.

Μάγδαλα (ἢ Μαγδαλὰ) τόπος ἐν Γαλιλαΐᾳ εἰς τὴν Δ. ὅχθην
τῆς λίμνης Τιβεριάδος κείμενος ἀπέχων, 1 1/2 ὥραν ἀπ' αὐτῆς,
πρὸς Μ. τῆς Καπερναούμ, πατρὶς καὶ κατοικίᾳ τῆς Μαγδαληνῆς
Μαρίας. Σήμερον δὲ καλεῖται Ἐλ-Μαγδὲλ καὶ εἰναι σωρὸς ἐρει-
πίων πρὸς Ν. τὸς πεδιάδος Γεννησαρέτ καὶ πρὸς Β. τῆς Τιβεριάδος.

Ναζαρὲτ (ἢ Ναζαρέθ) τὴν Ναζαρὲτ ὁ Ἱερώνυμος καλεῖ ἄνθος,
εἰναι δὲ πόλις ἀγαπητὴ ἐν Γαλιλαΐᾳ. Ἡ Ναζαρὲτ δὲν ἀναφέρεται
παντελῶς πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Λουκᾶς εἰναι δὲ πρῶτος, διτις κάμνει
λόγον ἐν τῷ Εὐαγγελῷ περὶ αὐτῆς. Ἡ Ναζαρὲτ ἦτο πρότερον ἀση-
μος, ἔμένετο δὲ πειτα δυναμαστὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ,
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

διότι ενταῦθα ἐγεννήθη ἡ Παρθένος Μαρία καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν διῆλθε τὴν παιδικήν του ἡλικίαν. Ἐνταῦθα ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ μήτηρ του Ἐλένη φυσικοῦ σαν ἐκκλησίαν βασιλικὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἥτις κατὰ παράδοσιν ὑπάρχει εἰς τὴν πηγὴν τῆς Ναζαρέτ. Ἐνταῦθα ἥκουσε παρὰ τοῦ ἀγγέλου ἡ Θεοτόκος τὸ «Χαῖτε, κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Ἡ ἐκκλησία αὕτη κεῖται ἐντὸς τῆς πόλεως εἰς ἐλεύθερον ὅριζοντα καὶ ὑπὸ οὐρανὸν φαιδρὸν καὶ αἰθρίον. Παρὰ τὴν ἀρκτικὴν πλευρὰν καταβαίνουσιν εἰς τὸ πάνσεπτον καὶ περικαλλές παρεκκλήσιον, ἐν φιλέται τὸ ιερόν, κάτωθεν τῆς ἀγίας τραπέζης εἰναι πηγή, τῆς δποιας τὸ ὅστιον εἶναι γλυκὺ καὶ διαυγέστατον. Ἐν Ναζαρὲτ ὑπάρχει συναγωγή, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σωτὴρ εἰσελθὼν ἡρμήνευσε τὴν περὶ αὐτοῦ προφητείαν τοῦ Ἡσαΐα.

Ἡ Ναζαρὲτ κεῖται εἰς βορρά 340 μέτρων ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἐπὶ λαμπρᾶς καὶ χαριέσσης, στενῆς ἐπιμήκους κοιλάδος εἰναι φυσιομημένη ἀμφιθεατρικῶς καὶ περιβάλλεται ὑπὸ λοφοσειρῶν κατὰ τὰς τρεῖς αὐτῆς πλευράς. Ἡ Ναζαρὲτ ἔχει ὑπὲρ τοὺς 9,000 κατοίκους τῶν ὅποιων οἱ πλειστοι εἰναι Ἐλληνες ὀρθόδοξοι, ἀραβόφωνοι, οἱ δὲ λοιποὶ μουσουλμάνοι, καθολικοί, προτεστάνται καὶ ἄλλων θρησκευμάτων, πάντες ἀραβόφωνοι.

Ἀκόδι. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ Τύρου καὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου ἐν τῇ B. πλευρῷ τοῦ κόλπου τῆς Ἀκρης. Οἱ λιμήνια αὐνῆσσε εἰναι ἐκ τῶν ἀριστών τῆς Παλαιστίνης, ἀλλ' ἀβαθής καὶ στενός.

Θίσβη ἐντεῦθεν κατίγετο ὁ προφήτης Ἡλίας, ὁ ἐπικαλούμενος Θεοβοστης, σύμμερον δὲ καλεῖται Σαφέτ, ἔχουσα μετὰ τῶν περιχώρων 15,000 κατοίκους.

Τιβεριάς μία ἐκ τῶν πρωτευσυσῶν πόλεων τῆς Γαλιλαίας κειμένη παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ, ἥτις ἐκ τῆς πόλεως καλεῖται καὶ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος. Ἐδῶ ὁ Σωτὴρ εἶπε τῷ Πέτρῳ «ποίησε τὰ πρόβατά μου» ποίμαιντε τὰ ἀρνία μου». Ἡ Τιβεργιάς, καλουμένη σύμμερον Τουθεριγά, κατὰ τὸ ἔτος 1837 κατεχώσθη σχεδὸν ἐντελῶς ὑπὸ σεισμοῦ, ἐκ τοῦ ὅποιου ἐχάθησαν περίπου 2.000

ψυχαλ. Ἐκ τῆς καταστροφῆς ταύτης ἐσώθησαν μόνον τὰ τεῖχη καὶ μέρος τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Κανᾶ πολίχνη τῆς Γαλιλαίας, εἰς τὴν ὥποιαν ἔμεινεν δὲ Ἰησοῦς τρεῖς ἡμέρας καὶ παρευρέθη εἰς γάμον, κατὰ τὸν ὅποιον ἐποίησε τὸ πρῶτον θαῦμα αὐτοῦ μεταβαλὼν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.

Καπερναούμ πόλις τῆς Γαλιλαίας ἀκμαιοτάτη καὶ ἔως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα κειμένη εἰς τὴν ΔΒ. ὅχθηγ τῆς Τιθεριάδος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σωτήρ κατ’ ἔξοχὴν διέτριψεν ἐνταῦθα κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα τῆς διδασκαλίας του καὶ ἐτέλεσε πλεῖστα θαύματα, δνομάζεται ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου γῆ Ιδία (τοῦ Χριστοῦ) πόλις.

Ἡ πόλις αὕτη εἶναι ὀνομαστή, ὅχι μόνον διότι ἐν αὐτῇ διέτριψεν ὁ Σωτήρ, ἀλλὰ καὶ διότι ἐδίδαξεν εἰς τὴν ἐκεῖ συναγωγὴν καὶ ἐθεράπευσε τὸν παῖδα τοῦ ἑκατοντάρχου, τὴν πενθερὰν τοῦ Πέτρου, ἔνα παραλυτικόν, ἔνα δαιμονισμένον καὶ ἄλλους πολλούς.

Εἰς Καπερναούμ λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ οἰκία τοῦ Πέτρου.

B'. Σαμάρεια.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη, γῆ Σαμάρεια, ἔκειτο εἰς τὸ κέντρον τῆς Αγίας Γῆς καὶ ὠρίζετο πρὸς Β. ὑπὸ τῆς Γαλιλαίας, πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ Ιορδάνου ποταμοῦ, πρὸς Δ. ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς Ιουδαίας. Τὸ σημεῖον τοῦτο ἐδόθη εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐκ τῆς πόλεως Σαμαρείας, πρωτευούσας τοῦ βασιλείου τοῦ Ισαράχ.

Μετὰ τὴν Ιουδαίαν γῆ Σαμάρεια ἦτο πλουσία εἰς πηγάδες, εὔφορος Ιδίως εἰς ὀπώρας μετὰ καλῶν νομῶν καὶ πυκνῶς κατωκημένη. Ἡ ἐπαρχία αὕτη σήμερον καλεῖται Ναπλοῦ (Νεάπολις). Εἰς τὴν Σαμάρειαν ὑπάρχει τόπος τις καλούμενος Σιχάρ η Συχάρ πλησίον τῆς κληρονομίας, τὴν ὥποιαν ἔδωκεν ὁ Ἰακὼβ εἰς τὸν οἶνόν του Ἰωσήφ. Ἐνταῦθα εὑρίσκεται τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ (Σαμαρείτιδος), παρὰ τὸ ὅποιον ἐκάθισεν ὁ Ἰησοῦς καὶ συνῳμίλησε μετὰ τῆς (Σαμαρείτιδος) καὶ πλησίον τοῦ ὅποιου σήμερον γῆ Ἀγιοταφικὴ ἀδελφότης κτίζει περικαλλέστατον Ναόν.

Πόλεις τῆς Σαμαρείας.

Σαμαρείτιδος θητικέαπόλις Νοτιοδύτικό Εκπατιδευτικής Πολιτικής λειμών, δστις

έγένετο πρὸς τοὺς Χαναναλους, ἐξωλόθρευσε τὸν Συμεὼν καὶ ἐφό-
νευσε τὸν βασιλέα αὐτῆς. Ἐκ τούτου ἡ θέσις τῆς πόλεως ταύτης
ἐκλήθη Σαμάρεια.

Σεβάστεια (σήμερον Σεβαστιγέ) κείται ἐπὶ λόφου μετ' ἐκτετα-
μένης τερπνοτάτης θέας, παρέχοντος ἀποψιν ποικιλωτάτην ἐπὶ
εὐφόρων μερῶν μετὰ πολλῶν ἔρειπίων, τῶν ὅποιων ἀξια περιερ-
γεῖσας εἰναι τὰ ἔρειπια τῆς ἐκκλησίας Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ,
ἥτις φιλοδομήθη ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου ὁ Ἡρώδης ἀπέκοψε τὴν κεφα-
λὴν αὐτοῦ. Τὰ ἔρειπια τῆς ἐκκλησίας ταύτης δεικνύουσιν ἀκόμη
καὶ τώρα, ποιὸν μεγαλοπρεπὲς καὶ πλούσιον οἰκοδόμημα ἐστέγαζε
τὸν τάφον τοῦ Προδρόμου.

Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης πρὸς διάκρισιν τῆς Καισαρείας
τοῦ Φιλίπου ἔκειτο δὲ παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν πρὸς Β. τῆς
Ἰόππης καὶ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἐρμών. Ἡτο ἐκ τῶν
μεγίστων πόλεων ἐν Παλαιστίνῃ μετὰ καλοῦ λιμένος. Εἰς τὴν Και-
σάρειαν διέτριβεν ὁ ἀπόστολος Φίλιππος κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον.

Ο Χριστιανισμὸς εἰσήχθη πολὺ ἐνωρὶς εἰς τὴν Καισάρειαν.
Εἰς τὴν ἐν Καισαρείᾳ σύνοδον, τὴν γενομένην τῷ 195 μ. Χ.,
ἀπεφασίσθη τὸ Πάσχα νὰ ἑορτάζηται τὴν Κυριακήν, διότι κατὰ
ταύτην τὴν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνίκησε τὸν θάνατον. Ἐν
αὐτῇ βραδύτερον πολλοὶ χριστιανοὶ ἐμαρτύρησαν ἐμμένοντες εἰς
τὴν ἀγίαν πίστιν.

III. Ιουδαία

Η Ιουδαία ἥτο γοτιωτάτη ἐπαρχία, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν
Σαμάρειαν, πρὸς Δ. τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, πρὸς Ν. τὴν χώραν
τῶν Ἀμαληγκιτῶν καὶ Μαδιανιτῶν καὶ πρὸς Α. τὸν Ιορδάνην καὶ
τὴν Νεκρὰν θάλασσαν. Πολλάκις δὲ καὶ πᾶσα ἡ Παλαιστίνη ἐκα-
λεῖτο Ιουδαία.

Τὸ ἔδαφος τῆς Ιουδαίας κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ἥτο δρεινόν,
πολὺ εὔφορον καὶ πλούσιον εἰς οιτηρά, ὄπωρας, ἔλαιον, οἴνον καὶ
πυκνῶς κατωχγμένον. Κυριώτεραι πόλεις τῆς Ιουδαίας εἰναι
αἱ ἔξης:

Γαβαῶν μεγάλη πόλις καὶ πρωτεύουσα τῶν Γαδαωνιτῶν. Ἐν-
ταῦθα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναοῦ, ὅτε εἶχε πόλειμον μὲ τὸν βασιλέα τῆς

Ιερουσαλήμ και τούς συμμάχους του, βλέπων ότι ή γημέρα ἔκλινε πρὸς ἐσπέραν, καθ' γὰν ὥραν ἐμελλε νὰ κατατροπώσῃ αὐτούς. διέταξε τὸν γῆλον καὶ ἔστη, μέχρις οὗ ἐνίκησεν ὁλοσχερῶς αὐτούς.

Βηθλεέμ· πατρὶς τοῦ προφητάνακτος καὶ βασιλέως Δαΐδ, οὗτον καὶ πόλις Δαΐδ ἐκλήθη. Ἀπέχει μίαν περίπου ὥραν τῆς Ἀγίας πόλεως· ἔχει περὶ τοὺς 7,000 κατοίκους ἀραβοφώνους. Εἰς τὴν Βηθλεέμ ἐγεννήθη ὁ Ἰακώβ, δι πατήρ τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ μνηστήρος τῆς Θεοτόκου Μαρίας. Εἰς τὴν Βηθλεέμ εἶχε προορισθῇ νὰ γεννηθῇ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἐνταῦθα ὑπάρχει τὸ τῆς Βηθλεέμ περιφανὲς σπήλαιον, ἐν τῷ ὅποιῳ ἐτέχθη ὁ Χριστὸς ἐν τῇ φάτνῃ. Ἐν Βηθλεέμ ὑπάρχει ἄγνωθεν τοῦ σπηλαίου ἡ μεγαλοπρεπῆς ἐκκλησία τῆς Βηθλεέμ, ἐκ τῶν καλουμένων βασιλικῶν, ἔχουσα ἀφ' ἐκατέρων τῶν μερῶν 46 κιονας μονολίθου Κορινθίακον ρυθμοῦ, καὶ τὸ ἄγιον σπήλαιον, τὸ ὅποιον κεῖται ἀμέσως κάτωθι τοῦ καθολικοῦ, κειμένου εἰς τὸ Δ. τοῦ σπηλαίου· ἡ κατάβασις δὲ εἰς αὐτὸ γίνεται διὰ δύο κλιμάκων.

Βηθανία· κειμένη πρὸς τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν, ἀπέχουσα τῆς Ιερουσαλήμ 2 1/2 ὥρας περίπου. Είναι πατρὶς τοῦ Λαζάρου. Ταύτην πολλάκις ἐπεσκέψθη ὁ Κύριος. Ἐν Βηθανίᾳ ὁ Κύριος ἔκαμε τὸ μέγα θαύμα ἀνεγείρας τὸν Λάζαρον ἐκ τῶν νεκρῶν. Η Βηθανία σήμερον είναι μικρὸν χωρίον συνιστάμενον ἀπὸ 20 οἰκιας, ἔχων πέριξ ἐλαιῶνας καὶ συκεώνας. Ἐνταῦθα κεῖται ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου, εἰς τὸν ὅποιον καταβαλλούσι διὰ κλίμακος 27 βαθμίδων. Πρὸς Μ. δὲ τοῦ τάφου ὑπάρχουσιν ἐρείπια, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ οίκος τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας. Εἰς τὸν οίκον τοῦτον πολλάκις εἰσῆλθεν ὁ Κύριος καὶ ἀπήγγειλε τὸν μέγαν λόγον, ὁ διοτος περιέχεται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ διατίκειας περιλαμβάνει τὴν μέριμναν παντὸς ἀνθρώπου «Ἐνδος δὲ ἐστι κρεία...».

Ραμᾶ· πατρὶς τοῦ προφήτου Σαμουήλ.

Ιεριχώ· κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Ιεροσολύμων καὶ τοῦ Ἰορδάνου.

Οἱ πέριξ λειψανίες τῆς Ιεριχοῦς ἦσαν λίαν εὔφοροι, ἵδιως εἰς φοίνικας (διὰ τοῦτο καὶ πόλις τῶν φοίνικων καλεῖται), εἰς ῥόδα δινομαστὴν φοίνικης από το Νοτιόστοι Εκπαίδευτικῆς Πολιτικῆς.

‘Ιερουσαλήμ’ είναι πόλις του Θεοῦ ἅγια. Η ‘Ιερουσαλήμ είναι ἅγια διὰ τοὺς Ἰουδαίους, διότι φιλοδομήθη ἐνταῦθα ὁ ναός, τὸν ὅποιον σέβονται μέχρι σήμερον ἀκόμη καὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ὅποιου λίθοι τινὲς σώζονται. Είναι ἅγια διὰ τὸν χριστιανισμόν, διότι είναι ὁ τόπος, ὃπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατέλυσε τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ἔσωσε τὸν κόσμον ἀπαντα, διὰ τοῦ ἑαυτοῦ θανάτου.

Η πόλις ‘Ιερουσαλήμ κεῖται ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ, ἐκ τοῦ ὅποιου καὶ αἱ διὶς αὐτὴν ἐν χρήσει λέξεις ἀναβαίνειν καὶ καταβαίνειν, ὅτε ἐκ τῶν πέριξ ἥρχοντο εἰς αὐτὴν καὶ ἀπήρχοντο. Περιεκυκλοῦτο ὑπὸ πολλῶν ὄρέων ὑψηλοτέρων, ὡς είναι τὸ ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ εὔρεσκετο σχεδὸν εἰς τὸ μέσον τῆς Παλαιστίνης. Η ‘Ιερουσαλήμ κατ’ ἀρχὰς ἦτο μικρὰ καὶ περιωρίζετο εἰς ἕνα μονάχα λόφον. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ὄχυρά δὲν ἐκυριεύθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν τῶν εἰσελθόντων εἰς τὴν γῆν Χαναάν. “Οταν διμως ὁ Δαδίδ ἐξεπόρθησεν αὐτήν ἔγινε πολυανθρωποτέρα ὁχυρώθη καλύτερον καὶ συμπειελήφθησαν καὶ ἄλλοι λόφοι, οἵτινες περιετειχίσθησαν” οὗτοι είναι ὁ λόφος Σιών, ὁ λόφος Ἀκρα, ὁ λόφος Μωριά, ὁ λόφος Βεζεθά, ὁ λόφος Ἐφελ, Γοάθ καὶ Γολγοθᾶς. Ονομαστότεροι ἦσαν.

1) Ο λόφος Σιών, δοτις είναι ὁ ὑψηλότερος τῶν ἀλλων. Ο λόφος οὗτος εἰς τὴν ἄγιαν Γραφήν, λέγεται ὅρος ἄγιον, σκήνωμα τοῦ Θεοῦ.

2) Ο λόφος τοῦ Γολγοθᾶ, κείμενος ἔξω τῆς πύλης καὶ τοῦ τείχου τῆς πόλεως, ἔχει μικρὰν κορυφήν, περὶ δὲ τὰ πλάγια αὐτοῦ μέρη ἐπίπεδα, βόθρους καὶ σπήλαια· ἡ κορυφὴ δὲ αὕτη είναι βράχος ἀπότομος, ἐπὶ δὲ τῆς βορείου πλευρᾶς ἦτο ὁ κήπος τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Εὐσχήμονος, ἐκτεινόμενος πρὸς Δ. καὶ Α. ταύτης. Εἰς τὸ ἐπιφανέστερον μέρος πρὸς Α. τοῦ κήπου, ἀπότομον κρημνῶδες ἐσχηματίζετο μικρὸν λοφίδιον, ὃπου ἐλάζευσεν ὁ Ἰωσήφ μνημεῖον καὶ νὸν διὰ τὸν ἑαυτόν του. Τοῦτο ἀποθανόντος τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐγένετο Ζωοδόχος τάφος αὐτοῦ· πρὸς δὲ τὴν Β. πλευρὰν τοῦ κήπου ἀντικρὺ τοῦ Γολγοθᾶ ἔως ἐίκοσι πόδας, ἦτο ὁ τόπος, εἰς τὸν ὅποιον ἴστατο ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν ἀλλων γυναικῶν, ὅτε ἐσταυροῦτο ὁ Κύριος. Πρὸς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ κήπου ἦτο σπήλαιον τὸ ὅποιον ἐπονομάζεται τόπος Κρανίου, διότι ἐν αὐτῷ ἐνρέθη κρανίον, ὅπερ ὑποτίθεται ὅτι ἦτο τοῦ Ἀδάμ.

Μία δὲ ἀπὸ τὰς τοποθεσίας τῆς Ἱερουσαλήμ, τῶν ὅποιων τὸ ὄνομα συγκινεῖ ἐκ βάθους τὴν ψυχήν τοῦ Χριστιανοῦ, εἶναι ὁ κῆπος Γεσθημανῆ. Ἐν Γεσθημανῇ συχνάς διέτριψεν ὁ Σωτὴρ νύκτας προσευχόμενος, ἵδιως τὴν τελευταίαν νύκτα πρὸ τῶν παθῶν, ὅτε συνελήφθη ὑπὸ τῶν πατέρων εἰς ἀνθώνα καὶ οἱ προσκυνηταὶ θεωροῦσιν εὔτυχίαν των νὰ δρέψωσιν ἀνθος ἔξι αὐτοῦ καὶ νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν.

Ἡ σημερινὴ Ἱερουσαλήμ περιβάλλεται ὑπὸ ἴσχυροῦ τείχους μὲ πέντε μεγάλας πύλας, αἱ ὅποιαι ἀνοίγονται πρὸς διάφορα σημεῖα τοῦ ὄρλιζοντος καὶ διαιρεῖται εἰς τέσσαρας συνοικίας.

Ἡ πρώτη εἶναι τῶν Χριστιανῶν, ἡ δόποια περικλείει τὰ κυριωτέρα μνημεῖα τῶν Χριστιανῶν, τὸν "Ἄγιον Τάφον, τὸ Μοναστήριον τοῦ Σωτῆρος, τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Δατίνων, τὸ νοσοκομεῖον τῶν πατέρων τῆς Ἄγιας Γῆς, τὸ Ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἄλλα. Ἡ δευτέρα συνοικία περικλείει μέρος τῆς κορυφῆς τῆς ἀρχαίας Σιών, ἐπὶ τῆς δόποιας εἶναι τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενίων.

Ἡ τρίτη εἶναι τῶν Μουσουλμάνων, ἥτις περικλείει τὸ διοικητήριον τοῦ πασᾶ, τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἄγιας Ἀννης καὶ τὸ ὄνομαστὸν μνημεῖον τοῦ Ὁμάρο, ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἐπὶ τῶν θεμελίων αὐτοῦ τούτου. Ἡ τετάρτη κατοικεῖ ται ὑπὸ Ἰουδαίων.

Ἡ Ἱερουσαλήμ ἐπειδύει τὴν προσοχὴν παντὸς τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, διὸ καὶ ἔτος πάμπολλοι ἐπισκέπτονται τὴν ἀγίαν πόλιν καὶ ἰδιωταὶ καὶ ἀρχοντες καὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες. Εἶναι ἡ δοξασμένη πόλις εἰς πᾶσαν χριστιανικὴν καρδιὰν, εἶναι δὲ καὶ ἡ ἀγιωτέρα καὶ ἱστορικῶτέρα τῶν πόλεων τῆς ὡραιλού.

Ο πλήθυσμὸς τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφθασεν εἰς 120 χιλ. κατοίκων, σήμερον δὲ περιορίζεται εἰς 90 χιλ. περίπου.

Ἐμμαούς¹ μικρὰ πόλις. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς αὐτήν, ὁ Σωτὴρ συναντήσας τοὺς δύο μαθητάς του, Κλεόπαν καὶ Λουκᾶν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως συγεπορεύθη μετ' αὐτῶν, συζητούντων περὶ τοῦ Μεσολού καὶ ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς ὅλας τὰς σχετικὰς προφητείας, χωρὶς, ν' ἀναγγνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν.

ΤΕΛΟΣ

0020560997
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής